

Quỳnh Dao

HOA BIÊN

Thông tin về ebook

Hoa Biển

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 263 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Hoàng hôn đang phủ dần trên thành phố Đài Bắc vào cuối tháng ba. Những tia nắng vàng hiu hắt đọng trên khung cửa kính, rơi trên tấm thảm màu xanh lam làm cho những tia nắng càng thêm hoang vắng buồn. Như thường lệ vào mỗi buổi chiều, Kha Tuấn Chi lặng lẽ ngồi một mình nơi góc kín của quán Cafe Vân Thạ Hoa Đường để nhìn xuyên qua khung cửa sổ, thích thú theo dõi những chiếc lá đong đưa, hoặc những vệt nắng hoàng hôn xuyên chiếu vào pho tượng trắng, bình hoa hồng đang rã cánh, hay trên tấm thảm màu xanh lam. Trong khi những người vào quán mỗi lúc một tấp nập, khói thuốc tỏa mù, mùi cafe thơm ngát, những đôi tình nhân ngồi sát vào nhau thì thầm dễ thương như đôi chim bồ câu. Những người khách ăn mặc lịch lãm đang ngắm những bức tranh sơn dầu treo đầy trên tường và bắt đầu bình phẩm chứng tỏ sự sành điệu yêu nghệ thuật hội họa của mỗi người. Tiếng cười đùa của các cô tiếp viên tạo nên một không khí trẻ trung và vui vẻ. Tiếng dương cầm đang rơi từng nhịp điệu thánh thót vào lòng. Một buổi chiều thật tuyệt vời và hoàn hảo, nhưng đối với Kha Tuấn Chi thì lại khác, anh cảm thấy cô đơn một cách kỳ lạ. Bấy lâu nay những ý nghĩ về một người làm nghệ thuật chân chính và vì nhân sinh, sự mâu thuẫn gần như nghịch lý cứ dần vật, suy tư mãi trong đầu óc của anh. Nghệ thuật thuần túy tạo nên bởi thiên tài, "hữu xạ. tự nhiên hương". Phải phấn đấu, kiên trì có khi suốt cả một đời mới tạo thành danh qua những kiệt tác. Nghệ thuật không phải là xảo thuật, về hòa công kênh nhau một cách lố

bịch. Không phải huênh hoang khoa trương chiêng ồn ào để lừa bịp thiên hạ. Riêng đối với anh cũng đang phân vân về con đường nghệ thuật của mình. Vì nghệ thuật hay vị nhân sinh, vấn đề cũng khó quyết định. Tuy nhiên anh đã một thời chạy đuổi viễn vông say đắm bầu trời nghệ thuật hội họa gần như tuyệt đối và anh đã lâm vào một đời sống vô cùng vất vả để rồi cuối cùng anh đành phải buông thả trở về với thực tế kiếm sống nuôi thân. Anh đã dành dụm chút đỉnh tiền sau nhiều năm làm công thợ, mở quán cafe Vân Thọ Hoa Đường này. Vừa kiếm tiền bằng cách bán cafe và cũng được khách hàng thỉnh thoảng đến mua tranh nhất cử lưỡng tiện. Quán cafe của anh tuy nhỏ nhưng lối trang trí nghệ thuật ấm cúng tạo nên một nơi chốn hẹn hò lý tưởng nên lúc nào cũng có khách vào ra đông đảo. Hơn một năm nay quán cafe Vân Thọ Hoa Đường của anh đã được báo chí nhắc nhở tới, anh em nghệ sĩ xem như nơi gặp gỡ bằng hữu thích hợp và thoải mái. Giới thượng lưu giàu có cũng đến để làm dáng trí thức thời thượng nên không những anh kiếm tiền nhiều hơn nhờ quán cafe mà tranh của anh cũng có khách mua với giá cao hơn gấp mấy lần lúc anh còn hàn vi. Nhưng với anh thì giá trị nghệ thuật của những bức tranh sau này thua kém xa. Anh đã đánh giá được đối tượng. Dư luận trong giới thương gia ở Đài Bắc hiện nay ít nhất trong phòng khách phải có tranh của Kha Tuấn Chi mới có giá trị, nên mua được tranh của anh kể như là một vinh dự.

Những bức tranh treo bày ở quán cafe "Vân Thọ Hoa Đường" trở nên những tác phẩm hội họa giá trị đặc sắc nhất tạo nên một hiện tượng "thời trang kiểu cách" của mấy ông nhà giàu "trưởng giả học làm sang". Với đời sống bình thường thì Kha Tuấn Chi được xem như người đang thành công, những món lợi từ quán cafe, từ những bức tranh được khách mua nhanh

chóng, báo chí đã hết lời ca ngợi anh. Nhưng chính từ những góc cạnh giả dối bề ngoài của cuộc sống tầm thường đó làm cho tâm hồn anh càng cảm thấy cô đơn hơn. Tại sao anh phải ngồi đây để nhìn mỗi ngày những khuôn mặt nham nhở, kênh kiệu chạy đuổi vào cuộc sống với tất cả xảo quyết bần tiện khốn nạn nhất. Trong khi tâm hồn anh mênh mông như bầu trời, yêu từng nụ hoa vừa mới nở, từng tiếng chim hót trên vòm cây xanh lấp lánh ánh mặt trời, say mê ngắm nhìn những đám mây phiêu bạt. Và sống thực với lòng mình, yêu bảo rằng yêu và ghét nhất định phải phân minh...

Vân Thọ Đường thực sự đã thành công, đã đem lại cho Kha Tuấn Chi những lợi tức đáng kể. Nhưng đối với chàng, tất cả những thành công về phương diện tài chánh chỉ là một góc cạnh nhỏ của đời sống không liên quan đến tâm hồn mênh mông như mây trời của chàng. Kha Tuấn Chi vẫn cảm thấy cô đơn, càng ngày càng như một loài gặm nhấm làm hao mòn dần trí tuệ và trái tim đầy xúc động của chàng. Chàng có cảm tưởng giống như một quả bóng bay lên cao dần khuất vào đám mây để rồi không biết trôi giạt về đâu hay vỡ tan trong không gian thăm thẳm đó? Không ai có thể giữ chàng lại được? Vân Thọ? Tiền tài? Danh vọng? Uyển Lâm? người vợ đã sống với chàng suốt hai mươi năm qua? Tử Cường và Bội Nhu? Hai đứa con thân yêu của chàng? Tất cả sẽ không giữ được chàng. Lúc nào Kha Tuấn Chi cũng cảm thấy cô đơn xa lạ giữa cái thế giới tầm thường, chạy đuổi theo cái guồng máy đời sống nhạt nhẽo chán nản hoài hoài giống như một cái đĩa hát cũ bị rè đi những âm thanh kỳ diệu tuyệt vời của tâm thức. Đôi khi Kha Tuấn Chi tưởng chừng như những người chung quanh chàng như không còn "cảm giác", họ như những con người máy thật tội nghiệp, thì làm sao có thể hiểu chàng, chia sẻ cùng chàng những ý tưởng sâu xa thầm kín. Chính

cuộc sống "trên mây" này đôi khi đã làm cho bạn bè phê phán chàng:

- Kha Tuấn Chi, mày không nên nuôi ảo tưởng và tham lam quá trớn. Có điều gì hiện tại làm cho mày chưa mãn nguyện? Sự nghiệp tương đối mày cũng không thua kém ai! Vợ hiền con ngoan, nhất là hai đứa con mày vừa xinh lại vừa học hành ưu tú, ở trường thầy cô bạn bè đều mến yêu. Mày không cảm nhận được ngôi vị hạnh phúc mày đang có được và bạn bè đều công nhận mày là người may mắn nhất sao? Nếu mày không bằng lòng thì tao chắc cả thế giới không còn ai mãn nguyện nữa!

Quả thật đúng như vậy. Hiện tại chàng đang có trong tay những món quà ưu ái nhất. Nhưng đó cũng chỉ là một cuộc sống bên ngoài cái lý trí sâu sắc của chàng. Cái hồ thăm thăm nhìn chưa tìm được tri âm. Hằng ngày, chàng phải đến ngồi ở góc kín đáo để những khuôn mặt nham nhở, nói cười ồn ào, tiếng nhạc rập rình khó chịu làm cho chàng rơi chìm vào nỗi cô đơn tột cùng. Và chàng như có vẻ lạc loài hơn bao giờ. Trong giây phút suy nghĩ vẩn vơ, bỗng cánh cửa vụt mở, một thiếu nữ bước vào, ánh nắng chiều rơi xuyên qua người nàng như ôm quyện nàng giữa một vùng ánh sáng vàng tuyệt diệu. Nàng mặc chiếc áo len cao cổ màu xanh lam, cái quần Giean xanh đã bạc màu, mái tóc xõa dài ngang vai trông lãng mạn lạ lùng, tia nắng trên tóc nàng giống như con suối chiều lấp lánh những vì sao, và chính nàng trong khoảnh khắc qua mắt nhìn của Kha Tuấn Chi như một bức tranh thật linh động. Chàng thờ dài và tiếc chàng không phải là một họa sĩ tài ba để ghi lại hình ảnh sống động và đẹp một cách kỳ diệu đó. Người thiếu nữ đi thẳng đến quầy tính tiền, dùng ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn và hỏi người quản lý:

- Này ông, vui lòng cho tôi gặp ông Giám đốc?

- Giám đốc? - Ông quản lý ngưng lại giây lát - Ông Giám đốc nào? Có phải ông Trương không?

- Không, tôi muốn gặp ông Kha Tuấn Chi... Nghe thiếu nữ nói đến tên mình, Kha Tuấn Chi vội vàng đứng dậy, từ trong góc kín tiến dần đến chỗ thiếu nữ. Nhìn người thiếu nữ trước mặt, khuôn mặt trái xoan, sống mũi dọc dừa, đôi môi mọng đỏ với nụ cười thật duyên dáng. Nàng không phải là đẹp lộng lẫy, ở nàng chỉ có đôi mắt long lanh đen nháy thu hút người đối diện. Kha Tuấn Chi đến bên nàng:

- Cô hỏi có việc. gì, tôi có thể giúp cô?

Và không để cho thiếu nữ kịp trả lời, Kha Tuấn Chi đã tự giới thiệu:

- Tôi là Kha Tuấn Chi, người mà cô vừa hỏi đến.

Thiếu nữ nhìn chàng ngạc nhiên.

-Ồ! Hân hạnh quá.

Đôi mắt như hai vì sao rực sáng nhìn thẳng vào mắt Kha Tuấn Chi như muốn "thôi miên" chàng.

- Tốt quá, thế mà tôi sợ...

- Cô sợ gì?

- Sợ không được may mắn gặp ông chiều nay.

Nàng vừa nói vừa nhúu mày vừa mỉm cười tinh nghịch. Những cái răng trắng đều như hạt bắp ẩn sau đôi môi mọng đỏ như hoa đào, chỉ trong một thoáng giây thôi cũng đủ làm

cho chàng ngây ngất. Và chàng có cảm tưởng như đang bị đốt cháy bởi những tia mắt rực lửa của người thiếu nữ.

Như để phá tan giây phút bỡ ngỡ, Kha Tuấn Chi hỏi thêm nàng:

- Xin cô vui lòng cho biết quý danh?

- Dạ, tôi họ Tần... và nàng lại cười như cố ý trêu chọc chàng... Chắc hẳn là ông không biết tôi... và nàng hất mái tóc đen đang chảy trên vai nàng như giòng suối thơ mộng... Có người bảo với tôi, ông là người hiểu biết rất nhiều về hội họa và là người bán tranh có tâm hồn nhất.

Kha Tuấn Chi vội vàng phân bua:

- Nhận xét đó quả thật không đúng, tôi chỉ là người buôn tranh tầm thường thôi.

- Ông quá khiêm nhường, ở Đài Bắc ai không biết chủ nhân Vân Hoa Đường? Chính nhờ danh tiếng đó mà hôm nay tôi tìm đến ông.

- Cám ơn cô đã quá lời khen tôi, tôi xin xác định một lần nữa với cô, tôi chỉ là người buôn tranh, chỉ biết chút đỉnh đại khái về hội họa thôi.

Thiếu nữ có vẻ trầm ngâm giây lát như để suy xét lời bàn về Kha Tuấn Chi của những bằng hữu trong ngành hội họa với nàng. Thiếu nữ vừa gật đầu vừa nói tiếp câu chuyện.

- Thật là vô lý. Nếu quả ông không biết gì về hội họa tại sao ông lại chọn nghề bán tranh? Và nàng có vẻ bức bối về ý nghĩ nhận xét sai lầm của nàng.

- Có ai bắt buộc người bán tranh phải là một họa sĩ hay là

người hiểu biết sâu xa về địa hạt này đâu?

Vừa nói xong chàng mỉm cười và nhận thấy người đang đối thoại với chàng cũng có những ý tưởng thật lạ lùng.

- Vậy thì ông làm sao định giá được một bức tranh giá trị?
- Thực tình tôi không định giá. Chỉ có họa sĩ mới định giá những tác phẩm của chính mình.

Người thiếu nữ bỗng nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt Kha Tuấn Chi và mỉm cười duyên dáng như để thách đố chàng với những ý nghĩ ngỗ nghịch của nàng.

- Như thế tất cả tranh treo ở tường đều là tranh của các họa sĩ gọi cho ông hết phải không?
- Vâng, và cô cũng muốn tôi giúp cô bán tranh giùm cô?
- Xin cảm ơn ông.
- Thế tranh của cô để đâu?
- Ở ngoài cửa, xin ông vui lòng cho người phụ giúp tôi một tay.

Kha Tuấn Chi quay sang người quản lý và nhờ chú giúp cô một tay.

Sau khi số tranh đã được mang vào bên góc trái của quán cafe, Kha Tuấn Chi mời thiếu nữ vào phòng khách phía sau quán cafe của chàng. Căn phòng được Kha Tuấn Chi trang trí thật dễ thương và ấm cúng. Những bức tranh sơn dầu của bạn chàng treo trên tường lam ngọc với ánh sáng ngọn đèn chiếu xuyên qua tạo thêm giá trị. Bộ salon màu lam, bên khung cửa kính trông ra khu vườn đang nở đầy những đoá

hoa cúc vàng rực rỡ. Căn phòng dành để tiếp khách và bàn chuyện văn nghệ và hội họa; một thế giới riêng rẽ của Kha Tuấn Chi. Chỉ những giây phút gặp gỡ bạn bè trong căn phòng này Kha Tuấn Chi mới cảm thấy thoải mái. Trong số tranh của người thiếu nữ họ Tần nàng tự chọn một bức có lẽ ưng ý nhất mang vào theo phòng với Kha Tuấn Chi. Bức tranh mới đặt lên khung ở gần tấm màn cửa màu hoàng yến. Nàng làm việc rất tự nhiên và thảnh thơi nói chuyện với Kha Tuấn Chi.

- Ông Kha, tôi không cần biết ông có hiểu biết về hội họa hay không, tôi chỉ yêu cầu ông nói thật cho tôi biết, ông có thích bức tranh này không? Và có bằng lòng cho tôi gửi bán tại Vân Thọ Đường?

Kha Tuấn Chi trầm ngâm đứng nhìn bức tranh. Bỗng dung chàng xúc động đến ngẩn ngơ.

Trước mắt chàng hiện ra một trùng dương mênh mông xanh thẳm, những con sóng dồn dập đuổi quện vào nhau để tạo thành những đóa Hoa Biển đẹp lạ lùng. Biển nối với bầu trời u ám, những đám mây màu xám cuộn cuộn như những đe dọa của bão tố, không có những cánh chim hải âu, chỉ còn lại một dải cát chạy dài ven biển, màu cát trắng úa vàng quanh hiu, một khúc gỗ mục nằm phơi lẻ loi và trên thân gỗ một đóa hoa hồng chớm nở những cánh hồng. Những đợt sóng vỗ vào bờ trắng xóa. Bức tranh thật đẹp nhưng hoang vắng buồn thảm. Đóa hồng đã biểu lộ cái lãng mạn đầy nghệ sĩ tính đã vươn lên từ những mục rữa của cuộc đời. Kha Tuấn Chi đã thực sự rung động trước trời biển bao la đó. Không gian và thời gian như ngưng lại trên những phiến màu vàng xám trong khung vải, chỉ sáng lên cái tên Vũ Thu ở góc trái làm cho chàng chú ý hơn. Vũ Thu! Cái tên thật xa lạ với chàng.

Chàng cố gắng tra tìm nơi tiềm thức để xem cái tên Vũ Thu đã có lần đọc đến chưa. Và cuối cùng Kha Tuấn Chi nhớ ra.

... Khoảng thời gian vài năm trước, chàng đã bắt gặp tên Vũ Thu ký dưới một bức tranh được chàng yêu thích và hình ảnh sáng tạo nơi bức tranh vẫn còn sống mãi trong tâm hồn chàng. Chàng đã nhớ ra rồi, bức tranh đó ở phòng khách của Đỗ Phong, bạn chàng. Bức tranh đã vẽ một bà già quê mùa, nét mặt nhăn nheo nhưng đầy phong sương, trên vai mang một thúng cải xanh nặng trĩu nhưng Bà đang nở nụ cười bên đứa cháu bé có nụ cười dễ thương, đôi má hồng phúng phính, tay nắm lấy tà áo nâu của Bà thật triu mến. Nụ cười của Bà và cháu như tỏa sáng giữa bầu trời xanh, hoa cỏ ngút ngàn. Thể hiện tình cảm nồng nàn giữa hai thế hệ già trẻ đồng quê mộc mạc, Phía dưới góc trái ký tên Vũ Thu. Lúc đó Kha Tuấn Chi đã xúc động hỏi Đỗ Phong về họa sĩ Vũ Thu.

- Vũ Thu? Đó là vợ của một người bạn. Đỗ Phong hỏi hột trả lời và hỏi lại chàng:

- Mà thấy sao về bức tranh này?

- Tao thích cái bố cục của nó, họa sĩ đã gói gắm vào tranh những tư tưởng sâu sắc và đầy tình người.

- Nhưng cô ta không phải là họa sĩ, chỉ vẽ tranh tài tử thôi.

Chàng chỉ biết về Vũ Thu có chừng đấy thôi và rồi cũng chìm vào quên lãng. Sau một thời gian có dịp trở lại thăm nhà bạn Đỗ Phong, tự nhiên tâm hồn chàng chùng xuống buồn chi lạ vì trên tường phòng khách chỗ dành bức tranh trang trọng của Vũ Thu không còn nữa, thay vào một bức cổ họa mà tên tuổi lạ hoắc trong làng hội họa hiện thời. Biết ý bạn, Đỗ Phong trả lời ngay:

- Ai cũng phê bình tại phòng khách sang trọng lại treo một bức tranh bà già quê mùa nên tao đã thay bức tranh này, mày thấy thế nào?

Kha Tuấn Chi yên lặng không trả lời Đỗ Phong. Chàng nhìn qua khung cửa thấp thoáng cánh đồng hoa hướng dương vàng rực, chàng đang nghĩ đến khuôn mặt bà cụ già với những nét nhăn nheo sạm nắng nhưng nụ cười vẫn bao dung bên đứa cháu trai bụi bặm. Thật sống động và đầy nghệ thuật nhân sinh. Không ngờ hôm nay đối diện với chàng là họa sĩ Vũ Thu. Tác giả của bức họa mà chàng đã yêu thích từ lâu. Trong khi chàng theo đuổi ý nghĩ thì Vũ Thu đã nhìn chàng đắm đắm. Bốn mắt chạm nhau, Vũ Thu thẹn thùng quay đi vừa nói nhỏ đủ cho chàng nghe:

- Đó là bức Hoa Biển, một trong những bức tranh tôi thích nhất.

Được dịp chàng nhìn kỹ vào gương mặt thanh tú có duyên của Vũ Thu, chàng cũng nghe lòng giao động... Nhưng câu nói của Đỗ Phong như văng vẳng bên tai chàng: "vợ của bạn" chắc chắn nàng không còn nhỏ tuổi và chỉ lớp tuổi gần trang lứa với chàng mới có cái nhìn sâu sắc như vậy.

- Xin lỗi cô, Vũ Thu là ai?

Nàng chớp đôi mắt, mỉm cười đáp ngay:

- Tôi là Tần Vũ Thu, anh nghe rõ chưa?

Chàng vẫn như chưa tin nhắc lại:

- Có đúng Tần Vũ Thu là cô?

- Bộ không phải tên tôi chứ còn ai vào đây? Anh thật kỳ cục.

Bộ tôi không phải Tần Vũ Thu sao?

- Tại vì tài họa ở những bức tranh tôi được hân hạnh xem so với số tuổi ngoài đời đã làm cho tôi vừa ngạc nhiên đó thôi!
- Tôi còn quá trẻ? Cảm ơn anh đã khen nịnh tôi. Có lẽ tôi trẻ trong ý nghĩ của ông thôi.

Nàng đưa những ngón tay búp măng lùa vào mái tóc, duyên dáng và có chút tho ngây - Nàng nói tiếp:

- Tôi không còn trẻ đâu, tôi sắp ăn lễ sinh nhật thứ 30 vào tuần tới.

Chàng nhìn Vũ Thu. Một người đàn bà kỳ lạ vừa phóng khoáng tự nhiên, vừa lịch sự dễ mến, đúng là một nghệ sĩ thiên tài. Chàng không ngờ người đàn bà đẹp đứng trước mặt lại dám nói thẳng tuổi thật của mình, nàng giống như một cô sinh viên khả ái, bất cần đời và dễ thương đã sáng tạo nên bức tranh “Hoa Biển” giá trị này.

Những hoài nghi tan biến để dành lại sự ngạc nhiên trong hồn chàng. Với khuôn mặt trẻ trung và diễm kiều kia lại chứa đựng một tâm hồn mênh mông như mây trời. Chàng không thể tưởng tượng nổi nàng có thể tạo thành một tác phẩm sâu sắc giá trị đến như thế! Nàng quả là một thiếu nữ kỳ lạ, phóng khoáng, đúng là một nhà nghệ sĩ tài hoa. Điều không ngờ nhất là hiện chàng đang đối diện với Vũ Thu bằng xương thịt chứ không phải bằng sắc màu. Chàng nhìn thẳng vào đôi mắt thăm thẳm buồn của Vũ Thu:

- Có điều cô nên hiểu, đây không phải là lần đầu tôi được vinh dự xem tranh của cô.
- Tôi biết, chính anh Phong đã nói lại ông từng thích tranh

của tôi, và "Mim Cười" tác phẩm mà chính tôi cũng yêu thích mãi. Nàng ngừng lại một thoáng giây nhìn thẳng vào đôi mắt Kha Tuấn Chi và nói nhỏ như vừa đủ cho chàng nghe:

- Chính tôi biết ông là người yêu tranh nên hôm nay tôi mới can đảm đem những bức tranh này đến để ông xem và mua giúp cho. Có lẽ đây là lần đầu tôi đem những tác phẩm bằng tim óc của mình để đổi lấy tiền. Tôi rất đau xót khi phải lìa xa những máu huyết thân yêu nhưng thực tế đời sống... tôi không thể, biết làm sao hơn.

Nàng ngừng lại và cười gượng như để che phủ sự ngượng ngùng của nàng.

- Số tiền do những bức tranh này mang lại biết đâu tôi sẽ tiếp tục sáng tạo, nhưng điều phải nói thẳng với ông là tranh của tôi bán cao giá lắm, tôi thành thật khuyên ông nếu được thì mua còn không thích thì thôi, không phải chỉ vì một chút cảm tình riêng phải tổn kém một số tiền mà chính thâm tâm ông không mấy thích. Ông nên suy nghĩ lại đi nhé, trước khi quyết định.

Nàng nhìn vào những bức tranh rồi lại nhìn chàng hồi hộp chờ đợi phản ứng của chàng. Sở dĩ nàng phải nói nghịch ý những điều nàng nghĩ vì tự ái của một họa sĩ. Cái lớp vỏ bọc bên ngoài mà nàng đã hãnh diện cư mang từ hàng chục năm qua. Riêng với Kha Tuấn Chi, chàng đã hiểu thấu suốt tâm hồn nàng, chàng cảm thấy tội nghiệp nếu từ chối. Như để vỗ về và trấn an Vũ Thu, chàng vừa đưa tay lật xem từng tấm tranh một vừa dăm chiêu ra vẻ người đang thưởng ngoạn:

- Cô vui lòng cho tôi xem tất cả tranh của cô?

Vũ Thu đem hết tranh đặt từng bức lên chiếc ghế gần đó

trong khi Kha Tuấn Chi lùi ra xa một bước để ngắm kỹ từng tác phẩm của nàng.

... Trên cánh đồng hoang vắng, ngọn gió cuốn những chiếc lá vàng, trên cành khô vài nụ xanh nẩy mầm với nhan đề "Sanh Thú".

... Giữa bầu trời trong xanh, vài cụm mây trắng bay qua thơ mộng. Một cánh chim hải âu tung cánh trông thật thỏa thích, bức tranh được đề tựa "Tự Do"... Những dãy phố chìm khuất trong ánh đèn đêm hiu hắt, em bé mồ côi lạc loài đang một mình về qua ngõ hẻm. Với nhan đề "Đường Khuya"... Và từng mảng sắc màu lung linh cuốn hút Kha Tuấn Chi một thế giới kỳ diệu và hiện thực, càng xem chàng càng sững sờ ngạc nhiên càng xúc động tột cùng vì chính những góc cạnh đời sống này chàng đã từng nghĩ đến và đã từng rung động thực sự ở tâm thức chàng. Mỗi bức tranh là một gói gắm, là một cảm thông trọn vẹn từ người nghệ sĩ đến cuộc đời bi lụy tạo thành... Trong sự yên lặng chờ đợi của Vũ Thu, chàng bỗng kéo Vũ Thu về thực tại:

- Tôi đồng ý mua tất cả những bức tranh này.

- Ông hãy nói thật đi, ông mua vì thương hại tôi chứ không phải vì giá trị nghệ thuật?

- Tại sao cô lại nghĩ như vậy? Từ lâu rồi tôi đã thích tranh của cô mà. Hơn nữa theo tôi, đây là những tác phẩm có giá trị nghệ thuật, cô không tin đó là những lời thành thật sao? Đối với nghệ thuật tôi chưa bao giờ là kẻ nói dối.

Nàng thở phào để trút khỏi thoáng lo âu. Một lần nữa như để cho nàng tin tưởng, Kha Tuấn Chi nhí thẳng vào đôi mắt nàng vừa cười vừa trấn an:

- Những điều tôi vừa nói là sự thật. Chính cô cũng không tin tài của cô sao?

Vũ Thu đỏ mặt vì ngượng ngùng trước lời khen của chàng. Ngay giây phút đầu tiên gặp Kha Tuấn Chi nàng đã công nhận chàng có một tâm hồn hết sức phóng khoáng bén nhạy và đúng là người có tâm hồn nghệ sĩ mặc dù không phải là họa sĩ nhưng đích thực, chàng là kẻ đồng điệu tri âm chân tình. Đang miên man nghĩ về Kha Tuấn Chi... bỗng chàng khẽ nói với Vũ Thu:

- À thì ra Đỗ Phong đã giới thiệu cô đến, tại sao cô không cho tôi hay trước nhỉ.

- Có lẽ giữa ông và Đỗ Phong có những điểm khác nhau nhất là vấn đề nghệ thuật?

- Nhận xét của cô cũng có lý.

- Thế thì tại sao ông lại nhắc đến ông Đỗ Phong trong lúc này?

Kha Tuấn Chi cười lớn.

- Cô quả thật là một họa sĩ tài hoa.

- Không dám, tôi còn phải học hỏi nhiều.

Vũ Thu đưa tay lùa mái tóc như suối trên vai nàng, và ngồi xuống chiếc ghế bành màu huyết dụ bên cạnh những bức tranh của nàng.

Kha Tuấn Chi ngồi xuống ghế đối diện với nàng, vừa rít hơi thuốc nhả khói từng vòng tròn bay lảng lờ trên trần nhà, bỗng chàng đổi giọng nghiêm chỉnh hơn:

- Cô có lý. Cần phải học hỏi thêm.

Câu nói của Kha Tuấn Chi gây cho Vũ Thu cái cảm giác khó chịu vì từ lâu nàng cả tin vào tài của mình.

- Dĩ nhiên trong những bức tranh này hoàn toàn ông thích, sẽ có những bức không hợp ý ông chứ.

- Bán tranh không phải là chuyện dễ, tranh của cô có được khách đón nhận hay không còn phải chờ thời gian... trả lời.

- Tôi hiểu. Nàng dựa lưng vào ghế bành đôi mắt lơ đãng nhìn lên trần, mái tóc xõa phủ trên đôi vai trắng ngà, đôi môi cười mỉm như một búp hồng buổi sớm mai phơn phớt sương trông thật quyến rũ... Kha Tuấn Chi như say đắm nhìn nàng bỗng dung chàng cảm thấy lòng chàng giao động trước nhan sắc hiền hòa của Vũ Thu.

- Cô quá tự tin.

Nàng vừa cười vừa đáp:

- Vâng, cuộc đời đã dạy tôi tự tin từ lâu. Nếu không tự tin tôi làm sao thực hiện được những tác phẩm biểu trưng một thế giới yêu thích của riêng tôi - Chắc ông hiểu được điều đó - Mỗi bức tranh là một gói gắm là một góc cạnh trung thực của tâm hồn. Tôi biết tôi sẽ cô đơn vì những điều tôi nghĩ khó có thể tìm được người chia sẻ. Nhưng cuộc đời phũ phàng nếu không có cơm ăn áo mặc, không có hộp màu, vải khung thì họa sĩ làm sao thực hiện nổi tác phẩm! Cuối cùng rồi nghệ thuật cũng chỉ vị nhân sinh...

Vũ Thu đang thao thao bất tuyệt thổ lộ giòng tư tưởng của mình, Kha Tuấn Chi ngắt lời:

- Xin lỗi, tôi không hiểu lắm, đời sống gia đình đã có người lo giúp cho cô? Tôi muốn nói đến người...

Vũ Thu bỗng ngồi thẳng lại nhìn Kha Tuấn Chi:

- Ông muốn nói đến chồng tôi? Chúng tôi đã ly dị nhau mấy năm rồi vì không hợp nhau. Cũng tại vì người đàn bà độc thân mưu sinh để tiếp tục con đường yêu thích của mình nên người đàn bà đó mới tìm đến nhờ ông, hôm nay. Ông hiểu rồi chứ?

- Tôi thành thật xin lỗi cô vì đã tò mò nhắc đến chuyện riêng tư của cô. Quả là một điều không nên. Mong cô đừng để ý đến câu nói vừa rồi.

- Sự thật vẫn là sự thật. Dưới ánh sáng mặt trời có gì là bí mật đâu ông. Ông không nên khách sáo, lỗi phải gì...

- Thành thật xin lỗi cô, tôi đã vô tình nhắc đến chuyện đời riêng tư của cô, tôi thật không đúng.

- Có gì ông phải xin lỗi. Vừa nói nàng vừa nhún vai.

- Một kết hợp lằm lằm cho cả hai người, xa nhau càng sớm càng tốt ông ạ, không khéo chúng tôi cứ nhẫn nhịn mãi bên nhau có ngày giữa hai chúng tôi có người chết vì điên. Đó là sự thật, vì tôi như ông biết tâm hồn thì mệnh mông như mây trời, tư tưởng xúc động từ hơi thở của từng nụ hoa, cánh lá trong vườn, u buồn theo từng ánh nắng chiều phai, từng cánh chim lẻ loi hót trong vòm cây xanh, say đắm từng sắc màu của thiên nhiên của trời đất. Còn chồng tôi, một đời sống bình thường giản dị, sớm tối đi về trên những con đường quen thuộc, muốn có người vợ biết chịu đựng chồng con, một người vợ hiền biết thêu thùa may vá, biết nấu ăn hai bữa theo

ý chồng, một con ngựa suốt đời bịt hai con mắt để đừng thấy những hoa cỏ hai bên đường cứ thế mà đi suốt một đời cho chồng cho con, đó là hạnh phúc bình thường trong tầm tay. Tôi thì không phải vậy, một người đàn bà hay nói đúng hơn một người có những ý tưởng thác loạn vượt ra ngoài những cái tầm thường đó - may quá cho đến ngày ly dị tôi không dùng cây cọ và màu sắc để giết chồng. Chúng tôi đồng ý xa rời nhau trong một niềm hạnh phúc của mỗi người, tôi và chồng tôi không một mảy may ân hận, tiếc nuối mà cho đó là cách giải quyết hợp lý nhất... Nàng thao thao kể chuyện tâm sự...

- Xin lỗi ông, tôi có vẻ nhiều lời với một người mới gặp... lắm cảm quá phải không ông?

Chàng cười như để cảm thông tâm sự của nàng:

- Không sao, cô chân thật mà. Tôi vẫn thích những người chân thật như cô vậy.

- Tôi không phải là một người vợ hiền, tôi đã quá say mê nghệ thuật bỏ quên vai trò người vợ của mình... nàng ngừng lại nhìn Kha Tuấn Chi... nàng lùa tay vào mái tóc đen óng ả của nàng. Những ngón tay trắng muốt như những cánh hoa ngọc lan, chàng nhìn theo ngây ngất...

- Chắc ông ngạc nhiên, lần đầu tiên gặp ông tôi đã đem hết tâm sự thổ lộ cùng ông, kỳ quá phải không ông?

- Thế ba má của cô bây giờ ở đâu? Có thể giúp cô tiếp tục con đường yêu thích của cô không?

- Ba má tôi! Nàng im lặng chớp nhanh đôi mắt. Và chậm rãi trả lời:

- Ba má tôi coi tôi như một con quái vật khó thương, là một hiện tượng điên khùng, mất bình thường... Khi tôi quyết định lấy nhà tôi thì Ba má tôi phải đối kịch liệt, cho là tôi đã khùng lấy thêm một thằng khùng thật xấu hổ cho gia đình, nên đã đoạn tuyệt với tôi sau khi lễ thành hôn của chúng tôi. Theo quan niệm của tôi, tình yêu phải để cho sự rung động của trái tim lựa chọn, phải là một cuộc hôn nhân hết sức dân chủ và tự do như thế mới hy vọng tìm thấy hạnh phúc. Tình yêu và hôn nhân phải đạt theo ý mình, không cần phải môn đăng hộ đối như quan niệm của những ngày xưa đầy bảo thủ một cách vô lý. Khi tôi đã quyết định thì không có ai có thể ngăn cản nổi... và tôi chấp nhận lấy tên khùng dễ thương này. Nhưng đến khi sống chung với nhau một thời gian thì chính tôi là tên khùng bất trị nhất đã làm cho chồng tôi chán nản và phải chấp nhận một cuộc ly dị nhanh nhất như trốn chạy một "con quái vật"... Lúc này buồn quá tôi tìm trở về thăm Ba Má tôi và điều làm cho tôi ngạc nhiên nhất là Ba Má rất yêu thương chàng rể biết cần cù làm ăn nuôi vợ tạo hạnh phúc gia đình, và Ba má tôi giận dữ vô cùng khi nghe tôi trình bày chuyện ly dị vì Ba má cho tôi thật sự đã nổi con điên hết thuốc chữa, vì một người chịu khó làm ăn biết lo gia đình như chồng tôi mà lại ly dị... Lần này Ba má tôi dứt khoát không nhìn tôi là con nữa... Nàng yên lặng vài giây... lắc đầu và nói tiếp:

- Không biết vấn đề hôn nhân cho tôi hay là cho Ba Má tôi?

Để an ủi nàng, Kha Tuấn Chi đến gần nàng hơn và vỗ nhẹ lên vai nàng như người anh vỗ về em gái:

- Câu chuyện gia đình cô thật đặc biệt!

- Đặc biệt lắm sao ông? Đó không phải là một vở kịch của

nhân loại? Một thế giới thật bình thường sinh ra đi học lớn lên lấy chồng cung phụng chồng, nuôi nấng con để rồi già nua cho đến khi nằm trong huyết mộ, một cuộc đời phẳng lặng buồn tênh đáng chán, giống như cái đĩa hát cũ quay hết một vòng rồi đứng im giữa không gian tịch lặng quanh hiu vô cùng tận. Và một thế giới khác sôi động hơn phóng khoáng hơn, tự do bay bổng hơn nhưng đầy thác loạn ồn ào say đắm, phá vỡ tất cả để rồi chìm khuất như một ngôi sao tắt lịm trong hư vô mù mịt của vũ trụ. Nhưng ánh sáng vẫn còn ở trong tiềm thức mọi người không thể nào hòa nhập giữa hai cõi sống đó phải không ông? Tôi rồi cũng chỉ như một loài ngựa hoang, suốt đời chạy đuổi theo ảo vọng, để rồi một hôm ngựa sẽ mỏi vó chồn chân đứng yên soi mình bên giòng sông lạnh, mới thấy mình già nua mà ảo tưởng vẫn xa vời.

Nàng dừng lại, bước đến khung cửa sổ nhìn những cánh lá đang xao động vì một cơn gió thoảng qua. Bên kia đồi giòng sông đang ngủ yên dưới nắng chiều hiu hắt... Nàng lặng im một thoáng giây xa vắng... rồi nói tiếp:

- Với tình yêu, tôi thẳng thắn lắm, yêu thì sôi bỏng như nắng hè... nhưng đến khi không còn yêu nữa thì dứt khoát mỗi người mỗi ngã, cứ e ngại dư luận, cứ phong kín mình trong bốn bức tường nho phong đạo đức, sống bên nhau mà cứ như diễn viên sâu khấu diễn hoài một vở kịch buồn tênh gượng gạo cho tới khi cuộc đời buông màn một cách tẻ lạnh.

Bỗng dưng nàng ngoảnh mặt nhìn chăm chăm vào đôi mắt Kha Tuấn Chi:

- Không biết ông có giống trường hợp người thứ nhất hay người thứ hai nhỉ?

Đang miên man theo đuổi những lời tâm sự của Vũ Thu,

bỗng nhiên bị câu hỏi bất ngờ làm cho chàng phải lúng túng, nhất là đôi mắt của nàng như một thanh nam châm đầy quyền uy và một sức hút ghê gớm. Chàng có vẻ như mất tự chủ, ngượng ngùng nhìn lơ đãng qua những bức tranh đang dựng vào bờ tường:

- Có thể nhận xét của cô rất đúng và hình ảnh người thứ hai vẫn là hình ảnh của tôi hằng mơ ước từ lâu. Suốt đời không bao giờ bằng lòng với hạnh phúc sẵn có trong tầm tay.

Có lẽ vì cảm động, đôi mắt nàng chớp nhanh như cố ngăn những giọt lệ chực chờ nhỏ xuống trên đôi má hồng như trái đào mon mơn xuân. Không nhìn thẳng vào Kha Tuấn Chi, nàng nhìn băng quơ ra ngoài khoảng trời xanh thấp thoáng vài cánh chim hải âu bay lượn.

- Cám ơn Thượng Đế, ít ra tôi cũng còn một người đồng điệu,... ông nói đúng, thật sự chúng ta không biết đến những hạnh phúc trong tầm tay, cả đời chạy đuổi theo một thứ hạnh phúc ảo tưởng. Nhưng thực ra hạnh phúc là gì? Và người nào được cái vinh hạnh để hưởng hạnh phúc chơn thật? Cơm ăn áo mặc, vợ đẹp con ngoan, một người chồng trọc phú? Những điều đó có tạo ra hạnh phúc không? Thật lạ lùng tại sao tôi tâm sự hết cả với ông như thế này? Thôi tôi xin lỗi ông và xin tạm biệt ông.

Nàng toan tính quay gót, liền bị Kha Tuấn Chi vội vàng đến giữ cửa lại và nói lớn cho nàng hay:

- Khoan đã... Chàng nói như van lơn.

- Cô phải để lại địa chỉ và điện thoại, vả lại cô chưa ra giá những bức tranh này.

- Tranh của tôi. Nàng nhìn lướt qua những bức tranh của nàng. Theo tôi tranh tôi vẫn vô giá trị đấy chứ. Nhưng bây giờ nó đã trở thành những sản phẩm thương mại. Tùy ý ông bao nhiêu cũng được. Nàng sửa soạn thu xếp ra về...

- Dù sao cô vẫn cho tôi xin số điện thoại, địa chỉ cần gì tôi sẽ liên lạc ngay?

Trong một giây phút lưỡng lự, Vũ Thu dừng lại và lấy bút ghi địa chỉ và điện thoại của nàng đưa cho Kha Tuấn Chi với nụ cười và đôi mắt có đuôi thật lấp ló.

- Nếu bán được mong ông cho tôi biết tin ngay vì hiện tôi đang cần tiền. Có tiền có tất cả phải không ông?

Giọng nói đùa có vẻ chua chát làm cho Kha Tuấn Chi chỉ biết yên lặng nhìn nàng mỉm cười, tuy nhiên chàng cũng nói đùa như an ủi nàng:

- Không đến nỗi phải chờ đến khi nhện giăng tơ làm tổ trên những khung tranh của cô đâu. Tôi hy vọng sẽ gặp nhiều người đồng điệu, cô an tâm, và chúc cô sáng tác nhiều hơn.

Vũ Thu quay lưng định bước ra cửa thì Kha Tuấn Chi gọi giật nàng lại:

- Khoan đã...

- Sao? Còn phải thêm thủ tục gì nữa?

- Không, đến phiên tôi phải viết cho cô một biên nhận.

- Thôi khỏi cần, thưa ông, tôi vẫn tin tưởng ông... một người đã từng có uy tín làm ăn đàng hoàng thì để ý làm gì những chuyện vặt vãnh đó phải không ông?

- Nếu không phải bận công chuyện, tôi có thể... hân hạnh được mời cô dùng cơm với tôi được không?

Nàng nhìn Kha Tuấn Chi ngạc nhiên vì trong ý tưởng chàng có vẻ tấn công táo bạo, nhất là mới gặp một người đàn bà lạ mà đã mời dùng cơm tối... nhưng không sao biết đâu chàng là một người tốt... Thoáng giây phút suy nghĩ, Vũ Thu quay vào ngồi lại chiếc ghế bành màu huyết dụ, ngã người thoải mái trên ghế bành, nàng vừa cười vừa nói với Kha Tuấn Chi:

- Hân hạnh được ông chủ mời đi nhà hàng. Nhưng không biết sẽ ăn cái gì đây?

- Không biết cô có thích món "bít tết" tuyệt hảo của quán Tiểu Thông?

-Ồ hay quá, tôi cũng đang nghĩ về món "bít tết" số một đó.

Chàng nhanh nhẹn đến lấy điện thoại gọi đặt hai chỗ ngay tại quán Tiểu Thông.

- Trước khi thưởng thức món "bít tết" nổi danh của Tiểu Thông, cô dùng thử tách cafe "danh bất hư truyền" của Vân Thọ Đường nhé!

- Ông quả thật là một chủ nhân tế nhị biết cả ý nghĩ của khách, những điều gì tôi vừa chột nghĩ đến thì y như ông đã khám phá ra. Tôi sợ ông rồi đấy.

- Đâu có gì. Cô khen quá, vì bên ngoài hoàng hôn đang buông xuống với cái lạnh nhè nhẹ của mùa thu thật êm ái và thú vị, tách cafe nóng với chút nhạc êm dịu quả thật là tuyệt vời phải không cô? Tôi thì hay có tính lãng mạn vặt vặt mặc dù bên ngoài đời sống tôi chỉ là một người cần cù làm ăn. Đôi khi chính tôi, tôi cũng không hiểu những mâu thuẫn nội tâm...

Chàng yên lặng thở dài... và đặt tách cafe lên chiếc bàn nhỏ kê sát chiếc ghế Vũ Thu... Nàng vừa nhấp chút cafe vừa nhắm mắt lại khi những nốt nhạc "Love Story" cuối cùng như những giọt kim cương rơi võ trong hồn nàng...

CHƯƠNG 2

Buổi sáng, khi cafeteria "Vân Đào" vừa cuốn cao cửa sắt, bắt đầu việc kinh doanh trong ngày thì khách hàng đầu tiên đã đến. Đây là một thiếu nữ. Một điều khá bất thường. Vì dịch vụ của quán thường chỉ tấp nập về đêm và người khách đầu tiên bao giờ cũng đến khi quán mở cửa hơn tiếng đồng hồ sau. Chín giờ sáng mở cửa. Mười giờ hơn mới có khách. Từ Kiên ngồi khuất trong góc quán với quyển Tâm lý học. Đây là thói quen thường nhật của chàng. Ngồi ở quán vừa tránh được lời cầu nhàu gần như thường xuyên mỗi sáng của mẹ, tránh được bữa ăn quá "dồi dào sinh tố" của dì Trương, vừa có thể đọc sách. Chỉ cần một cốc cà phê, hai cái trứng rán và một miếng xúc xích là đủ. Buổi sáng ở Vân Đào thật yên, không đọc sách ngồi suy tư cũng là một cái thú.

Trong tận cùng tiềm thức, Kiên đã thấy phục cha. Mở được một quán cà phê như Vân Đào là cả một sự phi thường. Một thương gia chẳng có óc thương gia nào hết, và Kiên ngồi lẳng lẳng nghiên cứu tâm lý nhưng hình bóng thiếu nữ vừa xuất hiện đã cắt ngang bài học của chàng.

Một chiếc pull màu đỏ chói, minigiupe đen, thân hình đẹp đôi chân thon dài, dây nịt to bản technicolor giống như chiếc mống trời sau cơn mưa. Thiếu nữ vào cửa như cơn gió mát, Kiên không kiểm soát được cử chỉ mình. Tiếng huýt sáo vọt ra miệng. Thiếu nữ quay lại, đôi mắt bén đổ lửa.

- Đồ cao bồi con!

Cao Bồi con? Kiên ngỗ ngang như rơi từ trời cao, chưa bao giờ chàng bị ai mắng như thế. Cao bồi con? Chàng trừng mắt nhìn lại thiếu nữ thái độ ngạo mạn và bộ vó ương gàn. Đúng là nữ cao bồi.

- Nữ cao bồi!

Thiếu nữ nghe Kiên trả lời, như con lốc cuốn tới trước mắt chàng.

- Anh chửi ai?

- Thế còn cô?

- Tôi nói miệng tôi có dính dấp gì tới anh đâu?

Thiếu nữ trừng mắt, mặt ngược cao, đôi môi nhỏ chu nhọn. Đẹp thật! Ngay cả lúc giận trông cũng đẹp. Tử Kiên bất giác như chiếc bóng xì hơi.

- Thì thôi cũng nói miệng tôi chứ có dính dấp gì đến cô đâu? Chỉ có cô mới có quyền thôi à?

Thiếu nữ nhăn mặt rồi đột ngột cười lớn, tiếng cười rộn rã như cơn gió mùa xuân, như tia nắng đầu tiên sớm mai và Kiên chợt thấy trời tươi hẳn. Những xung đột nhỏ lúc đầu tan hết, họ làm quen nhau.

- Tôi là Tải tiểu Nghiên, thế còn anh?

Kiên lấy giấy ra viết ba chữ "Kha Tử Kiên" đưa tới trước mặt thiếu nữ với nụ cười.

- Tải tiểu Nghiên? Tiểu là nhỏ, Nghiên là nghiên cứu? Vậy lúc mới sinh cô ra, cha mẹ cô đã muốn cô sẽ là một nhà nghiên cứu nhỏ à?

- Nói xàm. Thiếu nữ ngồi xuống, cầm bút lên viết tên mình "Tái Hiếu Nghiên" rồi đẩy tới trước mặt Kiên.

- À thì ra tên cô có nghĩa là màu sắc đẹp nhất trong buổi sáng sớm? Thế thì cô là đóa hoa buổi sáng vậy?

- Thôi đủ rồi anh ạ, cứ tán rộng mãi, nghe này tên tôi có nghĩa là bầu trời buổi sáng, hiểu chưa?

- Bầu trời trước khi có ánh mặt trời lên? Trời hẳn đẹp như sợi thất lung của cô? Technicolor đủ hết?

- Anh biết cách nói chuyện quá nhỉ?

Nhìn xuống quyển sách Tử Kiên đang đọc, bất giác Nghiên trợn mắt.

- Sách tâm lý học? Vậy ra anh là sinh viên trường đại học Đài Bắc?

Vì chỉ có sinh viên ở đây mới vừa nghịch, vừa cao ngạo và hay mê đọc sách thôi. Phân khoa Tâm Lý học phải không?

- Không, kinh tế!

- Kinh tế. Nghiên lại nháy mắt - Kinh tế sao lại đọc sách tâm lý?

- Thì làm bộ nghiên cứu một chút mà.

- Hứ, đừng tưởng mình thông minh lắm nhé?

- Thông minh?

- Anh nói gì?

- Thì tôi nói là tôi thông minh. Kiên đáp và sẵn tay vẫy cô chiêu đãi đến gần - Cô Nghiên, mời cô dùng cà phê chắc không từ chối?

- Xin lỗi. Hiếu Nghiên đáp ngay - Tôi mời tôi được rồi. Và không đợi phản ứng của Kiên, Nghiên lật quyển sách trong tay, một quyển học nhạc. Thật khó khăn mới tìm thấy tám giấy mười đồng.

- Này anh, anh biết ở đây cà phê bán bao nhiêu một ly không? Mười đồng này tôi còn xử dụng trong việc khác nữa. Thôi khỏi uống vậy. Hiếu Nghiên đứng dậy - thật ra tôi đến đây không phải để uống cà phê.

- Thế cô đến đây làm gì?

- Đến xem tranh. Ở đây cũng là nơi triển lãm họa phẩm cơ mà? Hiếu Nghiên đưa mắt nhìn quanh, rồi đột nhiên reo lên - Đúng rồi đây này. Và chạy ngay về phía tường, ngắm những bức tranh treo ngay trên vách.

Kiên ngạc nhiên, đứng dậy bước theo. Những bức họa mới treo hôm qua. Tranh của một họa sĩ mới có tên là "Vũ Thu".

- Cô thích những bức tranh này lắm à?

- Thích à? Hiếu Nghiên phóng đại - Không phải chỉ thích sông thôi mà còn báỉ phục nữa.

Nhìn xuống giá bức tranh, rồi đưa tay sờ sờ khung vải, Nghiên như nói một mình.

- Năm ngàn đồng? Cao quá, không biết có ai dám mua không?

Tử Kiên đứng cạnh lắ đầu.

- Không biết, tranh này mới treo nên chưa thấy được phản ứng của khách.

Hiếu Nghiên quay lại.

- Anh có vẻ rành việc ở đây quá hử? Anh ăn nhiều như ban nãy, mà ăn tại đây chắc nhà anh giàu lắm, phải không?

Tử Kiên chau mày, chàng không biết trả lời sao. Có nên giải thích sự liên hệ của mình với quán "Vân Đào" với cô bé mới quen biết rõ? Giữa lúc thắc mắc thì Hiếu Nghiên như đã không còn lưu ý đến câu hỏi. Bước đi ngắm từng bức tranh, khi xem hết họa phẩm của Vũ Thu, Nghiên định quay trở lại. Tử Kiên chỉ về phía trước.

- Đằng kia còn tranh của họa sĩ khác nữa, tôi đưa cô đi xem nhé?

- Tranh của người khác à? Nghiên trừng to mắt - Không thèm xem, vì nó làm sao đẹp hơn những bức tranh này được?

- Sao? Cô nói sao?

Tử Kiên ngơ ngác nhìn xuống tên Vũ Thu ở dưới bức tranh. Không lẽ họa sĩ này lừng danh lắm rồi? Nhưng cha đã chọn thì chắc chẳng đến nỗi nào

- Tôi thấy những họa sĩ khác cũng có mấy bức đẹp lắm. Nếu Nghiên là người yêu nghệ thuật thì đừng bao giờ nên say mê cực đoan họa phẩm của bất cứ một họa sĩ nào.

- Tôi không cần. Nghiên hất hàm - Tranh có đẹp thế nào đi nữa cũng đâu phải của dì tôi đâu?

- Cô nói gì? Kiên mở mắt lớn - Họa sĩ Vũ Thu là dì ruột cô à?

- Ồ. Nét ngây thơ hiện rõ trên mặt cô gái - Dì tôi mới là họa sĩ vĩ đại nhất trên đời này, anh tin không? Và không đợi Kiên đáp, Nghiên lại gục đầu - Tôi biết anh không tin nhưng nếu dì tôi không là họa sĩ vĩ đại nhất trên đời thì ít ra dì cũng là...

- Cũng là bà dì vĩ đại nhất trên thế giới.

- Anh thông minh đấy! Nghiên cười to - Người ta bảo sinh viên đại học Đài Bắc lạnh nhất nước chẳng sai.

Tử Kiên cười nhẹ với Nghiên, chàng không hiểu đây là câu tán dương hay châm biếm. Nhưng nụ cười của Nghiên trong trắng quá. Ở Đài Bắc không phải là Kiên không có bạn gái. Nhiều và đẹp hơn nữa là khác, nhưng chưa bao giờ Kiên thấy rung động như bây giờ.

Khách bắt đầu lẻ tẻ đi vào, anh Lý đun cà phê để mùi tỏa ra thơm ngát. Nghiên hít một hơi đầy mũi, rồi đột ngột hỏi.

- Đây, có lẽ anh chẳng bao giờ bị hụt tiền xài đâu hì?

- Hử? Tử Kiên ngạc nhiên nhìn cô gái, chàng không hiểu Nghiên muốn ngụ ý gì - Ồ chưa bao giờ, chi vậy?

- Vậy, Anh còn nhớ ban nãy anh đã mời tôi uống cà phê không?

À thì ra là thế, Tử Kiên tròn xoe mắt.

- Nhớ chứ, nhưng đã bị cô từ chối.

Hiểu Nghiên nhún vai.

- Bây giờ thì không từ chối nữa. Ánh mắt Nghiên thật thà - Tại vì mùi cà phê thơm quá. Tính tôi thế ấy, thấy món gì hấp dẫn là bị lôi cuốn ngay. Dì tôi bảo đó là tại ảnh hưởng tính

của dì. Tôi sẵn sàng nhận uống nếu bây giờ anh mời lại và nếu không có gì trở ngại sẵn sàng thêm một bánh sữa, thú thật với anh sáng đến giờ tôi chưa có một hạt com điểm tâm.

Tử Kiên cười. Thái độ ngây thơ một cách thật thà của thiếu nữ trông buồn cười vô tội. Nhưng Hiếu Nghiênn có vẻ không hài lòng.

- Anh cười gì thế? Tôi nhận lời mời của anh vì thấy anh cởi mở chứ không phải tôi là thứ đồ lì không biết mắc cở, cũng không phải tôi là thứ gái dễ dãi sẵn sàng nhận lời mời của bất cứ gã con trai nào, nếu không tin anh cứ... Hỏi dì tôi xem... Ờ không được, anh đâu quen được với dì tôi bao giờ? Dì ấy là người đàn bà dễ thương nhất thế giới.

- Chưa hẳn là nhất thế giới.

- Làm sao anh biết?

- Tôi biết - Tử Kiên cười - Vì cô gái dễ thương nhất thế giới đang đứng trước mặt tôi rồi này.

- Đừng muốn chụp mũ lúc nào cũng được, tôi...

- Cô không thích?

- Không phải thế mà tôi không chịu được, tính tôi bướng lẫm.

Tử Kiên lắc đầu.

- Thôi đi chứ? Bây giờ là lúc không thể để bao tử cô đình công nữa rồi.

Họ quay lại bàn, Tử Kiên ngoắc cô chiêu đãi đến, chàng thì thầm dặn dò mấy câu. Chỉ một lúc sau tách cà phê vừa nóng vừa thơm đã mang ra. Đồng thời bốn năm đĩa bánh kem với

đầy đủ hương vị lại hiện ra trước mặt Nghiên.

- Sao nhiều quá vậy?

- Có gì đâu? Mỗi thứ chỉ có một miếng thôi, tất cả đều thuộc loại bánh danh tiếng nhất của quán cà phê Vân Đào này. Bánh bông lan hạt điều, bánh bơ hạnh nhân, kem dừa, thạch xoài... Có lẽ đều là món cô sẽ thích, cứ dùng đi, dùng không hết sẽ có tôi bao giùm.

Kiên nói và dùng dao cắt mỗi món ra làm hai.

- Ăn thử một nửa trước đi, xem ngon không đã.

Hiếu Nghiên chồm người lại gần hơn, hỏi nhỏ.

- Thế này... Đắt không?

Kiên nhăn mặt:

- Đắt không thì bây giờ lỗ kêu rồi, đừng hỏi giá chứ, cô cứ ăn đi. Đây là lần đầu tiên tôi mời khách, lần sau nếu gặp, cao lắm là tôi chỉ mời cô ăn mì thịt bò thôi đừng lo.

- Ồ. Hiếu Nghiên ngốn ngay miếng bánh kem - Tôi khoái nhất món đó, ngoài mì ra còn có hủ tiếu, thêm một ít ớt cho cay thì tuyệt!

Sự hồn nhiên của thiếu nữ khiến Kiên thích thú, chàng đề nghị ngay.

- Vậy thì tối mai, tôi mời cô đi ăn mì thịt bò nhé?

- Mai à? Hiếu Nghiên làm ra vẻ suy nghĩ - Không được, tôi còn phải tiếp tay với dì tôi làm việc hay là... Để tối mốt đi nhé? Được không?

- Rồi chắc nhé? Kiên nói - Nhưng nhà cô ở đâu để tôi đến rước?

Kiên đưa mảnh giấy ban nãy vừa viết tên đến trước mặt Nghiên - Viết địa chỉ và số điện thoại cô vào đây giùm.

Nghiên ngoan ngoãn viết vào.

- Đây là địa chỉ nhà dì tôi, tôi sống chung với dì. Nghiên nói - Thôi thế này nhé sáu giờ chiều một mình gặp nhau ở đây, được không? Dù thế nào đi nữa hôm ấy tôi cũng ghé qua đây xem tranh của dì có người mua không chứ?

Kiên tò mò:

- Sao cô có vẻ quan tâm đến bà dì quá vậy? Tôi không phải cố tình muốn điều tra về gia đình cô, nhưng xin hỏi tại sao cô không ở nhà cha mẹ mà ở nhà dì?

Mặt Hiếu Nghiên sa sầm Kiên biết mình hổ nên vội nói.

- Thôi chẳng hỏi nữa đâu, làm gì phải khó khăn vậy?

- Tại tính tôi như thế đấy. Hiếu Nghiên vừa ăn vừa nói - Mẹ tôi cũng bảo vậy, muốn khóc lúc nào khóc, muốn cười lúc nào cười.

- À, thì ra cô cũng có mẹ.

Kiên gục gặc đầu, Nghiên trừng mắt.

- Anh nói gì kỳ cục vậy, tôi là người chứ có phải Tôn Ngộ Không đâu?

- Thôi xin lỗi, xin lỗi. Kiên cười cầu tài - Tôi lỡ lời.

- Không cần xin lỗi. Thật ra có lẽ anh cũng đúng, tôi chun ra

từ núi đá như Tôn Ngộ Không. Mẹ tôi có một trái tim cứng ngắt, còn cha tôi?

Hiếu Nghiên ngẩng ngẩng đầu.

- Có lẽ ông ấy là một trái núi to.

Kiên chưa bao giờ nghe ai ví cha mẹ mình một cách kỳ cục như vậy. Chàng châu mày, một thứ tình cảm phản kháng hiện trong tim. Với chàng dù cha mẹ có thế nào đi nữa, cũng phải có một chút kính trọng tối thiểu. Trong khi thiếu nữ trước mặt? Nụ cười trên môi chàng biến mất.

- Cô không yêu cha mẹ cô?

Hiếu Nghiên ngẩng đầu lên thật nhanh, nước mắt lưng tròng khiến Kiên lại hoảng hốt.

- Sao? Chuyện đó cũng không nên nói nữa sao? Vậy thôi đừng khóc, tôi sẽ không hỏi đến nữa đâu.

Hiếu Nghiên lấy khăn bàn chạm mắt yên lặng, nhưng chỉ một lúc sau Kiên lại thấy cô nàng cười.

- Anh đừng để ý đến, tính tôi như vậy đó, nhiều người bảo là tôi hơi bất bình thường.

Hiếu Nghiên ngược mắt lên, đôi mắt sâu và sáng.

- Anh Kiên, anh là người đáng quý. Hiếu thảo với cha mẹ, siêng học, biết hướng đến tương lai, không cầu thả giao dịch bạn bè... Vậy là anh gương mẫu.

Nghiên đột ngột thở ra rồi đứng dậy.

- Thôi bây giờ tôi đi, chưa chắc ngày một tôi sẽ trở lại.

Kiên ngo ngác.

- O này, cô Nghiên. Chàng đuổi theo - Chúng ta đã là bạn rồi mà, ban nãy cô cũng đã nhận lời mời sao bây giờ lại đổi ý?

Hiếu Nghiên chậm chậm lắc đầu.

- Làm bạn với tôi không tốt đâu. Nghiên nói - Tôi không muốn ảnh hưởng anh, làm hư anh... Và lại tôi không quen làm bạn với những người có vẻ gương mẫu quá...

- Tôi không gương mẫu như Nghiên tưởng. Kiên vội vã phân bua - Tôi thấy làm bạn với Nghiên cũng không có gì nguy hiểm, Nghiên vừa lành vừa thẳng thắn, chưa bao giờ tôi có một người bạn tốt như Nghiên.

Nghiên yên lặng nhìn gã sinh viên, mắt chớp nhanh.

- Anh thấy tôi chưa đến nỗi hư đốn lắm à?

- Vâng.

- Vậy thì tôi càng không nên gặp anh thêm một lần thứ hai.

- Tại sao?

- Vì tôi muốn anh giữ mãi ấn tượng tốt về tôi.

Nghiên đáp và ôm tập nhạc bước đi. Kiên đuổi theo.

- Này cô Nghiên!

Nhưng Nghiên vẫn bình thản bước, đám thực khách nhìn theo, những cô chiêu đãi chúm chím môi với lời bình luận. Nhưng Kiên vẫn mặc, chàng nói với theo thật lớn.

- Dù cô đến hay không, hôm ấy tôi vẫn chờ cô ở đây nghe.

Hiếu Nghiên không trả lời, bóng nàng khuất nhanh bên ngoài khung cửa kính.

CHƯƠNG 3

Trên nền giấy vẽ chân dung một thiếu nữ gầy gầy có đôi mắt buồn. Màu xanh như chiếm cả bức tranh. Một đóa hoa cúc vàng mảnh mai trên cánh tay gầy. Bức tranh đơn giản nhưng đầy sức sống.

Vũ Thu đặt bút xuống đôi vai mỏi nhừ. Nàng ngắm cô gái trong tranh, rồi quay lại khung kính cười tự nhủ.

"Mạc đạo bất tiêu hồn, liêm quyền tây phong, nhân tử huỳnh hoa sầu".

(Rèm cuốn gió phương tây, đừng bảo hồn không động khi người xanh hơn cánh cúc gầy).

Bức họa xem như đã xong, Vũ Thu đề thêm mấy chữ bên dưới.

"Vũ Thu tự họa, mùa xuân năm Dân Quốc thứ sáu mươi".

Và ném bút vào một góc, cả một ngày cắm cúi bây giờ Thu mới thấy mỏi mệt. Bên ngoài trời hoàng hôn đã phủ, nàng bước tới góc tường bật chiếc nút điện đèn chiếu sáng. vén màn cửa, rồi trở về lòng ghế salon.

Điện thoại bỗng nhiên reo, Thu ngồi bật dậy.

- Ai đấy?...

- Xin lỗi, đợi một chút nhé, để tôi tìm Hiểu Nghiên đến nhận

điện thoại, vâng.

Vũ Thu vội đứng dậy. Bên kia đầu giây là một giọng nói trẻ. Gã thanh niên xa lạ này tìm Tái Hiểu Nghiên. Ít ra cũng là lần thứ mười.

- Hiểu Nghiên đi chưa về. Một lát nữa gọi lại được không?

- Vâng.

Hắn do dự một chút rồi nói. Thu định gác máy thì điện thoại lại reo bên kia đầu dây có tiếng hỏi

- Dạ... Xin lỗi bà có phải là dì của Hiểu Nghiên không à?

- Ờ. Thu hơi ngạc nhiên - Cậu là ai thế?

- Xin dì làm ơn nói lại với Hiểu Nghiên, con là tên cao bồi con của trường đại học Đài Bắc đây. Nghiên đừng trốn con, có trốn cũng trốn không thoát đâu.

Và cúp máy. Vũ Thu châu mày. Cao bồi con ở viện học Đài Bắc? Giọng lưỡi hoàn toàn của Hiểu Nghiên? Thu lắc đầu, cả ngày nay hề chuông điện thoại reo là lại nghe tiếng hắn. Suốt ngày Hiểu Nghiên lại không thấy mặt ở nhà. Sáu giờ rồi? Bụng cồn cào, từ sáng đến giờ mãi mê vẽ nên không có lấy một hạt cơm. Thu bước nhanh về phía tủ lạnh, ngoài mùi hôi khó thở của khí ướt ra, tủ trống trơn. Mấy hôm rồi không đến chợ?

Bên ngoài cửa đột ngột có tiếng động. Thế này thì Hiểu Nghiên đã về.

- Dì ơi, dì có ở nhà không?

- Đây này, có chuyện gì đấy?

Hiếu Nghiên như con gió ủa vào, một túi đầy thực phẩm trên tay. Ổ bánh mì mềm, một chai mứt, một hộp phô mai và trứng. Vũ Thu ngạc nhiên.

- Ở đâu nhiều thế?

Hiếu Nghiên với nụ cười đắc ý.

- Để dì cháu mình làm món sandwich ăn chơi nhé? Dì đói lắm rồi phải không?

- Làm sao Nghiên biết dì đói? Và lại ở đâu có tiền mua nhiều như vậy?

- Buổi sáng khi con thức dì hãy còn ngủ. Nghiên cười nói - Mở tủ lạnh ra con vét hết bình sữa và gói bánh lát, vì vậy con biết là dì đâu còn gì để ăn nữa. Riêng về món tiền ở đâu có à? Chẳng ở đâu cả, trong túi dì đấy, con lục hết mấy chiếc áo của dì, mỗi túi vét được một chút, cộng lại hơn năm mươi đồng, như thế không đủ để mang cả túi bụi thức ăn về hay sao?

- Con tuyệt lắm! Vũ thu cầm ổ bánh mì lên cắn một miếng - Thế này thì nhất rồi.

Nhưng Hiếu nghiên đã giật lại.

- Khoan chứ dì, để con rán trứng, trét bơ rồi thêm một ít thịt nguội vào phải tuyệt hơn không. Dì làm thế này là phá hỏng kế hoạch của con rồi.

- Mi mà cũng có kế hoạch nữa à? Vũ thu ôm gói trứng lên - Để dì làm cho, bằng không con lại phỏng tay nữa thì khổ.

- Nhưng dì có kém gì con đâu.

- Đúng vậy. Vũ Thu cười - Nhưng mà để con rán sẽ ăn vụng,

khi trứng vừa chín thì cũng vừa hết có khổ hơn không?

- Trời ơi, sao dì lại nói xấu con như vậy? Nhưng không thử làm sao biết ngon mà làm?

- Vì vậy phải đích thân dì ra tay. Vũ Thu nhìn quanh - Thấy cái váy làm bếp của dì đâu không?

- Con tưởng nùi giẻ lau đem xử dụng rồi.

- Mi bê bối như vậy có ngày sập nhà sập cửa... Vũ Thu nói và ngồi xuống ghế salon - Nhưng không sao đâu rồi ta sẽ làm giàu, bao giờ dì có tiền, việc đầu tiên sẽ là sắm áo mới cho con. Bộ áo cao bồi có những cái nút xi bóng đó? Xong sau đó sẽ sắm thêm một chiếc đàn điện... Ờ mà hôm nay con có đi học không?

- Dạ có, giáo sư khen con tiến bộ, vì vậy... Học phí có thể đóng muộn một chút không sao.

- Con nói với bà ấy, bao giờ có tiền dì sẽ...

Vũ Thu nói chưa hết câu thì chuông điện thoại lại reo. Nhớ tới gã con trai chịu khó gọi đây nói hàng chục lần, Thu cười nói Nghiên.

- Đến nhận điện thoại kìa cô, gã cao bồi ở trường đại học Đài Bắc cứ réo mãi, hấn bảo nếu cô không tiếp, hấn sẽ đeo mãi đến bao giờ cô trả lời thì thôi.

Mặt Nghiên đổi sắc.

- Thôi dì đi nhận đi, bảo hấn con không có ở nhà.

- Không được. Vũ Thu lắc đầu - Dì không thể nói dối với người khác. Chuyện của con, con phải ứng phó chứ? Nếu lúc

đâu không ưa, ai bảo cho người ta biết số điện thoại làm chi?

Hiếu Nghiên bối rối.

- Tại lúc đầu, con muốn làm bạn với hấn.
- Thế sau đó sao lại đổi ý? Hấn cao bồi quá à?
- Không phải. Hiếu Nghiên tỏ vẻ khó khăn, trong khi chuông điện thoại cứ tiếp tục reo - Hấn là sinh viên ưu tú của trường Đại Học Đà Bắc.
- Vậy thì càng nên làm bạn chứ?
- Nhưng mà con...
- Con hiền và ngoan nhất!
- Không phải như vậy.

Tiếng chuông điện thoại hết reo, Hiếu Nghiên bỏ lửng câu nói. Một chút ngỡ ngàng hồi tiếc trong không khí. Đôi mắt to và mở rộng của nàng nhìn bà dì trẻ trước mặt. Cả hai gần như cao bằng nhau.

- Hiếu Nghiên, con đẹp và dễ thương. Con phải tự hiểu và tự chủ chứ? Cái gì thuộc về dĩ vãng ta cứ cho nó ngủ yên, đừng nhắc tới nữa. Hãy tự tin và sống như bao nhiêu người bình thường.

Hiếu Nghiên có vẻ xúc động.

- Trên đời này chỉ có dì là hiếu con.
- Đừng nói thế.
- Thật đấy, con chẳng những có một hình hài đẹp mà cả tâm

hồn con vẫn đẹp.

Hiếu Nghiên nhìn lên nghi ngờ, và chỉ một lúc sau, sự bối rối phiền muộn trôi qua.

- Dì đúng là người đàn bà dễ thương nhất thế giới.
- Chỉ có mình con mới nói thế, Vũ Thu nhún vai - Ngay cả mẹ con là chị ruột của dì cũng bảo là...
- Dì điên, bị mất, vô trách nhiệm, ương ngạnh và tự mình đào mồ...
- Thôi bao nhiêu đó đủ rồi. Vũ Thu ngăn lại - Đấy con thấy không, chỉ có những người nào hiểu ta mới thích ta thôi, vì vậy ta đừng mong mọi gì thân ở người khác. Điều quan trọng là ta phải nhìn rõ mình, đừng để ngoại cảnh chi phối.

Hiếu Nghiên gật đầu. Ngay lúc đó chuông điện thoại lại reo, Thu nhìn Nghiên khuyến khích và cô cháu ngoan ngoan bước về phía máy. Vũ Thu mang trứng vào bếp nàng không thích nghe lóm chuyện người khác bao giờ. Vừa đập trứng bỏ lên chảo, đã nghe tiếng gọi của Nghiên từ ngoài vọng vào.

- Mời cô Tần Vũ Thu ra tiếp điện thoại.

Vũ Thu bước ra phòng khách, con bé đang cầm ống nghe với nụ cười tinh nghịch.

- Giọng nói đàn ông, chắc có lẽ bồ của dì đấy.

Vũ Thu trừng mắt với Nghiên, rồi tiếp lấy ống nghe.

- Alô, ai đấy?
- Cô là Tần Vũ Thu?

- Vâng, chính tôi đây.

- Vậy thì... Tôi là Kha Tuấn Chi đây, lúc này chẳng có ai tiếp điện thoại cả.

- Vâng, Vũ Thu cười duyên - Ban này tôi không ngờ là ông.

Hiếu nghiên đứng cạnh, nghe đến tên "Kha" Nàng chợt chú ý.

- Tôi cần báo cho cô biết ngay một tin mừng là cô vừa bán được hai bức tranh, một tấm có tựa đề là "Hoa Biển" và một bức có tựa đề là "Con đường".

- Thật à? Vũ Thu cơ hồ nhảy nhóm kên - Có người chịu mua những bức tranh đó sao?

Kha Tuấn Chi không đáp, hỏi.

- Cô dùng cơm chưa?

- Chưa.

- Thế thì chúng ta phải có một tiệc nhỏ mừng vậy. Tuấn Chi như sợ Thu từ chối - Cô vừa thu vào một vạ thì cô phải đãi tôi một chiều chứ, phải không?

- Dạ. Vũ Thu cười - Thế này thì không có quyền thối thác rồi.

- Tôi sẽ đến rước cô ngay.

- Khởi cần, anh đang ở Vân Đào chứ?

- Vâng.

- Vậy thì để tôi đến, tôi cũng cần nhìn qua mấy bức tranh, và lại cà phê Vân Đào thơm quá.

- Đến ngay nhé, tôi đợi cô.

Gác ống nghe, Vũ Thu vui muốn phát điên lên, nàng chụp lấy vai cô cháu gái.

- Ê Hiếu Nghiên, dì con phát tài rồi. Trúng mười ngàn đồng Nghiên biết mười ngàn là bao nhiêu không? Ít ra nó cũng dày hơn chiếc dày một quyển sách. Nghiên biết không, bây giờ dì đã là một họa sĩ rồi nhé, họa phẩm mới treo có mấy hôm mà đã bán được hai tấm rồi, thế này mà có tiếp tục thì trong vòng một tháng sẽ sạch hết. Con vên chí đi, cây đàn piano điện của con thế nào chẳng có, kể cả bộ áo cao bồi nút xi...

Rồi như chợt nhớ ra Thu đột ngột kêu lên.

- Ồi giờ ơi quên mất, thôi đừng thèm để ý đến mấy miếng sandwich nữa đi uống champagne với dì, với điều kiện con không có hẹn với ai cả.

Mắt Nghiên rực sáng.

- Thế thì tuyệt!

- Vậy thì sửa soạn đi!

Hiếu Nghiên do dự một chút.

- Thôi dì đi đi, để không thôi ông ấy đợi.

- Con khỉ. Thu đẩy Hiếu Nghiên - Con nhỏ này sao lại đổi chứng thế? Hẳn không phải là bồ của dì đâu.

- Vậy thì con gái à? Nhưng giọng nói đàn bà đâu có ồ ồ như vậy? Thế nào cũng vậy, con không muốn đóng vai bóng đèn đâu, để hai vị "tự do" thương lượng.

- Khỉ!

Vũ Thu tát mạnh vào mông cô cháu gái, nàng bước qua ngắmbức tranh đang vẽ dở.

- Mai sẽ tiếp tục!

Thu tự nhủ, rồi xông ra cửa. Vừa đến bậc thềm lại nghe chuông cổng reo. Có khách? Ai vậy? Nhà rất hiếm người đến thăm.

Nàng mở cổng. Bên ngoài một gã con trai trẻ tuổi, gầy gầy, áo cà phê sữa, quần đen mái tóc bông, đôi mắt đen, thật đen.

- Cậu tìm ai?

- Tái Hiếu Nghiênn.

À, Vũ Thu ngắmmột chút.

- Sinh viên đại học Đà Bắc.

- Vâng.

- Cao bồiicon?

- Vâng.

- Khá lắm. Thu gậtgù - Vậyyào nhà đi, trong nhà ngoài tôi ra chỉ có một con cháu, nó đang bận rộn với mấy miếng sanquich. Cậu nhớ chia phần với nó, coi chừng nó ăn tham lắm nhé!

- Dạ.

Gã con trai đáp nhưng vẫn đứng yên, nụ cười thật lương thiện.

- Sao không vào đi, còn đứng đó làm gì?

- Dạ, cảm ơn dì, nhưng mà. Gã nói nhanh - Ngoài tên cao bồi con ra con còn một tên khác nghe được hơn, đó là Kha Tử Kiên ạ.

Kha Tử Kiên à? họ Kha coi bộ cũng đông quá nhỉ.

Vũ Thu châu mày, nhưng rồi nàng cũng quên thật nhanh. Gã con trai đã bước tới sân, Thu đi ra ngoài, khép cổng lại. Đôi cổng nhốt hai người trẻ tuổi bên trong. Ít ra hôm nay Hiếu Nghiênn cũng không phải ở nhà một mình. Nó đã có bạn. Thu nhủ thầm. Thằng bé cũng có vẻ ngoan. Sinh viên đại học Đài Bắc, nhưng tại sao lại bị gọi là cao bồi con? Mặc kệ: Thu xua tay. Thế này để Hiếu Nghiênn không còn bị mặc cảm. Chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm xảy ra, chắc chắn. Thu bước ra khỏi cư xá.

Ở trong nhà, Hiếu Nghiênn vẫn đứng tựa bờ tường trừng mắt nhìn Kiên.

- Ai cho phép anh đến đây?

Kiên tỉnh bơ.

- Không cho phép sao để địa chỉ cho người ta?

- Hừ. Hiếu Nghiênn đui lý - Không ai thèm dòm đến mặt đâu.

- Không dòm thì thôi. Kiên đáp, và bình thản bước vào phòng khách, chàng quan sát bốn phía rồi sau cùng dừng lại trước bức tranh - Không ngờ dì cô vừa trẻ, vừa đẹp, lại tể nhị nữa. Thế mà lúc chưa đến, tôi cứ tưởng là sẽ gặp một bà chằn chú?

- Anh bảo ai là bà chằn? Hiếu Nghiênn gầm - Dì người ta đẹp như vậy mà nói thế hử?

- Ủa sao ban nãy cô bảo là cô không thèm dòm đến mặt tôi?

Tử Kiên quay lại làm vẻ ngạc nhiên. Hiếu Nghiênn biết mình hổ nên nguýt dài. Cô bé ngoe ngoẩy bỏ về phía salon, với những tiếng cằn nhằn Kiên nghe không rõ. Kiên cũng không thèm để ý, chàng tiếp tục quan sát. Căn phòng nhỏ như một chiếc hộp, rộng chỉ hơn hai mươi thước vuông vừa làm phòng khách lẫn phòng ăn, có điều khá vén khéo, trang trí sạch mắt. Một bộ salon nhỏ, một kệ trà với đèn bàn có chụp nhiều màu, một chiếc bàn vuông với mấy cái ghế đầu. Tất cả xếp đặt một cách ngăn nắp. Ngắm đã, Kiên bước tới bàn. Nhìn thấy những thức ăn để trên bàn, chàng chớp mắt.

- Tuyệt! Đói mà có mấy món này thì nhất rồi!

Chàng liếc về phía Hiếu Nghiênn, cô nàng vẫn giả vờ ngó lảng lên trần nhà. Kiên vào nhà bếp, nhìn thấy mấy quả trứng, chàng lại kêu lên.

- A có trứng nữa! Vậy rán trứng ăn chơi chứ.

Hiếu nghiênn tuy ngồi nhìn trần nhà, nhưng đôi tai rất thính. Cái gì? Hắn định lấy trứng của ta à? Nàng nhảy mau vào bếp.

- Này này, lấy trứng của ai thế?

- Đừng khó dễ nữa mà. Kiên nhăn mặt - Tôi đói lắm rồi.

- Anh đói? Nghiênn mở to mắt - Rồi lấy trứng của tôi phá?

- Đừng ồn mà. Tôi biết Nghiênn định rán trứng phải không? Tôi cũng biết làm vậy? Lúc còn học ở trung học, đây làm đội trưởng hướng đạo này, lần nào thì nấu ăn cũng được xếp

nhất cả.

- Nói dóc! Hiểu Nghiên nghi ngờ - Nhìn bộ vó công tử bột của anh ai tin được chuyện nấu ăn?

- Không tin thì đến đây xem.

Kiên tìm diêm quẹt, đốt lò gaz, đặt chảo lên, chế mỡ và trong lúc chờ đợi, chàng cho muối tiêu vào trứng, quậy đều rồi tráng mỏng lên chảo, hành động thành thạo của Kiên làm Nghiên trở mắt. Một lúc sau đĩa trứng thơm phức được dọn ra. Kiên tỉnh bơ như chẳng biết đến Nghiên, ôm đĩa trứng đi ra phòng khách.

- Ê, mang đi đâu đó?

- Đi đâu kệ người ta.

Từ Kiên lấy bánh mì ra, Nghiên đuổi theo.

- Làm gì mà hách thế?

- Ai hách đâu? Kiên để trứng vào bánh mì - Tôi không láo ăn, nhưng trước khi ăn, Nghiên phải cho biết Nghiên giận tôi chuyện gì.

Bây giờ Nghiên mới chịu nhìn vào mặt Kiên. Thái độ âu lo của chàng khiến Nghiên mất hết mặc cảm.

- Tôi có làm gì đâu mà Nghiên phải sợ Nghiên đừng dè dặt thế, Tôi không phải là dân mất dạy đâu.

Nghiên chớp mắt, nỗi lo âu biến mất. Nàng giật ổ bánh mì trên tay Kiên ngấu nghiến nuốt.

CHƯƠNG 4

Buổi sáng, Kha Tuấn Chi ngồi vào bàn điểm tâm, thói quen hàng ngày đưa mắt nhìn một vòng quanh bàn. Lại vắng mặt Tử Kiên. Thằng nhỏ lúc này có vẻ kỳ cục, bận cái gì mà mờ sáng đã bỏ đi mãi tối mới mò về? Có lẽ cũng không nên trách con. Tuấn Chi nghĩ. Chàng đã chứng kiến quá nhiều gia đình như thế, cha càng thành công trên sự nghiệp thì khoảng cách giữa cha với con càng lúc càng to. Thường thì đó là lỗi ở người cha, nếu biết đi vào thế giới tuổi trẻ, chịu khó tìm hiểu và thông cảm, chưa hẳn khoảng cách giữa hai lớp tuổi đã xa như thế. Đàng này, cha mẹ đòi hỏi ở con nhiều quá, nuôi nhiều ảo tưởng vô lý... Không cần thế, sự chăm sóc kỹ quá đôi lúc cũng làm tuổi trẻ bức mình (Người lớn tuổi thường nghĩ cần phải như vậy. Suyt! Câu này của Vũ Thu mà?) Với tuổi trẻ họ cần tự do, cần chứng tỏ sự trưởng thành. Tìm hiểu, khám phá, khai thác đời sống. Họ không đủ sự nhẫn nại để chiều chuộng mẹ cha...

Kha Tuấn Chi nhìn con gái. Bội Nhu đã mười chín. Cái tuổi của hoa tung bừng sắc nhưng Tuấn Chi không hiểu sao con gái mình vẫn phẳng lặng như mặt hồ thu.

- Bội Nhu!

- Dạ.

Nghe Tuấn Chi hỏi, Nhu ngẩng đầu lên.

- Lúc này bài vở bạn rộn lắm chứ?

- Dạ không.

- Thế còn cậu gì, Từ... Từ... Sao lâu quá không thấy ghé qua?

- Cha muốn nói Từ Trung Khao à? Bội Nhu chớp mắt - Huề rồi, tính công tử bột của hần con không làm sao chịu được.

Huề rồi? Hèn gì lúc này trông con bé xanh quá, trầm tư quá.

Tuấn Chi yên lặng ngắm con gái, chưa kịp hỏi thêm, đã nghe vợ hỏi.

- Con nói sao; Bội Nhu? Con với Từ Trung Khao huề rồi? Sao lại vô lý như vậy được. Hào nó đẹp trai, ngoan, gia đình giàu có. Môn đăng hộ đối như vậy thì có gì đâu mà gây nhau?

- Mẹ! Nhu bực mình - Giữa con với Hào chưa có chuyện gì mà mẹ sao lại quan trọng hóa như thế? Chúng con chỉ là bạn, một thứ bạn thông thường. Động tí mẹ làm như bóng nước sôi. Từ rày về sau chẳng bao giờ con đưa bạn trai về nữa đâu. Mỗi lần đưa họ về mẹ hạch hỏi, điều tra giòng dõi tổ tông người ta khiến con thẹn đỏ mặt cả người.

Bà Uyên Lâm có vẻ giận.

- Trời đất, con nhỏ này ăn nói gì kỳ cục không? Mẹ hỏi han người ta là vì thương con đó chứ? Giao thiệp với bạn trai phải biết lựa người, con nhà đảng hoàng...

- Nữa rồi. Bội Nhu cắt ngang lời mẹ - Mẹ có lo thì lo vừa vừa thôi con còn nhỏ mà, đâu cần phải có chồng liền đâu.

- Thì mẹ nói vậy đó. Bà Uyên Lâm nói - Mẹ không hiểu sao trai gái thời nay kỳ cục quá, cứ hai ba ngày là lại thấy đổi một người tình. Không quan niệm đứng đắn về hôn nhân. Vậy mà

cứ cho là văn minh, văn minh gì? Loạn thì có!

Bội Nhu tái mặt.

- Nhưng mẹ biết giữa con với anh Hào có gì chưa? Con với anh ấy chẳng qua chỉ là bạn cùng trường, nói thật nếu con chọn người để mà thương, Hào cũng không bao giờ được con chọn.

Bà Uyên Lâm trợn mắt.

- Thế con sẽ chọn những đứa thế nào?

- Có lẽ thuộc thành phần thích nổi loạn.

- Đấy đấy, anh Tuấn Chi, anh có nghe chưa? Bà Uyên Lâm đỏ mặt quay sang chồng - Con gái anh nói như vậy mà anh vẫn ngồi yên được sao?

Kha Tuấn Chi vẫn bình thản.

- Làm gì em phải nhảy nhóm lên như vậy? Bội Nhu nó bảo nó sẽ làm bạn với người thích nổi loạn, nổi loạn đây đâu phải phạm pháp, tù đày? Uyên Lâm, em đừng bận tâm một cách lỗ bịch như vậy.

Chàng quay sang nhìn con.

- Nhu, con định chơi trò trinh thám à?

Bội Nhu phì cười, sự gần như đồng lõa của hai cha con Tuấn Chi khiến Uyên Lâm phải kêu lên.

- Anh Tuấn Chi, anh có buồn lòng con thì cũng buồn lòng vừa phải thôi chứ, tối ngày cứ để chúng làm gì thì làm, ngay như thằng Tử Kiên cứ vắng mặt suốt ngày ông cũng không

thèm hỏi tới.

Bội Nhu chen vào:

- Anh con mà không ở nhà cũng tại mẹ, suốt ngày mẹ cứ can nhần mãi ai mà chịu nổi. Anh ấy cũng không có đi hoang đâu. Sáng nào cũng có mặt ở Vân Đào ăn điểm tâm rồi đi học. Sau này thì có bạn một chút, anh mới có cô bạn khá dễ thương. Nhưng anh ấy không bao giờ mang về giới thiệu với mẹ đâu, anh ấy sợ rồi...

Uyển Lâm trừng mắt nhìn con gái rồi như chợt hiểu ra, thở dài.

- Con cái bây giờ tự do quá rồi, làm mẹ mà chẳng có quyền kiểm soát con, thì biết kiểm soát ai nữa đây?

- Cha đấy! Bội Nhu nói - Theo sách tâm lý học thì đàn ông trên bốn mươi dễ ngoại tình lắm, mẹ coi chừng là vừa!

Kha Tuấn Chi nhìn con gái cười.

- Con quá quắc lắm rồi nhé con nói vậy không sợ mẹ con ngờ thật sao?

Bà Uyển Lâm yên lặng nhìn con rồi lại nhìn chồng.

- Cha con mấy người giấu diếm tôi chuyện gì phải không?

- Không có chuyện gì hết. Tuấn Chi đứng lên - Tôi không đôi co với mấy người nữa đâu, tôi còn một lô công việc ở quán cà phê chưa làm.

Bội Nhu cũng đứng dậy.

- Con cũng phải đi nữa. Mười giờ hôm nay con có giờ luận lý

học.

- Vậy để cha đưa con đến trường nhé?

- Khởi, cha cho con quá giang đến bến xe bus là được rồi.

Bội Nhu vào phòng lấy sách. Hai cha con ra khỏi cửa, lên xe Tuấn Chi yên lặng nổ máy, chàng không vội nhấn ga, nhìn con với nụ cười thông cảm.

Xe lướt êm giữa phố.

- Nhu, hình như con có điều gì cần nói với cha?

- Vâng. Thú thật với cha con đang có một cuộc tình không bình thường.

- Thật à?

- Không, con đùa thôi, nhưng nếu có thật, cha đồng ý hay phản đối?

Bội Nhu thấy phản ứng cha vội nói - Đồng ý à? Tại sao cha lại có vẻ khó chịu như vậy?

Nhu hỏi và nhìn về phía trước. Xe đã đến ngã rẽ.

- Thôi được rồi, cha cho con xuống đây đi.

Tuấn Chi cho xe quanh góc, ngừng lại.

- Đừng đùa nhé con.

- Vâng. Bội Nhu đóng cửa xe và quay lại nhìn cha - Cha cứ yên tâm, không bao giờ con để cha lo lắng đâu.

Tuấn Chi chau mày, một chút gì len trong hồn, chàng đạp ga

xe trời tối vẫn còn nghe giọng nói to của Bội Nhu đuổi theo.

- Coi chừng nhé, bà họa sĩ đó nguy hiểm lắm đấy, cha tránh xa một chút tốt hơn.

Tuấn Chi lắc đầu. Trẻ con bây giờ không như xưa. Đột nhiên Tuấn Chi thấy khó chịu. Tảng đá đè nặng trên tim. Người nữ họa sĩ. Đôi mắt ơ hờ hiện lên khung kính. Khung kính có những bóng cây, phố xá chạy giạt lùi.

Xe ngừng trước cửa quán. Tuấn Chi xuống xe với một cảm giác ngỡ ngàng. Quán cà phê ngày thường ít khi có mặt Tuấn Chi, gần như chàng trao cả buổi cho ông Trương quản lý. Người quản lý đứng tuổi và trung thành.

- Ông chủ, hôm nay ông cần cho nữ họa sĩ Vũ Thu biết ngay tin vui. Chúng ta từ đây có thể nhận tranh cô ấy gửi dài hạn. Sáng nay ta lại vừa bán thêm được hai bức.

- Vậy hả? Tuấn Chi như bừng tỉnh - Thế bây giờ còn lại mấy bức?

- Dạ chỉ còn có ba.

- Được rồi để tôi báo ngay cho cô ấy biết.

Tuấn Chi như con lốc cuốn vào phòng khách. Số điện thoại của Vũ Thu. Những lời cảnh giác của con gái bay mất, bay thật xa. Sự bứt rứt ngại ngùng phạm tội không còn. Bây giờ Tuấn Chi đã có lý do, lý do để gọi Vũ Thu. Chủ nhân ông chốn trung bày phải tiếp xúc với họa sĩ chứ? Đó là chuyện tự nhiên mà?

Chuông reo thật lâu mới nghe giọng nói ngái ngủ của Thu.

- Alô, ai đó?

Tuấn Chi nói như không kịp thở.

- Thu đấy phải không? Tôi mời cô dùng cơm hôm nay.

Bên kia đầu giây yên lặng. Tuấn Chi chợt thấy bối rối. Mong rằng Thu không từ chối. Từ chối trong lúc này là cả một sự thất vọng. Trái tim đập phồng, tưởng chừng muốn bay đi.

- Nghe này Thu, cô vừa bán được thêm hai bức tranh.

- Điều này tôi đã đoán được. Giọng nói thật bình tĩnh - Mỗi lần bán được tranh là tôi được mời một bữa cơm, phải không?

Tuấn Chi đỏ mặt. Chàng có cảm giác như bị Vũ Thu nhìn thấu qua tim. Mời ăn chỉ là một cái cớ. Cái cớ ấy lại quá ấu trĩ. Tuấn Chi nghe hồn tuột xuống, chàng không biết phải trả lời sao, chàng cảm thấy mình trở thành khúc gỗ.

- Thôi thế này nhé! Lời Thu như gõ thế kẹt - Tôi mới dậy, buổi trưa cũng ít khi ăn, đứa cháu gái tôi lại vừa bị cậu bạn đưa đi mất, ông đến đây vậy, tôi chỉ có một mình. Giọng Thu ngừng thật lâu - Và lại anh cũng chưa hề ghé qua nhà tôi lần nào. Chịu đến không? nếu có đến nhớ mang theo một ít điểm tâm của cafeteria Vân Đào nhé? Tôi sẽ pha trà, chúng ta nói chuyện ở đây thích hơn là đến hàng ăn ồn ào. Nói thật đi? Có phải mục đích của anh mời tôi không phải chỉ là rủ đi ăn cơm chứ?

Tuấn Chi như bị lột trần. Vũ Thu thế mà tinh thật, không có chuyện gì giấu diếm được người đàn bà trẻ con này cả. Chàng hít một hơi dài lấy can đảm, nhưng giọng vẫn còn vui.

- Vâng, tôi sẽ đến ngay!

Nửa giờ sau, Tuấn Chi đã có mặt tại nhà Thu.

Hôm nay Thu mặc chiếc áo dài màu cam nhạt, cả người như quần tròn trong màu vàng ánh. Một thứ y phục lập dị, mái tóc dài. Vẻ bình thản của mặt nước hồ thu.

Đỡ lấy hộp bánh trên tay Tuấn Chi, Thu mở ra.

-Ồ, anh dọn hết tiệm đến đây à? Mời vào trong ngồi, nhà tôi hẹp, không được thoải mái lắm?

Tuấn Chi ngồi xuống, yên lặng ngắm. Bức tranh tự họa của Thu treo tường, mấy câu thơ.

Mạc đạo bất tiên hồn

Liêm quyền tây phong

Nhân tử hoàng hoa sáu

Thu đã rót trà.

- Sao? Hôm nay ông có vẻ tư lự thế?

Tuấn Chi quay lại rồi ngó quanh.

- Cô thường ở nhà một mình thôi à?

- Không hẳn vậy. Thu đáp - Phải nói là tôi thường vắng nhà để suốt ngày lang thang ngoài phố, bận rộn tìm kiếm đề tài, nhưng... Thu nhìn Tuấn Chi đăm đăm - Tôi hiểu ý câu hỏi của ông. Tôi cô đơn? Vâng, không có gì phải giấu, nhưng đó là bởi vì tôi...

- Cứ thế thao thao, cánh vô tri âm giả.

(Đời thì mệnh mỏng, mà tìm chẳng thấy tri âm?)

Tuấn Chi buột miệng. Thật ra không phải chàng muốn vượt ý cho Thu mà vì đó là sự thật của con tim chàng.

- Anh cũng có cảm giác đó? Thu hỏi - Thượng đế bất công lắm, tạo ra con người chẳng đối xử đồng đều, có người suốt đời không biết đến hai chữ cô đơn là gì?...

Tuấn Chi nhìn sâu mắt Thu.

- Mỗi lần cảm thấy cô đơn, Thu đã làm gì?

- Vẽ. Thu đáp - Có khi không làm gì hết, ngồi yên lặng thưởng thức nỗi buồn lan dần. Rồi Thu đột ngột cười to - Điên quá nhỉ. Nhưng tại sao chúng ta lại bàn đến đề tài nhạt nhẽo đó làm chi? Đời tự nó đã là khổ đau, trống trải vô tình... Vì trùng buồn gặm nhấm mãi thể xác, ta vùng lên chứ? Vùng lên để khiêu chiến với nó, nếu thắng thì thôi, thua chết là cùng. Bi quan sâu lụy mà làm gì?

- Cô nói đúng như tranh cô vẽ.

- Ông nói gì?

- Những gì cô nghĩ cô đã cho lên khung vải hết. Tuấn Chi nói - Lần đầu nhìn tranh cô tôi đã xúc động, nhưng không hiểu tại sao, bây giờ tiếp xúc, nghe cô nói tôi mới hiểu. Trông màu xám tối lắm bao giờ cũng bừng lên mãnh liệt, mỗi bức tranh là một lời thách thức đời sống.

Thu ngồi yên trên ghế, mặt ửng hồng.

- Ông nói nhiều quá, có nhớ lần đầu tối tiếp xúc với ông, ông đã bảo không biết nhiều hội họa cơ mà?

- Vâng, nhưng với cô thì khác.

- Với tôi?

- Vâng.

- Tôi nguy hiểm lắm, Thu nói - Bây giờ... Vẫn còn kịp. nàng nói.

Tuấn Chi bàng hoàng.

- Cái gì? Tôi chưa hề là người chịu thua.

- Anh là hạng người mà tôi đã đề cập hôm trước. Thu nói như run rẩy - Anh phải có một đời sống bình lặng, anh thành công trên sự nghiệp, có gia đình ấm êm, hạnh phúc. Một mặt hồ phẳng lặng.

- Cô tưởng như vậy à? Tuấn Chi ngỡ ngàng - Cô còn nhớ bức "Hoa Biển" hôm trước của cô chứ?

Vũ Thu lắc đầu:

- Vậy thì mai tôi sẽ đưa cho anh bức "mặt hồ thu".

- Nhưng tôi không phải là "mặt hồ thu". Tuấn Chi nói - Những cơn sóng ngầm xao động giữa lòng đại dương. Thu đến, gió cũng đến và cũng đã trào lên mặt, nếu Thu có rút bức "Hoa Biển" về, thì Thu cũng không làm sao vẽ nổi mặt hồ êm ả.

Thu trừng mắt nhìn Tuấn Chi, trái tim đập hỗn loạn, nàng đứng dậy. Khuôn mặt xanh xao.

- Thôi chúng ta xuống phố dùng cơm? Tôi đói rồi.

- Tôi chắc chắn là Thu chưa đói. Tuấn Chi nói - Chúng ta cũng không cần ra ngoài, có mấy món điểm tâm đây rồi.

Thu vùng vẫy.

- Xin... Xin anh tha cho tôi vậy?

- Làm gì phải tha?

Tuấn Chi đột ngột nắm tay Thu xiết chặt.

- Tại sao phải van tha chứ? Bản tính của Thu không cho phép nói hai tiếng đó. Thu phải nhìn thẳng vào sự thật, nếu thấy không muốn giữ tôi ở lại cứ nói tôi sẽ ngoan ngoãn đi ngay, nói đi?

Mắt Thu mở lớn, tim đập loạn lên. Sự tranh đấu bùng nổ trong óc do dự, chống trả, hoài nghi, một chút rung động... Chỉ trong một thoáng giây mà hàng trăm ý nghĩ xuyên qua đầu.

- Thu hãy trung thành với mình, Thu đã từng nói, làm bất cứ điều gì ta cũng phải thành thật với chính ta, Thu có nhớ không?

Tuấn Chi nói, và chàng cũng run như trai mới lớn. Mười bảy tuổi của lần đầu biết yêu.

- Vâng.

- Vậy thì. Thu cứ nói đi!

- Nhưng tiếng nói trong tim ít khi kêu thành tiếng.

- Nhưng đó là sự thật.

- Anh cần sự thật đó?

- Vâng.

Thu ngẩng lên thật nhanh, đôi mắt đen to tiếp tục nhìn chằm chằm vào mắt Tuấn Chi. Tuấn Chi như chơi vui giữa con bể khơi sau mùa bão táp, chàng kéo nhẹ tay Thu, để Thu ngã chằm vào lòng mình. tẩm thắm gầy mềm nhũn... Tuấn Chi hôn lên tóc, mùi hương đàn bà... Chàng có cảm giác như mình rơi vào giấc mộng, ở đó có một thiếu nữ gầy hơn dáng Thu... Rèm mi đã khép... Hay rừng quá khứ đã trôi qua và đưa mình vào con mộng phiêu lưu.

CHƯƠNG 5

Tan trường về, Bội Nhu ôm vở men theo lộ Nam Tân Sinh, hôm nay Nhu chẳng muốn dùng xe bus. Đi giữa nắng hoàng hôn mùa hạ, thời tiết tuy nóng bức nhưng vẫn thoải mái hơn giam mình trong bốn thành xe, hơi người, mồ hôi nhễ nhại. Mặt trời chưa lặn hẳn. Thành phố chìm giữa cái nóng khô khan,. Nhu vuốt từng dòng mồ hôi trên trán. Con đường quá quen thuộc, quen thuộc từ cành cây đến từng hạt đá sỏi. Khỏi đường Hòa Bình đông quẹo mặt. Không phải hướng về nhà, nhưng... Bội Nhu bước nhanh hơn.

Quanh một con hẻm nhỏ, rồi thêm một ngách khác. Ngôi nhà gỗ có đôi cửa khếp hờ hiện ra trước mặt. Sáu giờ mười phút. Có lẽ chàng đã về. Nhu xô cửa bước vào.

Một khung cảnh hỗn loạn bày ra trước mắt, mền gối nằm vương vãi khắp nơi, áo dơ, quần bẩn. Báo chí và bút. Gian phòng của một người độc thân. Như một phản xạ. tự nhiên của người đàn bà, Bội Nhu để tập vở lên bàn bắt đầu thu dọn. Bên dưới đồng giấy bừa bãi, có một mảnh giấy nhỏ.

Bội Nhu.

Ba hôm rồi không thấy em, nhớ quá, nhớ quá. Thêm một điều thuốc cháy tàn. Mỗi điều thuốc là trăm lời gọi tên em. Nhu hãy đếm thử xem trên bàn có bao nhiêu tàn thuốc?

Bội Nhu.

Anh đang viết lách đây, nhưng không hiểu tại sao trên giấy lại chỉ hiện lên mỗi khuôn mặt của em. Không một trang giấy nào viết thành truyện cả. Mộng văn sĩ của anh mất rồi, phải không em?

Thụ động ngồi nhà chờ em mãi thế này anh không còn chịu nổi nữa. Ngày mai nếu em vẫn còn chưa đến, chắc chắn anh sẽ xông đến nhà, bắt chấp, bắt chấp điều gì nữa hết!

Bội Nhu xếp mảnh giấy lại, nước mắt lưng tròng. Cẩn thận thu nhặt từng trang giấy. Mười tám trang cả thầy, thế này chắc chắn ông thầy còn phải bực mình lắm. Thu xếp xong giấy bút: Nhu phải soạn lại giá sách. Nói giá sách cho sang, chứ thật ra đây chỉ là một chiếc thùng ghép lại bằng mấy thanh gỗ.

Dùng thời gian kỷ lục nhất, sắp xếp, quét dọn, lau chùi. Ăn ở thế này ung thư phổi cho xem. Sắp bảy giờ rồi. Bội Nhu bật nút điện. Mở quạt máy, rồi ngồi vào bàn chép từng trang bản thảo.

“Người đến từ địa ngục”.

Đọc cái tựa Bội Nhu ngăn người một chút, rồi tiếp tục.

“Nàng đến từ thiên đàng, và trong một phút giây lâm lẩn đã sa chân vào địa ngục...”

Nhu ngừng bút, chống tay trên trán, nỗi buồn mông lung vào tim. Có tiếng mở cửa. Nhu giật mình quay lại. Người thanh niên cao lớn, đã xăm đen - Giang Vỹ, người tình muôn thuở, chiếc áo dính đầy dầu, quần bạc màu.

- Anh Vỹ!

Nhu chạy tới. Mùi mồ hôi, mùi dầu, mùi đàn ông lẫn lộn. Nhưng Giang Vỹ chỉ phản ứng ơ hờ.

- Nhu coi chừng anh làm bẩn áo bây giờ, để anh đi tắm đã nhé.

- Không cần! Không cần! Nhu hét - Em thích mùi mồ hôi của anh.

Vỹ cúi xuống hôn lên trán Nhu.

- Em thơm như hoa nhài.

- Phải em mới xúc đấy. Một người bạn của bố em vừa từ Paris về mang tặng, anh thích mùi này phải không?

Nghe nói. Vỹ lẳng lặng buông Nhu ra, mặt đổi lạnh.

- Anh nghĩ anh không có quyền nói thích hay không thích.

Nhu ngâng đầu lên.

- Anh, nếu anh không hài lòng lần sau... lâu sau em sẽ không bao giờ dùng đến nó nữa.

Vỹ vẫn yên lặng, cúi xuống lượm chiếc áo dưới đất lên, bình thản đến tú lấy áo khác đi vào nhà tắm.

- Anh Vỹ!

Vỹ đứng lại.

- Anh nghĩ mùi dầu, mồ hôi... Không bao giờ xứng được với mùi nước hoa được.

- Em đã nói. Nhu muốn khóc - Em đã bảo anh là em sẽ không bao giờ sử dụng nước hoa nữa mà tại sao anh... anh... Thế bây

giờ anh có đầu hồi không?

- Để làm gì?

- Em tưới lên mình em cho anh vui?

Vỹ châu mày, đặt áo xuống rồi quay lại. Nỗi bực dọc tan biến. Chàng hôn lên trán, lên mặt, lên môi của người yêu.

- Nhu, xin lỗi em... Nhưng đừng trách anh... Tại mấy hôm nay anh nhớ em quá.

- Em biết!

- Biết sao không đến?

- Hai hôm nay mẹ không hiểu sao khó chịu quá, hết gắt người này đến người khác, đi học trễ về cứ bị hạch hỏi lung tung.

- Tại sao em không nói thẳng với mẹ? Em không đủ can đảm à? Không đủ can đảm để thưa rằng: Thưa mẹ, con lỡ yêu một tên lang bạt không nhà không cửa, chỉ biết sửa xe, chỉ biết dựa vào mồ hôi và sức lực của mình để mưu sinh, không hề học qua đại học. Em không dám phải không? Em nhận tâm để anh suốt đời làm tên tình nhân lén lút? Chuyện công chúa với tên ăn mày. Tiểu thơ và gã giang hồ. Những nhân vật tiểu thuyết? Bội Nhu, anh không thích phải diễn những vai trò đó mãi, em ạ.

- Anh đừng tàn nhẫn như vậy, anh đâu phải chỉ là một tên thợ sửa xe hơi, anh là chuyên viên mà.

- Không, anh chẳng qua là một công nhân. Giang Vỹ xác định, chàng đẩy Nhu ra - Nhưng công nhân thì có gì là xấu hổ đâu? Tại sao em lại sợ tai tiếng đó chứ? Người thợ sống bằng mồ hôi của chính mình, đồng tiền chẳng có gì tội nhục.

Ngoài việc làm hằng ngày anh đã cố gắng học hỏi thêm, viết lách để tiến bộ, sự vươn lên đó không có gì đáng nhục, nếu em thấy làm bạn với anh không có gì tủi hổ, cứ tiếp tục, còn bằng không, chúng ta cứ chia tay.

Bội Nhu ngơ ngàng nhìn Võ. Đôi mắt giận dữ hằn tia máu, thái độ hùng hổ của chàng khiến nàng khiếp sợ. Nhưng cảm giác khiếp sợ chẳng bao lâu lại tan biến nhường chỗ cho mặc cảm bị hiểu lầm. Con người sao lại vô tình. Nói chuyện chia tay một cách dễ dàng như vậy? Tại sao? Tại sao? Nhu cũng không hiểu tại sao mình bỏ bê bao nhiêu sự tán tỉnh hoa bướm của hàng chục gã con trai sang giàu để đến đây chịu biết bao lời ức hiếp. Đến với Võ là lúc nào Nhu cũng thấy mình bị thua thiệt, bị chịu đựng.

- Anh Võ, nếu em xấu hổ vì anh thì giờ này em đứng đây làm gì? Em đến đây giúp anh thu dọn nhà cửa chép bài vậy mà vẫn bị anh thù ghét. Anh khinh em lắm à? Con nhà giàu đâu có gì đáng tội.

Nhu nói nước mắt lưng tròng, nàng chạy ra cửa nhưng Võ đã nhanh chân hơn chặn ngang.

- Em đi đâu?

- Ban nãy anh bảo: Anh không muốn gặp mặt em nữa. Vậy thì hãy tránh ra cho em đi.

Võ vẫn đứng yên.

- Anh không cho em đi.

Bội Nhu ngược mắt lên đối diện với nàng là một khuôn mặt trẻ khổ sở. Nhất là đôi mắt ở đó có những bóng đen dày vò.

- Dang ra! Nhu vẫn nói cứng: Ban nãy anh đã đuổi tôi mà.

- Anh đã đuổi em bao giờ?

- Bao giờ?... Không biết, tránh ra.

Tự ái khiến nàng không thể làm hòa, nhưng cánh tay của chàng đã vòng qua.

- Em đi thật à?

- Chẳng lẽ nói chơi. Nhu thút thút khóc - Anh đã bảo em đi thì em phải đi chứ

- Nhưng anh cũng đã bảo em ở lại rồi sao em không nghe?

- Không có, mà anh chỉ hạ lệnh không cho đi.

Vỹ xiết chặt Nhu trong vòng tay chàng hạ thấp giọng.

- Tại sao chúng ta phải dày vò nhau như vậy? Anh đã đợi em, chờ em, nhớ em mơ ước em đến. Gọi tên em hàng trăm ngàn lần. Mỗi lần nghe gió đập vào phen cửa thấy bóng cây len qua song, anh cứ tưởng em đến, nhưng chỉ hoài công. Thế mà không hiểu sao em đến, chúng ta cũng không có lấy một giây phút cho nhau...

Băng giá rồi cũng tan rã. Nhu khóc như mưa.

- Bội Nhu, em còn giận anh sao? Tất cả chỉ là sự hiểu lầm, anh không muốn em phải khổ sở vì anh, nhưng nếu em thấy có thể chịu đựng nổi, thì hãy về với anh vậy.

Bội Nhu mở to mắt.

- Anh nói thế là thế nào?

- Chúng ta sẽ thành hôn. Vỹ bình tĩnh nói - Em nhận làm vợ anh nhé?

Bội Nhu yên lặng, đưa tay sờ nhẹ những sợi râu cứng trên cằm người yêu.

- Bây giờ chưa được anh ạ. Bội Nhu nói - Em còn nhỏ quá, cha mẹ đâu chịu cho em lấy chồng sớm như vậy. Vả lại, em còn đi học, bao giờ ra trường xong làm lễ cưới cũng chưa muộn. Mẹ nói...

Mặt Vỹ dàu dàu.

- Nhất định phải nghe lời “mẹ” sao?

Nhu chớp mắt:

- Dầu sau em cũng là con của ba má. Anh nghĩ có đúng không? Ba mẹ còn có cái ơn nuôi ta trưởng thành, ta đâu thể muốn làm thế nào thì làm được?

Rồi như sợ Vỹ buồn Nhu an ủi.

- Thế nào thì em cũng... là vợ anh, xin anh gắng chờ em một thời gian.

- Bao giờ? Một tháng? Hai tháng?

- Anh Vỹ, em hiểu anh, nhưng bốn năm nữa em mới ra trường.

Vỹ yên lặng đẩy Nhu qua một bên, chàng lấy áo quần tiếp tục bước về phía phòng tắm.

- Anh Vỹ! Anh cũng còn giận em sao?

- Anh không giận em, anh cũng không phải chờ đợi. Vỹ quay

lại dần mạnh từ chữ - một năm, hai năm... mười năm cũng không thành vấn đề, nhưng em đừng để anh phải làm người tình một cách lén lút mãi chứ? Phải để anh đường đường chính chính làm người yêu của em. Anh có quyền tự nhiên nói chuyện với cha mẹ tự do đến nhà em.

Bội Nhu cúi mặt.

- Xin anh hãy dành cho em một thời gian, em cần thưa với ba mẹ trước.

- Dành? Cứ dành? Chúng ta quen nhau đã bao lâu rồi? Nửa năm? Phải. Vỹ chui vào phòng tắm rồi lại thò đầu ra - Anh biết chắc là ba mẹ em sẽ phản đối, đúng không?

Bội Nhu buồn buồn, lắc đầu.

- Em không biết, em chưa nói với mẹ.

- Nhưng anh biết chắc sẽ như vậy.

Còn lại một mình bên ngoài. Nhu chống tay lên cằm tư lự. Sự thật không thể nào che dấu mãi. Phải nói thật với mẹ. Vâng. Nhu nghĩ đến phản ứng của vị sinh thành. Giang Vĩ cũng không phải là người dễ bảo. Chàng cứng đầu, cao ngạo, tự ái. Nhưng, phải làm sao khác hơn?

Và tối hôm ấy khi trở về, trời đã khuya, cha không có mặt chỉ có một mình mẹ trong phòng khách xem ti vi. Đúng là một dịp may. Nhu nhủ thầm và ngồi xuống cạnh mẹ.

- Mẹ.

- Hử? Bà Uyên Lâm ngược mắt lên, vừa thấy con gái, cơn giận ở đâu đột ngột kéo đến ngay - Con gái làm gì mà về khuya thế? Tối nay lông bông ngoài đường, ở nhà rồi chết

hay sao?

- Mẹ! Bội Nhu nhần nhin - Nếu con không làm thì hai hôm trước mẹ con mình đã bàn luận về vấn đề giao thiệp bè bạn của con?

- Ờ. Bà Lâm như quên hết con giận - Bây giờ con đã nghĩ là mẹ đúng rồi phải không?

- Mẹ nói có sai bao giờ đâu? Con lớn rồi, sinh viên rồi chứ đâu phải nhỏ nhắn gì nữa.

- Tuổi mới lớn như con ở thời buổi này nguy hiểm lắm, vì vậy khi giao tiếp với bạn trai, ta phải dò xét rõ ràng gia tộc họ, hoàn cảnh gia đình họ, lũ bạn đồng học của con chắc hẳn là sure rồi, ta chỉ cần xem bài vở, cha con dù sao cũng giới thượng lưu...

- Mẹ. Bội Nhu khó chịu cắt ngang - thế nào gọi là thượng lưu hở mẹ?

- Có vậy mà con cũng không biết nữa à? Bà Lâm trố mắt - Chẳng hạn như gia đình ta thế này này.

- Nói khác đi là khi chọn bạn, con phải chọn một tên nào cũng có quán cà phê "Vân Đào" như cha? Mẹ muốn nói là nó phải lắm tiền, phải không?

Bà Uyên Lâm nhìn con thay đổi sắc mặt.

- Nhu, con đừng xem thường đồng tiền như vậy, con có nghe người ta nói có tiền mua tiền cũng được không? Cha mẹ khổ cực biết bao nhiêu mới có số tài sản này? Cảm giác lúc không tiền khó chịu lắm. Đừng có đại, làm việc mà không tính toán thì có ngày...

- Thế nào mẹ?

- Con phải coi chừng, mấy thằng đói rách mà có bu theo tán tỉnh con cũng chẳng qua vì túi tiền cha con đấy.

Bội Nhu bàng hoàng.

- Sao mẹ lại nói thế? Tùy người chứ? Vậy lúc xưa khi cha con không tiền mẹ nhận lấy cha làm gì?

- Vì mẹ biết, người như cha con sẽ không bao giờ đói.

- Thế à?

Bội Nhu đứng dậy, nàng thấy không thể tiếp tục hầu chuyện với mẹ. Khoảng cách tư tưởng giữa hai người quá lớn.

- Nhiều lúc mẹ khiến con đau lòng quá!

- Con nhỏ này ăn nói gì mà kỳ cục. Bà Uyên Lâm lộ vẻ khó chịu - Sống sung sướng thế này có gì phải đau lòng? Nói chuyện phải lựa lời nhe, con gái lớn rồi.

Bội Nhu yên lặng đi và trong, bà Lâm gọi giật lại.

- Này, này! Đi đâu thế? Ở lại đây phân mình rõ ràng cho tôi nghe chứ? Tối rồi còn định đi đâu? Đến nhà Từ Trung Khao à?

- Con đã cho tên Hào với tài sản của cha xuống địa ngục hết cả rồi.

Uyên Lâm ngơ ngác nhìn theo con.

- Thời buổi bây giờ con cái khó dạy quá, sinh ra chỉ làm khổ cha mẹ thôi.

CHƯƠNG 6

Buổi tối.

Thành phố Đài Bắc như chẳng biết đến bóng đêm. Những ánh đèn màu, xe cộ qua lại như mắc cửi. Trước cửa Cafeteria Vân Đào, áp phích với đèn néon rực sáng. Tử Kiên mở cửa bước vào. Lại một đêm đông khách! Chàng nhìn thấy cái nhìn chăm chăm của ông quản lý Trương, và đôi mắt tò mò pha lẫn tinh nghịch của anh bồi. Hiếu Nghiên ngồi ở một góc phòng, trên bàn đã có sẵn mấy chiếc đĩa không. Kiên vội bước nhanh tới.

- Xin lỗi Nghiên nhé, tại có việc nên tôi đến muộn!

Hiếu Nghiên chẳng thèm nhìn lên, cô nàng giả vờ như đang say đắm ngắm bức tranh trên vách. Một bức tranh thủy thái của Vũ Thu. Cánh đồng màu xanh ngập sa mù, có mấy cánh hoa dại, một thiếu nữ chân trần với giỏ hoa trên tay.

- Cho xin lỗi Nghiên nhé, Kiên lại nói - Em không hiểu gì cho anh. Mỗi lần anh gặp mẹ là như bị dính keo. Không biết mẹ moi ở đâu ra hàng trăm câu chuyện, anh phải trả lời, phải ứng phó làm sao chẳng đến trễ được.

Hiếu Nghiên vẫn mặc Kiên, cô bé dòi tia nhìn lên trần nhà. Kiên trêu.

- Trên trần nhà có gì đẹp đâu mà ngắm, gõ với bóng đèn không à. Nếu em chịu khó nhìn xuống một chút, em sẽ thấy

đối diện với em có một thanh niên vừa trẻ lại vừa beau trai, dễ thương hơn trần nhà nhiều lắm.

Hiếu Nghiên cắn môi cố nhịn cười, cúi đầu nhìn xuống ghế.

- Trên ghế cũng không có gì đẹp đâu! Nệm lâu ngày không còn êm như trước, nhìn lên, hãy nhìn lên xem nào!

Hiếu Nghiên quay sang vách tường. Kiên không buông tha.

- Ủa, bị thầy giáo bắt phạt bao giờ mà phải nhìn tường thế?

Nghiên biết hổ nên lại quay ra sau. Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng cười của mấy tên con trai. Ngẩng lên, mới thấy những khuôn mặt nham nhở ở bàn bên cạnh. Hiếu Nghiên đành quay lại.

- Đừng pha trò nữa mà Nghiên.

Kiên nói, nhưng Nghiên vẫn tỉnh bơ như không biết đến sự có mặt của chàng. Nhìn khuôn mặt ngây thơ của đóa hoa vừa hé nụ Kiên chợt nghĩ ra một kế, chàng gọi cô chiêu đãi đứng cạnh đấy đến.

- Hình như nhà hàng chúng ta vừa mới sản xuất một loại kem mới phải không? Đúng rồi loại sau màu có trái cây, nhưng tên là gì cà?

- Dạ, kem ngũ quả ạ.

- À, vậy cô cho tôi một ly nhé?

Kiên nói và tặng lờ như không biết đến Nghiên, nhưng vừa nghe đến món ăn, Nghiên cũng vọt miệng với cô chiêu đãi.

- Cho tôi một ly nữa nhé?

Tử Kiên cười xòa.

- Dĩ không, mãi đến bây giờ mới thấy cóc mở miệng. Nếu biết thế này, lúc vừa đến, tôi đã gọi ly kem ngay rồi.

Hiếu Nghiên bây giờ không nín được cười, nhưng cô bé vẫn làm giá.

- Lần này tha cho nhưng nếu lần thứ nhì còn trễ một phút, tôi sẽ từ anh ngay.

- Vâng, xin tuân lệnh. Kiên nói, nhưng rồi lại lăm bắm - Có lẽ số ta mang nợ từ trước, nên kiếp này phải chịu.

- Nếu thấy hối hận vì đã giao du với tôi, anh có quyền rút lui. Hiếu Nghiên như nghe thấy nói - Dù sao, tôi cũng không phải là đứa con gái ngoan, xứng đáng để anh giao du.

- Tại sao mỗi lần mở miệng ra là Nghiên lại nói thế.

Tử Kiên khó chịu.

- Trong giới hạn bạn gái tôi giao du, chưa hề có ai tốt như Nghiên. Thế nào mới gọi là gái ngoan?

- Không biết, nhưng tôi bảo không phải là không.

- Thôi được rồi. Tử Kiên sau cùng chịu thua - Nếu Nghiên không là gái ngoan thì tôi cũng không tốt lành gì, chúng ta gặp nhau còn gì xứng hơn.

- Anh bảo cái gì xứng?

Nghiên tròn mắt, nhưng rồi lại cười ngay. Nụ cười tươi và đẹp. Mỗi lần trông thấy Nghiên cười là Kiên như bị cuốn hút vào cơn lốc. Một cơn lốc êm, tươi mát và trải bằng cỏ mùa

xuân.

- Hiểu Nghiên, tôi không biết phải diễn tả thế nào về sự yêu thích của tôi với Nghiên.

Vừa nghe câu nói của Kiên. Nụ cười vừa nở trên môi Nghiên biến mất ngay, nàng rút tay lại chớp nhanh mắt và cúi đầu nhìn xuống. Sự thay đổi đột ngột của người bạn gái khiến Kiên ngỡ ngàng. Tại sao? Tại sao vậy? Mỗi lần Kiên mở miệng nói đến sự yêu thích của mình với Nghiên, là cánh hoa vừa hé trong sương mai đã rũ xuống ngay. Những cánh chim đẹp nhưng có trái tim dễ xúc động. Giao du đã ba tháng, tình cảm đã đậm đà. Tình yêu đã làm rộn nóng trái tim. Kiên đã nhiều lần muốn dẫn thân vào vòng, nhưng cứ bị bức tường đập dội ngược ra, vì vậy họ vẫn ở vị trí tình bạn. Tình bạn bị đậm chân tại chỗ.

Cô chiêu đãi mang kem ra, ly kem vừa đặt xuống trước mặt, Kiên khám phá ra mảnh giấy kèm theo ngay.

“Con trai.

Con có sẵn sàng mang người bạn gái của con vào phòng khách giới thiệu cho cha biết không?

Cha con”

Kiên không ngờ, giờ này mà cha chàng vẫn còn ở lại Vân Đào, ngẩng đầu lên như gián tiếp trả lời cô chiêu đãi viên, xong Kiên chìa mảnh giấy cho Hiểu Nghiên.

Hiểu Nghiên vừa hớp được một miếng kem, trông thấy miếng giấy đã tròn mắt. Kiên trấn an.

- Em yên tâm, ba anh hiền lắm!

Mięng kem đã đến cổ nhưng không chịu xuống dạ dày, Hiều Nghiên biết Tử Kiên là con trai ông chủ cafeteria Vân Đào từ lâu, nàng cũng biết dì Thu quen với Kha Tuấn Chi, nhưng...

- Anh nói với cha anh, anh quen tôi từ bao giờ?

- Anh chưa hề nói. Kiên cười nói - Nhưng chuyện anh có cô bạn gái đẹp đâu có gì xấu mà phải giấu diếm chứ? Anh muốn mang em về ra mắt ba mẹ từ lâu, bây giờ sẵn dịp...

- Tại sao phải làm thế?

Tại sao à? Sao ngu quá vậy? Kiên rửa thầm trong bụng.

- Hiều Nghiên. Nghiên biết yêu là gì chưa?

Hiều Nghiên bàng hoàng.

- Cái gì? Tình yêu? Thú thật đến bây giờ tôi cũng chưa biết.

- Thật sao? Kiên sa sầm mặt - Nghiên nói vậy có nghĩa là... Nghiên chưa hề vì một người nào đó mà ngơ ngẩn... nhớ thương hay bồn chồn là gì cả sao?

Nghiên không trả lời, lảng sang chuyện khác.

- Ô kìa, kem đã chảy hết rồi, ăn đi chứ anh Kiên!

- Mặc nó! Kiên gạt ngang - Anh chịu không làm sao hiều em được. Tối ngày cứ ăn ăn... Ăn kem nhiều có ngày biến thành thùng rệu bây giờ, em muốn làm heo sao?

- Ồ sao anh lại ví tôi là chiếc thùng rệu? Anh giận ai thế?

- Giận anh đây này!

Kiên bực mình nói.

- Thôi được, tôi không thèm ăn nữa đâu, anh ở đó giận đi, tôi về, vào gặp cha anh làm gì, ông ấy mà bực, mặt chắc cũng dài như anh thôi.

Kiên giữ tay Nghiên.

- Em phải vào gặp cha anh.

- Không!

Tính ương ngạnh của Nghiên nổi dậy.

- Ái!

Nghiên cố vùng vẫy, lớn tiếng.

- Anh làm gì mà níu kéo tôi?

Nhưng Kiên vẫn không buông.

- Không gì hết nhưng phải đi với anh!

- Không.

- Phải đi!

- Không!

Sự dằng co giữa hai người làm những bàn bên cạnh chú ý, họ dồn mắt về phía Kiên và Nghiên. Kiên nổi nóng. Chưa bao giờ có ai làm chàng vừa giận vừa thương vừa bực thế này chàng không tự chủ được nữa. Xiết mạnh tay Nghiên, Kiên lôi đi.

- Em không vào không được!

- Không! Không! Không!

Nghiên vùng vẫy nhưng sức Kiên mạnh quá, nàng bị lôi tuột vào phòng khách. Tự ái làm nước mắt nhạt nhòa.

- Thừa cha đây là cô bạn của con!

Kiên nói, con giận vẫn chưa nguôi. Hiểu Nghiên bị đẩy ngã trên ghế. Tóc lại rối bù. Kha Tuấn Chi bàng hoàng nhìn thiếu nữ. Chiếc áo màu xanh quần cao bồi mốc. Quá quen thuộc! Chàng có cảm giác tưởng như mình đã gặp cô bé này qua một lần ở đâu. Tuy ngay con mưa bão nhưng vẫn không che hết được cái đẹp của loài hoa vừa chớm.

- Không có gì cô em. Tuấn Chi trấn an - Tôi chỉ muốn biết bạn gái của con trai tôi thế nào thôi.

Nhưng Hiểu Nghiên vẫn khóc, nàng vật vã khóc. Tuấn Chi ngạc nhiên, chưa bao giờ chàng gặp một trường hợp lạ lùng như vậy. Được bạn trai đưa đến giới thiệu với cha mẹ, là cả một sự vinh hạnh, phải vui lên chứ, sao lại khóc.

- Con làm sao cô ấy vậy?

Tuấn Chi quay sang con trai hỏi, Kiên bức rức.

- Đâu có gì đâu, con chỉ mời Nghiên vào, nhưng Nghiên không chịu đi!

- Không chịu? Vậy sao con phải lôi kéo?

Kiên ăn năn chẳng hiểu phải diễn tả thế nào để cha hiểu, đột nhiên chàng nhớ ra.

- Cha làm ơn gọi điện thoại hộ con.

- Cho ai?

- Bà họa sĩ Vũ Thu.

- Vũ Thu?

- Phải, bà ấy là dì ruột của Nghiên.

Dì ruột? Hèn gì khi Nghiên vừa được lôi vào Tuấn Chi đã trông thấy một vóc dáng quen thuộc.

- Alô! Vũ Thu đấy à? Thu đến ngay cafeteria Vân Đào, phải, có cháu của Thu đang ở đây!

Qua máy nghe, Thu cũng nghe được tiếng khóc của Hiểu Nghiên, nàng vội thay áo và hai mươi phút sau đã có mặt tại quán Vân Đào.

- Gì đấy Nghiên?

- Dì ơi! Dì!

Nghiên nức nở khóc và ngã vào lòng Thu.

- Đừng khóc nữa Nghiên! Dì ở cạnh con đây rồi, sẽ không ai làm gì con được đâu.

Giọng nói Thu như ru ngủ. Hiểu Nghiên lơi dần tiếng. Thu ngẩng lên như nhìn Tuấn Chi.

- Anh Tuấn Chi, anh kiểm giùm cho tôi một ly cam vắt đi!

Tuấn Chi gần như lập tức đi lấy ngay. Thu hỏi Kiên.

- Cậu đã làm gì nó thế? Có hành hung không?

Tử Kiên khổ sở.

- Không biết, con hơi mạnh tay, nhưng con đâu có ý muốn

làm thế đâu?

Vũ Thu gật gù, Tuấn Chi đã mang nước ra, nàng nâng cao đầu Nghiên một chút, nói:

- Nào, uống nước đi, uống hết ly này sẽ khỏe ngay. Không được khóc nữa nhé? Con gái lớn rồi khóc giống trẻ con lắm đấy.

Hiếu Nghiên ngoan ngoãn uống nước, xong nép vào lòng Thu như chú nai con, sợ sệt trước mắt mọi người.

- Thôi chúng ta về nhà đi đi!

Tử Kiên bước tới nhưng rút rè lại làm chàng chùn chân. Trong đôi mắt người trẻ tuổi, Thu hình như đã trông thấy nỗi muộn phiền về tình yêu, nàng cảm thông cúi xuống xoa dịu cô cháu.

- Hiếu Nghiên, con có cần nói chuyện riêng với Kiên không?

- Đừng đi! Nghiên như sợ hãi, bấu chặt áo Thu - Con xấu hổ lắm rồi, đi cho con về đi là vừa.

- Nghiên! Kiên vội quỳ xuống - Em có gì đâu mà xấu hổ? Nghiên đẹp, dễ thương, chỉ có anh là bấy thôi. Không hiểu sao cả ngày hôm nay anh chẳng làm gì nên thân cả, đã đến trễ còn gây sự lời thôi với em... Nhưng Nghiên hiểu cho, tất cả chỉ vì... Anh yêu Em!

Một câu nói mà lâu lắm rồi Kiên chẳng có cơ hội tỏ bày.

Nghe đến ba chữ “Anh yêu em” chợt nhiên Nghiên như bị khủng hoảng, nàng rút người lại tựa lưng vào Thu, nhưng Kiên nhanh hơn, chàng đã nắm được tay Nghiên.

- Anh yêu em thật mà.

- Nhưng mà... Nhưng mà em không phải là... Con gái đàn ông hoàng.

Vũ Thu nhích ra một chút, tạo cơ hội cho Kiên gần gũi Nghiên hơn.

- Chuyện đó để Kiên tự ý nhận định chứ? Thu nói - Cháu cũng cần để người ta hiểu được điều mình không thể tỏ bày.

Hiếu Nghiên cúi đầu không đáp và Thu đứng dậy để Kiên thế chỗ ngồi của mình. Đôi trẻ như những cánh uyên ương hờn giận và Thu hiểu, giờ phút này nàng và Tuấn Chi phải rút lui. Để lũ trẻ có cơ hội tỏ bày, Thu khẽ liếc về phía Nghiên. Đây là chuyện làm mạo hiểm. Nhưng cần thiết, vì Nghiên cũng phải đối diện với cuộc đời để sống chứ? Nếu cứ để Nghiên sống mãi trong dày vò, nó sẽ chết! Nếu Tử Kiên yêu Nghiên thật tình, nếu Kiên có chiều sâu, chắc chắn nó sẽ chấp nhận được... Thu nghĩ nàng quay lại Tuấn Chi.

- Tôi biết anh đang có hàng trăm câu hỏi trong đầu, chúng ta ra ngoài để hai đứa nói chuyện và chúng ta... Cũng có chuyện để nói.

Và họ bước ra khỏi phòng khách.

CHƯƠNG 7

Còn lại Tử Kiên và Hiếu Nghiên trong căn phòng nhỏ. Tử Kiên xích lại gần lấy Hiếu Nghiên và ôm chầm lấy nàng vỗ về.

- Hiếu Nghiên, anh xin lỗi em mà. Em bảo anh yêu em cho đến suốt cuộc đời cho dù có khổ đến mấy anh vẫn chấp nhận. Hiếu Nghiên, em hiểu cho anh chứ.

Đến giây phút này Hiếu Nghiên mới thật sự hoàn hồn bình tĩnh lại. Hiếu Nghiên ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay cứng rắn của Tử Kiên. Nàng nhìn say đắm vào mắt của Tử Kiên và tận hưởng những phút giây hạnh phúc mà lần đầu tiên trong tuổi thơ nàng mới cảm nhận. Tử Kiên như đang trôi bồng bềnh vào một thế giới hư ảo, chàng cảm thấy niềm sung sướng làm tê dại cả tâm hồn chàng. Chàng thật sự không cần biết gì ngoài cái hạnh phúc đang có trong tầm tay. Chàng cũng không cần phải biết thân thế nàng ra sao? Nàng từ đâu tới, mặc kệ tất cả, chàng chỉ biết nàng là một cô gái đẹp đang yêu chàng và chàng say đắm yêu lại. Nàng như một nàng tiên bé bỏng thơ dại mà chàng phải che chở, bảo vệ và nguyện sẽ suốt cả một đời. Tử Kiên càng ôm xiết Hiếu Nghiên mà hôn như bão táp vào đôi môi mọng đỏ, vào đôi mắt còn ngấn lệ, vào mái tóc mây buông thả như suối trên vai nàng. Hiếu Nghiên nhắm nghiền đôi mắt lại để nghe những rung cảm len nhẹ vào hồn nàng. Nàng lênh đênh như con tàu ngoài biển khơi chao động những thịt da nồng nàn biển sóng... Căn phòng trở lại yên lặng một cách đồng lõa...

- Đừng anh, anh lại đụng vào cánh tay làm em đau buốt nữa.
- Có còn yêu anh nữa không?

Hiếu Nghiên không trả lời chỉ cúi mặt vào cánh tay của Tử Kiên và cười khúc khích.

- Cho anh yêu em một lần nữa nghen. Và Tử Kiên hôn say đắm lên môi nàng. Lần này Hiếu Nghiên đón nhận một cách tự nhiên và choàng tay qua cô? Tử Kiên ôm xiết chàng gần xuống thêm.

Khi Vũ Thu và Tuấn Chi rời khỏi căn phòng vừa xảy ra "giông bão giận hờn của đôi trẻ", Vân Thạ Đường đã trở lại sự yên tĩnh về khuya. Khách đã ra về bỏ lại những ly tách ngổn ngang trên bàn và những chiếc ghế trống thật cô đơn tội nghiệp. Các cô tiếp viên cũng nhanh chân lau chùi dọn dẹp vệ sinh để chuẩn bị đóng cửa. Ông quản lý đang cặm cụi ngồi tính sổ chi thu trong ngày. Chỉ trong mười lăm phút thôi những đèn đèn lớn đều tắt kể cả những chiếc đèn dùng để chiếu vào những bức tranh, gian phòng rộng nhấp nháy những ngọn đèn nhỏ như những vì sao hiu hắt. Lần đầu tiên Vũ Thu mới thấy khung cảnh thơ mộng, ấp cúng và yên lặng này. Trong ý nghĩ Vũ Thu tại sao Vân Thạ Đường không dùng những ngọn đèn mờ ảo này để đón khách nhĩ. Trong khi Vũ Thu miên man nghĩ về những cảnh tượng mơ mộng thì Tuấn Chi thực tế hơn đã đánh võ mất giây phút lãng mạn của nàng:

- Đi đâu bây giờ? Hay là anh đưa em về nhà em đi?

Vũ Thu nhìn ra cửa, những ngọn đèn đường sáng loáng dưới trời mưa rồi nàng lại nhìn lên trần những ngọn đèn lấp lánh

như sao làm cho nàng có vẻ thích thú:

- Hay là mình ở lại quán vừa uống cafe dưới những ngọn đèn nhấp nháy xinh đẹp này có phải là thơ mộng không anh nhỉ. Hơn nữa em còn phải chờ Hiếu Nghiênn cùng về một thể. Không có em rồi nó sẽ trở chứng ai mà đỡ được.

Tuấn Chi hiểu ý nàng, chàng bèn đến bên ông quản lý dặn vài điều và khuyên ông nên về sớm. Chỉ trong giây lát mấy cô chiêu đãi viên và ông quản lý đều ra về. Căn phòng trở lại sự yên lặng hoàn toàn. Tuấn Chi thay ông quản lý đóng những cánh cửa sổ và cài then cửa chính thật kỹ lưỡng. Vũ Thu ngồi chờ Tuấn Chi nàng cũng giữ yên lặng và đôi mắt lim dim thả hồn về một cõi mộng mơ nào đó đến nỗi Tuấn Chi đến bên nàng lúc nào nàng cũng không hay biết.

- Em có muốn sáng hơn chút nữa không?

- Cám ơn anh thôi khỏi, em thích cái ánh sáng mờ ảo tuyệt vời này. Và em giây phút này rất sợ ánh sáng nhất là phải nhìn vào những bức tranh của em dưới ánh sáng rực rỡ của ánh đèn.

- Tại sao?

- Vì chính em cũng không tin tưởng vào tài năng của em.

- Tài năng của em là một sự thật thiên hạ công nhận điều đó.

Vũ Thu nhìn đắm đắm vào Tuấn Chi rồi nhìn xuống ly cafe đang bốc khói, nàng khuấy nhẹ: - Em là người đàn bà không bao giờ dám nhìn vào sự thật, đời sống bắt mình phải đóng lấy vai trò giả dối làm dáng son phấn kiêu sa, diễn xuất hằng ngày phải chịu ý mọi người chứng tỏ sao cho hòa hợp lễ nghi mẫu mực, cho đài các phú quý để mọi người kính trọng phục

tùng... nhưng tất cả những điều đó chỉ làm khổ bản thân thôi vì chính sự thực đời sống của mỗi người hoàn toàn khác biệt. Mình có thể đánh lừa thiên hạ chứ không bao giờ tự đánh lừa với chính mình được. Có phải như thế không anh? Cũng như em khi đối diện với những tác phẩm của mình thì ngay những lúc đó thực sự em không tin tưởng vào tài nghệ của mình.

- Em có nghĩ thiên hạ yêu tranh của em vì nghệ thuật sáng tạo của em và giá trị tác phẩm? Và điều đó đã chứng minh một cách cụ thể là tranh của em đã được nhiều người mua và đa số những khách mua tranh em đều là những thành phần có trình độ - ít ra cũng về phương diện hội họa - và em đã trở thành hiện tượng được chú ý nhất hiện nay. Tại sao em không nghĩ đến chuyện triển lãm tranh của em và anh sẵn sàng đứng ra tổ chức?

- Có thể, ý kiến của anh hay quá. Chính cũng từ một bài viết về tranh của em do ký giả báo Hoa Văn em cũng chột nghĩ ra điều đó. Anh nghĩ sao về những lời phê bình tranh của em đó?

- Mỗi người một quan niệm, có nhiều nghệ sĩ thì chạy theo thị hiếu của quần chúng nên đề tài tác phẩm nghèo nàn tù túng không thoát ra khỏi cái tầm thường nên ít gây sự chú ý và xúc động. Theo anh hoàn toàn đồng ý với em, mỗi tác phẩm sáng tạo là một thế giới xúc động trung thực của tâm hồn nghệ sĩ thì tác phẩm đó mới tạo nên giá trị đích thực. Mỗi tác giả là một thế giới riêng rẽ tại sao mình lại phản ảnh hưởng của người khác để tạo ra những "đứa con" quái thai dị dóm, theo anh đó là hiện tượng nôn mửa không đáng phải chú ý. Em nên nhớ mỗi loài hoa đều có riêng hương sắc độc đáo của nó. Và em nên quyết tâm đi theo con đường mình đã chọn.

- Tác giả bài phê bình đó dẫn chứng những điều quá sai lầm. Em có bao giờ bị ảnh hưởng của người khác. Những tác phẩm của em như anh xem đấy hoàn toàn tạo thành bằng sự xúc động từ tim óc. Em bắt chước từ những hình ảnh góc cạnh của đời sống và em đã hòa nhập vào cái thế giới riêng rẽ đó. Em thổi vào những nhân vật trong tranh em bằng tình cảm của hơi thở của chính em. Em không đánh lừa chính mình - như em đã nói với anh - Vũ Thu ngừng lại uống ngụm cafe và đưa mắt nhìn lên dãy đèn màu nhấp nháy như dải ngân hà, Tuấn Chi cầm lấy bàn tay xinh xắn của Vũ Thu đang khuấy cafe.

-Vũ Thu, nhìn bên ngoài với khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung của em, không ai có thể nghĩ bên trong đầu óc lại tiềm ẩn những ý nghĩ sâu sắc thâm thúy một cách kỳ lạ và tuyệt vời như thế? Anh không ngờ lại được cái may mắn kết bạn với Vũ Thu.

Vũ Thu đưa mắt nhìn Tuấn Chi và lắc đầu nhẹ:

- Anh nói quá lời có thể vì anh quý mến em đó thôi, thật tình em chỉ là một người đàn bà tầm thường. Nhưng quan niệm sống của em thật quá đơn giản, em thích sống theo ý nghĩ của em từ cách ăn mặc giao thiệp nên chính điều này đã biến em như một mục tiêu để mọi người phê phán, như anh đã biết qua những dư luận xôn xao về em.

- Có lẽ một phần vì em nổi tiếng quá nhanh so với tuổi đời và cả tuổi nghề của em nữa. Cũng là một hiện tượng đáng khen hơn là đáng ghét chứ - theo anh nghĩ -

- Ngay cả anh cũng có phần thiên lệch khi nhìn về em. Phải thẳng thắn mà nói: Thiên hạ đang chửi em, có phải đúng

hơn hơn những lời văn hoa bào chữa của anh!

- Không phải vậy đâu, vả lại một số thành phần nhỏ nhoi đáng gì phải để ý. Mình có tâm hồn cao hơn mình phải làm nên những công trình vĩ đại hơn chứ?

Vũ Thu ngã người ra sau, mái tóc đen tuyền rũ xuống trông như một thác nước đổ xuống ghềnh thật lãng mạn và quyến rũ. Vũ Thu lấy tay lùa vào mái tóc rồi cười nhìn Tuấn Chi.

- Anh quá khen nên bênh vực cho em hết mình đó thôi. Anh có đọc qua bài thơ trào phúng "Cạo đầu" chưa? Ý nghĩa bài thơ kỳ cục nhưng em thích thú lắm.

- Em có thể đọc cho anh nghe không?

- Bài thơ như thế này nhé:

Nghe ai phải cạo đầu

Mọi người đều đua nhau

Có đầu mang đi cạo

Không cạo không nên đầu

Cạo đầu mặc ai cạo

Đầu ta của riêng ta

Cạo hay không cần biết

Có chi mà kêu ca...

Nghe xong Tuấn Chi ngã ra cười sặc sụa và gật đầu có vẻ tán thưởng bài thơ khôi hài.

- Bài thơ ngộ nghĩnh thật nhưng có ý tứ xỏ xiên thiên hạ nhiều quá!

- Cuộc đời vốn là vắn đục như vậy phải không anh? Cứ chửi nhau loạn xạ. cả lên, được cũng chửi mà thua cũng chửi, chửi tuốt luốt hết từ trên xuống dưới. Có ai ăn ở và làm vừa lòng mình đâu, cứ thế mà chửi nhau thậm tệ.

- Em thật có vẻ chua cay quá. Anh đề nghị em có thể sửa lại bài thơ đôi chút cho hợp với ý em được không?

- Để chịu ý anh em xin mạn phép "múa rìu" vài chiêu thử anh xem có được không nhé!

Cuộc đời vốn chửi nhau

Chửi qua rồi chửi lại

Ngày tháng vắn qua mau

Tàn đời tan nợ chửi

Còn người là còn chửi

Đường ta ta cứ đi

Mặc đời đua nhau chửi

Do miệng người ngu si!

- Hay quá, hay quá. Tuấn Chi gật đầu và không thể nín cười được.

- Ý thơ của em còn thâm thúy hơn bài thơ "Cạo đầu" nhiều. Anh không ngờ ngoài tài họa còn là một thi sĩ xuất sắc nữa nghe! Anh nghĩ em nên chọn thêm con đường tay trái này có lý lắm đó.

- Anh này thiệt tình xạo em hết chỗ chê rồi đó. Vũ Thu vừa cười vừa nguýt Tuấn Chi làm cho chàng thêm ngây ngất.

Chợt như nghĩ đến chuyện của Hiếu Nghiênn với Tử Kiên nét mặt nàng trở nên nghiêm trang.

- Anh à! Em muốn đề cập đến chuyện tình cảm của Hiếu Nghiênn và Tử Kiên...

- Ủ, thì chuyện tình bạn cứ để mặc cho chúng nó tự nhiên...

- Từ lúc Tử Kiên đến nhà gặp Hiếu Nghiênn xưng họ Kha... là em có linh cảm nó có quan hệ với anh, nhưng điều đó em hoàn toàn giữ kín và khuyến khích Hiếu Nghiênn nên tiếp tục ngao du với Tử Kiên... nhưng không ngờ mới chỉ một thời gian ngắn mà tình cảm giữa Hiếu Nghiênn và Tử Kiên lại tiến một cách vượt bậc như vậy, đúng là "hồ phụ sanh hồ tử". Đến lúc tình cảm không cách nào cản ngăn được nữa, anh có nhận xét điều đó đúng như em không? Và theo anh, anh có ý kiến gì về cuộc tình hai cháu?

- Theo anh nghĩ, em không nên đặt câu hỏi này, vì theo anh đó là vinh dự cho Tử Kiên mới đúng.

- Anh nên có thái độ thảo luận nghiêm chỉnh vì đây là tương lai của chúng nó.

- Anh nói thật tình đó mà.

- Hiếu Nghiênn là con gái lớn của chị em, sau Hiếu Nghiênn còn một em trai và một em gái. Cha Hiếu Nghiênn thuộc loại người bảo thủ, ông ta là nhân viên của một Công ty thương mại. Cuộc sống khắc khổ nhưng lúc nào cũng tôn trọng nề nếp khuôn mẫu, ông ấy cũng khoảng tuổi như anh nhưng

không trẻ trung như anh.

- Anh tin như thế.

- Hiếu Nghiênn thì khác hẳn, mặc dù sống trong một gia đình lễ nghi mẫu mực như vậy nhưng Hiếu Nghiênn có tâm hồn nghệ sĩ thích hội họa và say mê âm nhạc nên có tâm hồn phóng khoáng tự do, sống theo ý thích của mình do đó Hiếu Nghiênn đã trở thành cây đũa chướng mắt trong gia đình, có nhiều khi hai vợ chồng chị em cãi nhau cũng chỉ vì Hiếu Nghiênn. Nhiều lần ghé lại chơi em cố gắng đứng về phe chị em bên vực cho Hiếu Nghiênn nên cũng bị ông anh ghét lây và đổ tội cho em là đã tạo ảnh hưởng xấu cho Hiếu Nghiênn. Nhất là ở tính tình cao ngạo bướng bỉnh... nhưng tội nghiệp quá...

Vũ Thu ngừng lại đăm chiêu ra mặt Tuấn Chi ngạc nhiên hỏi thúc:

- Có chuyện gì đã xảy ra vậy em?

- Cách đây vài năm cũng vì yêu con nên chị em đã tranh đấu với ông anh để cho Hiếu Nghiênn tự do tham gia trong ban văn nghệ nhà trường, chủ nhật nào cũng phải lo đi tập dượt đến 9 giờ đêm mới về. Em cũng tham gia trong việc thảo luận với gia đình chị em bên vực cho Hiếu Nghiênn để tuổi trẻ phát triển một cách tự nhiên theo năng khiếu và sở thích. Thời gian theo tập dượt kéo dài hai, ba tháng sau. Bỗng một hôm em nhận điện thoại của chị hót hải báo tin...

Vũ Thu ngừng lại và đưa mắt nhìn Tuấn Chi như để dò phản ứng sau câu nói của nàng:

- Vũ Thu, chết chị rồi em ơi. Hiếu Nghiênn đã có thai...!

Tuấn Chi trợn mắt bàng hoàng và lắc đầu. Vũ Thu nhìn sang phía khác, nơi thắm xanh những giọt ánh sáng âm u chạy đuổi nhau buồn ngây ngất.

- Điều quá tội nghiệp là lúc ấy Hiếu Nghiên mới vừa tròn mười sáu tuổi - cái tuổi ngây thơ tuyệt vời nhất - chính Hiếu Nghiên cũng không hay biết chuyện có thai của nó, nên ngây ngô đáng thương vô cùng. Chị em giận muốn phát điên. Ông anh thì không giữ được sự nóng giận nên đã dùng roi đánh đập nó...

Hiếu Nghiên chỉ biết khóc và khóc thôi. Sau cùng em đã đến kịp thời... Vũ Thu ngưng lại hóp một ngụm cafe rồi kể tiếp:

- Nghe câu chuyện em đã hiểu Hiếu Nghiên bị người ta phỉnh phờ dụ dỗ, Hiếu Nghiên hiện tại cần an ủi nếu không Hiếu Nghiên sẽ tìm cách giải quyết... có thể đi đến chuyện quyên sinh. Hiếu Nghiên mặc dù bị tra tấn bằng roi, bằng tát tai nẩy lửa, không cho ăn, thế nhưng Hiếu Nghiên vẫn nhất định không chịu chịu thủ phạm. Sau một tuần bị hành hạ từ thể xác đến tinh thần nên Hiếu Nghiên đã bị hư thai. Quả thật là một điều may mắn. Một sinh vật đã sẵn sàng đón nhận sự hy sinh ra đi vĩnh viễn. Nhưng đánh đổi Hiếu Nghiên phải vào bệnh viện đau gần cả tháng trời, em là người săn sóc cho Hiếu Nghiên, trong cơn mê sảng Hiếu Nghiên đều lầm bầm: "Con là đứa con bất hiếu không nghe lời cha mẹ..." Cha mẹ Hiếu Nghiên cảm thấy xấu hổ lây chuyện Hiếu Nghiên gây nên, nên có nhã ý nhờ em đưa Hiếu Nghiên về nhà nuôi nấng dạy bảo. Và cũng từ đó Hiếu Nghiên xem em như là mẹ, quanh quần bên cạnh có khi anh chị em kêu về nó cũng nhất quyết từ chối. Thời gian đó rất thuận tiện cho em săn sóc Hiếu Nghiên vì em mới ly dị xong, ở một mình nên việc có thêm Hiếu Nghiên là người an ủi cho chính em và cả Hiếu

Nghiên. Như hai tâm hồn cô đơn gặp nhau nên chúng tôi cảm thấy thương yêu nhau một cách thấm thiết hơn bao giờ. Và cũng từ đó Hiếu Nghiên rơi vào mặc cảm nặng nề, đựng một tí là hoảng sợ, chẳng dám tiếp xúc với ai sợ nhất là bạn trai, Hiếu Nghiên xem như kẻ thù. Chính em phải bỏ ra một thời gian khá lâu chữa trị chứng lạnh nhạt và tự ti đó. Em đưa Hiếu Nghiên trở lại trường tiếp tục học chương trình và dần dần Hiếu Nghiên đã lấy lại sự hồn nhiên ngây thơ tuổi trẻ làm cho em mừng không thể tưởng. Đến một hôm không ngờ Hiếu Nghiên tự nhiên kể lại câu chuyện lố lẫm do một anh chàng cùng lớp trong ban hợp ca nhà trường. Anh chàng quen với Hiếu Nghiên chỉ có hai ngày và bày cuộc chơi lạ với Hiếu Nghiên. Lúc đầu Hiếu Nghiên ngỡ ngàng nhưng cũng cảm thấy vui vui nên tham gia không ngờ chuyện kinh hãi lại xảy ra một cách ghê gớm như vậy. Vũ Thu thờ dãi nhìn thẳng vào mắt Tuấn Chi rồi tiếp:

- Có phải chúng ta không biết giáo dục về sinh lý cho trẻ con phải không anh?

Tuấn Chi trầm ngâm suy nghĩ. Vũ Thu hợp một ngụm cafe nhỏ rồi thong thả tiếp:

- Anh biết không, từ ngày Hiếu Nghiên về sống chung với em thật là tội nghiệp vì hoàn cảnh của em đang khốn đốn về vật chất, mặc dù sau khi ly dị vì chồng em cho em không biết lo gia đình thiếu bốn phần một người vợ quán xuyến trong gia đình, nhưng cũng cung cấp cho em một số tiền nhỏ để làm vốn liếng sinh sống ít nhất cũng vài năm nếu biết tận tiện đúng mức. Nhờ số tiền đó hai dì cháu em cũng sống qua ngày, em cố gắng chăm sóc áo quần khá thời trang để Hiếu Nghiên khỏi tủi hổ khi đến trường với chúng bạn. Thỉnh thoảng cuối tuần em đưa Hiếu Nghiên đi ăn tiệm để tìm đôi

chút khuây khỏa. Sau khi tốt nghiệp trung học em đã cho nó học thêm lớp dương cầm. Không bao lâu Hiếu Nghiên đã có một số vốn liếng khá âm nhạc có thể tự đánh biểu diễn những bài của Betthoqueen, Chopin... và từ đó Hiếu Nghiên đã yêu đời trở lại, dĩ vãng đen tối cơ hồ đã chìm vào quên lãng. Đã có vài anh chàng si tình mời mọc Hiếu Nghiên nhưng Hiếu Nghiên đều từ chối và trông có vẻ sợ hãi giao tiếp với bạn trai, có lẽ nó bị ám ảnh từ vết đen kinh hoàng đó.

Vũ Thu dừng lại, liếc mắt xem chừng phản ứng của Tuấn Chi.

- Đó là tất cả những chuyện có liên quan đến Hiếu Nghiên. Em chỉ kể sơ lược cho anh hiểu, vì em thấy Hiếu Nghiên đã tìm đến tình yêu đích thực lần đầu tiên với Tử Kiên. Và em cũng thực tình mong anh thắng thắng trong vấn đề kết hợp mối tình này, còn không cũng nên cho em biết ý kiến, để em tiện giải quyết vì em yêu thương Hiếu Nghiên như con ruột của em nhớ nó bị thêm một lần đau khổ thì chính em là người ân hận suốt đời. Anh suy nghĩ thật kỹ để dứt khoát trả lời cho em để em còn kịp thời đưa nó đi một nơi chốn thật xa để che dấu vết thương đau này.

Tuấn Chi vẫn giữ yên lặng, chàng nhìn thật sâu vào đôi mắt của Vũ Thu. Chuyện của Hiếu Nghiên quả thật là một bài toán khó giải quyết. Nhưng dù sao thì vẫn là chuyện giữa con người với con người! Ai là người không có một lần lầm lỡ? Nhất là sự lầm lỡ chỉ do sự vô tình gây nên? Dưới ánh đèn mờ ảo đôi mắt Vũ Thu trông như hai vì sao nhấp nháy thu hút tâm hồn Tuấn Chi một cách say đắm. Tuấn Chi đang nghĩ về người đàn bà trước mặt, về sự phấn đấu một cách kỳ diệu với cuộc đời... Tự dưng Tuấn Chi cảm thấy cảm động và phải tận tình giúp đỡ, bỗng nhiên Tuấn Chi nắm lấy bàn tay trắng ngà của Vũ Thu vừa vuốt ve vừa nhìn Vũ Thu thì thầm:

- Vũ Thu, anh yêu em vô cùng. Vũ Thu nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy dài trên má.

- Anh, em cũng vậy... và anh đã tha thứ những lỗi lầm của Hiếu Nghiênn?

- Yêu em anh xin hứa sẽ bỏ qua tất cả, và anh sẽ không bao giờ nói lại chuyện này với Tử Kiên đâu. Anh yêu em, em hiền như một thiên sứ, em đừng cho anh là khúc gỗ vô tri hoài nhé.

Mùa xuân đã trở lại và trên những thân cây tưởng đã cằn khô nay đang căng nhựa để nảy những mầm non cho một mùa hoa diễm tình hứa hẹn. Lệ tình đã rơi thành hạt như kim cương dưới ánh đèn quay đều. Vũ Thu vẫn nhắm nghiền mắt lại, nàng yên lặng thật lâu rồi mới lên tiếng:

- Nếu giả sử một ngày nào đó có thể chính Hiếu Nghiênn thú tội thì liệu Tử Kiên có đủ vị tha để yêu mãi một hình ảnh thần tượng?

Tuấn Chi suy nghĩ và có vẻ hoang mang về trường hợp Vũ Thu vừa mới đặt ra.

- Người đàn bà vốn nhẹ dạ và trung thành khi họ được yêu sẽ mềm lòng nói hết những điều họ nghĩ kể cả những điều tốt và lẫn điều xấu. Và em nhiều lần vẫn mong đó là điểm tốt nơi một người chân thật, chính em đã dạy cho Hiếu Nghiênn nên thẳng thắng ngay cả chính mình.

- Theo anh nếu vấn đề được đặt ra giữa hai chúng nó và nếu thật tình yêu nhau thì chắc chắn không còn là một vấn đề nữa. Như thế chúng ta có gì phải bận tâm! Nhưng... anh sợ Tử Kiên vì tự ái sẽ có phản ứng.

- Ủ nhỉ! Như thế phải làm sao?

- Chỉ còn cách chờ đợi xem tình cảm của Tử Kiên đối với Hiếu Nghiên đến mức độ nào?

- Em phải ngăn chặn ngay đừng để Hiếu Nghiên thổ lộ trước.

Đang chớm niềm vui bỗng Vũ Thu lại sa sầm nét mặt ra vẻ đăm chiêu lo lắng. Vũ Thu hớp vài ngụm cafe và nói tiếp:

- Thật là rắc rối quá, chắc đêm nay em lại phải thức trắng đêm rồi. Tuấn Chi liếc đồng hồ và giật mình bảo:

- Chà, đã hai giờ sáng rồi em.

Vũ Thu nhảy nhồm lên.

- Trời! Sao mà khuya quá vậy... Thôi em phải đưa Hiếu Nghiên về đã.

Tuấn Chi hôn nhẹ lên bàn tay của Vũ Thu và bảo:

- Đừng bao giờ nói chuyện muộn với tình yêu. Em phải nói là sớm chứ.

- Anh này thiệt tình cứ đùa mãi, em thì rối rắm trong bụng lo muốn chết đây nè.

- Không có gì em phải lo, cái gì đến nó phải đến và chúng ta can đảm chấp nhận giống như mình phải theo quy luật của tạo hóa đêm và ngày thế thôi.

Vũ Thu đăm đăm nhìn Tuấn Chi:

- Anh có nghĩ chúng ta gặp nhau đã muộn lắm không?

- Cho dù trễ em cũng không còn quyền rút lui được nữa.

Tuấn Chi say đắm nhìn Vũ Thu, chàng định ôm Vũ Thu vào lòng thì cánh cửa mở Tử Kiên xuất hiện thình lình:

- Ô, Cha và dì Thu chưa về à? Hèn chi con vẫn ngửi thấy mùi cafe thơm ngát.

Vũ Thu vội vàng đứng dậy chạy vào phòng.

- Hiểu Nghiên đâu, tôi phải đưa nó về ngay...

Tử Kiên vội tay nắm lấy cánh tay Vũ Thu và nói tiếp:

- Thưa dì, Hiểu Nghiên đang ngủ say, dì đừng phá giấc ngủ của Hiểu Nghiên nhé!

Vũ Thu dừng lại chăm chú nhìn Tử Kiên thật lâu như để dò xét trong ý nghĩ của Tử Kiên...

- Đúng ra... Dì không nên...

Tử Kiên có vẻ sững sốt nhìn Vũ Thu và thúc giục:

- Chuyện gì đó dì Thu?

- Dì hỏi thật con điều này nhé.

Vừa nói Vũ Thu vừa nhìn Tử Kiên:

- Con có thật tình yêu Hiểu Nghiên không?

Tử Kiên cúi đầu như tránh đôi mắt của Vũ Thu và cử chỉ lúng túng...

- Con cứ nói thật đi!

Tử Kiên không trả lời... chỉ gật đầu biểu lộ tình cảm của mình...

- Dì không nên giấu chuyện của Hiếu Nghiên với con... và Vũ Thu kể lại câu chuyện đau thương của Hiếu Nghiên cho Tử Kiên nghe... Sau một thời gian yên lặng theo dõi, Tử Kiên thở dài thương cảm và bày tỏ ý kiến mình:

- Nếu con sớm biết chuyện này con đã không để Hiếu Nghiên phải bị dày vò trong đau khổ lâu đến thế. Bốn năm, thời gian khá dài cho một người con gái còn quá nhỏ để chịu đựng phải không dì? Dì biết Hiếu Nghiên phải gánh chịu những đau khổ đến dường nào? Quả thật tội nghiệp.

Tử Kiên rơm rớm nước mắt.

- Bây giờ Hiếu Nghiên đang ngủ say, xin dì đừng phá giấc ngủ ngon của nàng, con sẽ ở lại đây để canh giữ nàng, bảo đảm với dì không có chuyện gì ái ngại cả, dì cứ an tâm.

Vũ Thu đứng dậy lại hé cánh cửa nhìn Hiếu Nghiên đang thiêm thiếp giấc ngủ như nàng công chúa thật hiền hòa dễ thương. Quay trở lại nhìn Tử Kiên, Vũ Thu nói tiếp:

- Vâng xin trao Hiếu Nghiên cho con canh giữ, nhớ chăm sóc nó nghe.

- Dạ vâng.

Thật không ngờ Tử Kiên lại có những phản ứng cao thượng đến như vậy. Vũ Thu như có cảm tưởng vừa trút được tâm sự nặng nghìn cân mà nàng đã cưu mang từ nhiều năm trở lại đây, cảm động quá khiến nàng cảm thấy cay trên đôi mắt. Tuấn Chi giả vờ như không biết chuyện gì vừa xảy ra nên thái độ cố giữ vẻ tự nhiên bước lại bên Vũ Thu với bình cafe rót vào ly của mình.

- Cafe nguội rồi. Con mang nó hâm ấm lên. Ba biết thế nào

con cũng cần trong đêm nay.

- Dạ thưa ba.

Tử Kiên có vẻ xúc động qua lời nói chăm sóc của Ba. Như nhớ điều gì Tử Kiên vội nói với Tuấn Chi:

- Ba à, về nhà nhớ tìm cách nói dối với má nghe, má thấy con không về chắc chắn má sẽ lo cho con lắm đấy.

Tuấn Chi yên lặng nhìn con rồi cùng Vũ Thu bước ra khỏi quán cafe Vân Thạ Đường. Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua thối bay mái tóc Vũ Thu. Bỗng Tuấn Chi đứng khựng lại nhìn Vũ Thu:

- Trông em đẹp một cách thiên thần quá hay là chúng mình thả bộ một khoảng đường được không, để nghe những chiếc lá vàng xào xạc trong đêm.

- Anh lãng mạn quá, ừ đi thì đi...

Hai chiếc bóng thả dài trên con đường khuya. Mùa thu, những tàng lá vàng hai bên đường, hơi sương lạnh bay quanh. Đêm như còn lại cho hai người. Vũ Thu dựa sát vào vai Tuấn Chi, mỉm cười:

- Anh đừng quên tìm cách biện minh tình cảm của chúng mình với thằng con yêu quý của anh?

- Có gì phải biện minh, tình yêu nó thực sự như ban ngày che dấu vào đâu nữa. Ngoài tình yêu, Ba nó vẫn làm tròn bốn phận đối với gia đình mà... Tuấn Chi nhìn xuống Vũ Thu, tay xiết bờ vai Vũ Thu và nhẹ hôn lên mái tóc. Họ không còn biết thời gian chỉ thấy con đường hạnh phúc kéo dài ra mãi và lấp lánh dưới trăng.

CHƯƠNG 8

Hiếu Nghiên mở mắt nhìn những tia sáng mặt trời lọt qua khe cửa vào phòng tạo thành những vệt hào quang trên sàn xi măng. Hiếu Nghiên nhìn quanh quất như để nhận định vị trí của mình nằm, bỗng Hiếu Nghiên nhìn thấy Tử Kiên ngồi trên chiếc ghế dựa nhìn nàng mỉm cười... Đôi mắt đen cũng như đang cười theo... đã làm cho tâm trí nàng chợt nhớ đến những sự việc xảy ra trong đêm.

- Sao... em lại nằm đây nhỉ.

- Hiếu Nghiên? Thấy em ngủ ngon quá nên anh không dám đánh thức dậy, hơn nữa đêm cũng đã khuya nên anh ngồi canh cho em ngủ đây.

Lời nói của Tử Kiên thật chậm và thật ấm làm cho Hiếu Nghiên cảm thấy an tâm. Và nhất là làm cho Hiếu Nghiên vô cùng ngạc nhiên vì nàng tự nghĩ về câu chuyện thật mà nàng đã kể hết cho Tử Kiên nghe trong đêm qua. Tại sao Tử Kiên lại ngồi đây? Sao chàng không khinh bỉ và bỏ đi rất xa như để tránh đi một người con gái mất nét hư đồn này nhỉ. Bao nhiêu thắc mắc, bao nhiêu câu hỏi chạy đua trong trí nhớ, làm cho nàng cảm thấy tự xấu hổ. Hiếu Nghiên đỏ bừng hai má.

- Sao... anh không đánh thức em dậy? Cho dù khuya mấy em cũng phải về chứ? Chắc chắn dì Thu sẽ không bằng lòng khi biết được chuyện này.

- Không sao đâu, chính dì Thu bảo anh ngồi canh chừng cho

em ngủ mà.

- Có thật không đấy?
- Bộ em không tin anh à?
- Trông anh dễ ghét thấy mồ lại hay nói dối nữa, ai mà tin nổi.
- Ủ thì tin một lần đi nào.

Hiếu Nghiên lặng lẽ cúi đầu bức rức... liếc nhìn Tử Kiên:

- Bộ anh thức suốt cả đêm qua hở?
- Anh không buồn ngủ, hơn nữa cafe Vân Thọ Đường đã tiếp tay với anh để canh cho em ngủ đó. Bây giờ em ngẩng đầu lên chút nào, anh thích xem khuôn mặt dễ thương của nàng tiên vào buổi sáng.

Hiếu Nghiên bẽn lẽn mỉm cười cúi đầu thật thấp.

- Không! Không được đâu! Xấu lắm,
- Ngẩng đầu lên chút mà, bộ không thương anh sao?

... Hiếu Nghiên liền nghĩ đến chuyện đêm qua... những lời thú tội từ tâm can... rồi nước mắt đã đầm ướt cả không gian buồn bã... Hiếu Nghiên như tự mình xấu hổ tự mình sỉ vả sự lầm lỗi nhơ bẩn của mình... Hiếu Nghiên biết nói ra là sụp đổ tất cả nhưng nàng vẫn triền miên kể lể như một tín đồ đầy tội lỗi cần phải sám hối... nói ra để được vui đi phần nào ấm ức đắng cay. Hiếu Nghiên định ninh những lời nói của nàng sẽ làm cho Tử Kiên thất vọng và khinh bỉ nàng. Và sẽ có phản ứng bỏ ra đi... nhưng trái lại Tử Kiên vẫn còn ngồi ở đó. Với những lời mật ngọt vỗ về an ủi nàng và rồi như đưa nàng chìm vào giấc ngủ đầy mộng đẹp. Cho mãi đến khi thức dậy

Tử Kiên vẫn còn ngồi đó với niềm bao dung phủ đầy... Hiểu Nghiên cảm thấy niềm lo âu tan biến, tuy nàng có mệt mỏi nhưng trong lòng dâng lên những gợn sóng sung sướng tuyệt vời. Nhưng dù sao những thăm kín như vẫn còn e ấp như còn ngượng ngùng với sự thật... nhất là sự thật đó lại phơi bày ra ánh sáng mặt trời một cách trơ trẽn?

Hiểu Nghiên vẫn cúi thấp, lấy tay mân mê những hột nút áo, vừa nghĩ đến thân phận mình, bỗng dung Hiểu Nghiên cảm thấy xấu hổ lạ lùng.

- À, Hiểu Nghiên, anh có chuyện muốn nói với em, ngẩng mặt lên nào.

Hiểu Nghiên lắc đầu:

- Không! Em không muốn nghe chuyện gì nữa. Anh đừng nói với em.

Tử Kiên ngồi lại gần Hiểu Nghiên và nói bằng những lời mật ngọt và lấy tay nâng cằm Hiểu Nghiên.

- Em vẫn đẹp như một công chúa, từ lâu anh vẫn tưởng em là chúa tể đây ngạo nghễ sao đêm qua trông em yếu đuối đến tội nghiệp quá vậy? Nhưng thôi, mọi chuyện cho nó qua đi, có một điều anh khẳng định với em là khi đã yêu em anh bất chấp mọi chuyện. Dĩ vãng là dĩ vãng không ăn nhập gì với hiện tại và tương lai. Hiểu Nghiên, em là đứa con gái xinh đẹp và ngoan hiền nhất trên thế gian này mà anh đã gặp. Anh nói thật tình với lòng mình đấy.

Có lẽ bị bàn tay của Tử Kiên nâng cằm lên nên bắt buộc Hiểu Nghiên phải nhìn thẳng vào đôi mắt của Tử Kiên, nhưng khi nghe Tử Kiên nói thế, nàng ngạc nhiên mở lớn đôi mắt,

không tin đó là những lời chân thật.

- Đừng nói nữa anh, coi chừng em lại muốn khóc nữa bây giờ.
- Em từ đây về sau không được quyền khóc nữa. Tất cả chuyện buồn em đã khóc ở đêm qua rồi. Em phải nhìn thẳng vào anh, nhìn thẳng vào cuộc đời để tìm về lạc quan yêu đời và ban cho anh những nụ cười duyên dáng của em. Anh muốn thế.

Hiếu Nghiên chớp chớp mắt như sắp khóc, nhưng cố gắng nở nụ cười gượng trông mếu máo tội nghiệp. Như không giữ nổi xúc động Tử Kiên cúi xuống đặt lên đôi môi mọng đỏ với nụ cười gượng ấy nụ hôn nồng nàn thắm thiết. Không gian và thời gian như lắng đọng hai hơi thở như hòa nhập vào nhau. Thật lâu Hiếu Nghiên mới ngước lên nhìn Tử Kiên, và hai dòng nước mắt chảy dài trên đôi má.

Tử Kiên ôm chặt Hiếu Nghiên trong vòng tay:

- Anh đã bảo em đừng có khóc mà.
- Em có khóc đâu? Nhưng cái chớp mắt làm cho lệ trào ra đấy thôi. Chắc là lệ hạnh phúc đó anh.

Hiếu Nghiên mỉm cười nhìn Tử Kiên:

- Tội nghiệp anh quá!

Tử Kiên ngạc nhiên:

- Anh có gì mà bảo tội nghiệp?
- Không biết có phải vì định mệnh xui khiến anh yêu một đứa con gái hư thân mất nết như em!

Tử Kiên sững sốt nhìn thẳng vào mắt Hiếu Nghiên hét lớn:

- Không! Không phải thế, mà trái lại định mệnh đã mang lại cho anh một vinh dự hiếm quý nhất đời đó là sự hân hạnh gặp em yêu em và được em yêu lại, anh là kẻ chiến thắng. Em có biết điều đó không?

Và như để thể hiện lòng yêu nồng nàn của mình, Tử Kiên ôm sát Hiếu Nghiên cúi xuống hôn Hiếu Nghiên như bão táp vào môi, vào mắt, vào cổ vào vai trắng nõn của Hiếu Nghiên... nàng nhắm mắt lại để cho những cảm giác mê mên len lén thấm trong hồn nàng. Hiếu Nghiên ngây ngất như người say rượu. Nàng không còn biết những cảnh trí xung quanh, nàng có cảm tưởng như đi trên mây. Một giải mây ngũ sắc vô cùng tuyệt diệu. Căn phòng bắt đầu chuyển động quay tròn theo điệu luân vũ, hàng triệu tia mặt trời như hào quang quấn quít cả hai người... và tất cả như đang rơi chìm vào sự yên lặng đồng lõa diệu tình nhất.

Như để phá tan vũng lầy yên lặng đó Hiếu Nghiên vội hỏi Tử Kiên:

- Đã mấy giờ rồi anh?

- Tám giờ hơn, ông quản lý và mấy cô tiếp đãi viên cũng sắp đến.

Hiếu Nghiên giật mình nhảy thót ra khỏi vòng tay Tử Kiên:

- Em phải về ngay, nếu họ đến coi kỳ quá, và em còn phải đến trường. Hôm nay anh không đi học sao?

- Không, nghỉ một ngày cho em cũng hân hạnh lắm. Để anh đưa em đi học nghe.

Hiếu Nghiên đứng dậy, sửa lại mái tóc, thoa chút son phớt qua lên môi và nhìn Tử Kiên nũng nịu:

- Sao anh không cạo râu. Ồ! Mắt anh đã quầng thâm đó nhé. Tại đêm qua anh không ngủ đấy... Sau khi đưa em đến trường anh phải về ngủ để lấy lại sức khỏe nghe. Hiếu Nghiên vừa nói vừa áp mặt vào ngực Tử Kiên như con mèo ướt mưa dễ thương.

- Tựa sát vào ngực anh như thế này em sẽ nghe nhịp đập của trái tim anh. Nó cứ cãi với em hoài đó anh. Nó bảo: chưa mệt, chưa mệt. Thật là bướng bỉnh quá phải không anh? Tim anh nó cũng biết nói dối rồi đấy.

- Ồ! Trái tim của anh nó xấu lắm.

- Em có biết tại sao nó xấu không?

- Không.

Hiếu Nghiên vừa ngược nhìn Tử Kiên và âu yếm đáp

- Tại vì nó ngoan cố chỉ chứa có một hình bóng em đó... và ý nghĩa đời sống của nó lệ thuộc vào em mất rồi, em có biết không?

Hiếu Nghiên nguyền tử Kiên... vừa lấy tay nghịch túi áo của Tử Kiên.

- Chuyện đó chỉ có Trời biết. Biết đâu trái tim của anh có hàng chục ngăn thì sao? Và khi nào gặp em anh chỉ mở ngăn của em còn đóng lại chín ngăn kia phải không nào?

- Em cũng có khôì hài nữa chứ! Nếu em không tin anh lấy tim ra cho em xem nhé!

Nói xong, Tử Kiên giả vờ ngo quanh quất để tìm dao...

- Thôi! Thôi đi ông! Để khi khác đi.

Tử Kiên lại ôm Hiếu Nghiênn hôn vào đôi má hây hây đỏ của nàng.

- Em à! Có lẽ cũng chỉ vì định mệnh. Ai bảo hôm ấy em chạy vào cafe Vân Thọ Đường làm gì cho vương nợ?

- Thế ai bảo anh huýt sáo?

- Ai bảo em mặc mini giupe vàng như hoa cúc?

- Dì Thu bảo em có đôi chân thật đẹp nên dì Thu đã bán đi chiếc vòng cẩm thạch mua cho em chiếc mini giupe đó anh.

- Tội dì quá! Nhưng từ nay về sau em không nên mặc mini giupe đó nữa nhé.

- Tại sao anh?

- Để không có tên nào còn huýt sáo với em nữa.

Hiếu Nghiênn cười ngất thành tiếng:

- Chắc chắn từ đây về sau sẽ không còn ai huýt sáo nữa, vì người huýt sáo đã vào trong tim em rồi.

Vừa nói xong câu đó bỗng dung Hiếu Nghiênn xúc động chảy nước mắt.

- Thế mà em cứ tưởng đời em sẽ không còn ai thương yêu em nữa chứ! Cám ơn Thượng Đế đã cho em tìm thấy lại mùa xuân.

Tử Kiên xiết chặt Hiếu Nghiênn, nghẹn ngào như muốn rơi lệ

theo. Tử Kiên lại hôn như bão táp vào môi nàng. Hiểu Nghiên như tê dại ngã người trong vòng tay của Tử Kiên... Bỗng cánh cửa quán Vân Thọ Đường xịch mở, ông quản lý hiện ra với nụ cười hiền hậu như thường lệ.

Hiểu Nghiên vội mở vòng tay Tử Kiên và thúc giục:

- Anh kìa, người ta đã đến rồi đó, chúng ta về đi thôi.

Ra khỏi quán Vân Thọ Đường, nắng đã lên cao trên hàng cây sao hai bên đường. Nắng như kim cương lấp lánh trên những ngọn cây xanh. Bầu trời xanh trong vắt chỉ vài cụm mây trắng lơ lửng cuối trời. Hiểu Nghiên không ngờ hôm nay trời cũng chiều lòng người, cũng phụ họa cho cuộc tình của nàng thêm xinh đẹp. Một vài cánh chim hải âu lượn qua bờ sông và đậu trên ghềnh đá tia lông cho nhau.

Hiểu Nghiên chỉ cho Tử Kiên:

- Anh thấy không? Đôi chim kia cũng đang yêu nhau đấy chứ?

- Và đang hạnh phúc em nhỉ!

- Ước gì chúng mình giống như đôi chim bay lượn kia chắc thú vị lắm.

- Nhưng mỏ chim dài quá làm sao hôn nhau?

- Ồi! Anh này tư tưởng bị nhiễm độc rồi.

Vừa nói Hiểu Nghiên vừa nhảy nhót trên thảm cỏ bên vệ đường tung tăng như con chim nhỏ thật dễ thương. Tử Kiên đứng lại ngắm nhìn Hiểu Nghiên nhảy nhót trong nắng rực rỡ.

- Đã đến trường em rồi thôi anh về đi và nhớ ngủ nhé.
- Em bây giờ là nữ thần, sai bảo điều chi anh cũng tuân lệnh. Nhớ chiều nay 6 giờ anh sẽ đến đón em cũng tại gốc cây phượng này đây.
- Dạ vâng ạ! Hoàng tử hãy về đi.

Tử Kiên trở lại chiếc xe và rờ máy chạy từ từ nhìn theo bóng Hiếu Nghiên khuất sau dãy tường vôi trắng, rồi mới mở sang số chạy vút đi giữa hàng cây xanh. Một đêm không ngủ nhưng sao Tử Kiên vẫn thấy khỏe khoắn lạ thường. Tử Kiên cảm thấy yêu đời, chàng huyết sáo một bản nhạc vui. Đến nhà, Tử Kiên cho xe chạy thẳng vào sân. Bước xuống xe vẫn còn lúc lắc đầu theo điệu nhạc quen thuộc. Bỗng mẹ Tử Kiên hiện ra ở cửa làm cho chàng giật mình quay về với hiện tại.

- Tử Kiên! Con đi đâu suốt cả đêm qua? Nếu có chuyện gì quan trọng con cũng phải điện thoại cho mẹ biết chứ? Cả đêm mẹ lo đâu có ngủ được...

Mẹ của Tử Kiên nói một hơi dài làm cho chàng bối rối. Tử Kiên làm ra vẻ ngạc nhiên.

- Ủa, không nhẽ cha không nói lại cho mẹ sao?

Gương mặt mẹ Tử Kiên sa sầm:

- Cha mày còn tệ hơn mày nữa, đến bây giờ cũng chẳng thấy tấm hơi. Mày biết ông ta ở đâu chỉ cho mẹ để mẹ hỏi ông ấy!

Tử Kiên lắc đầu phụ họa:

- Cha chưa về sao mẹ?
- Từ hôm qua đến bây giờ mẹ có biết mặt mũi ông ở đâu?

Thiệt tình hết chỗ nói rồi, mạnh cha cha đi mạnh con con đi. Mẹ chỉ là người giữ nhà lo hết người này tới người khác.

Tử Kiên như nhớ lại khung cảnh đêm qua, sau khi chia tay với Tử Kiên, Ba và Dì Thu đưa nhau về... nhưng sao lạ quá đến bây giờ Ba vẫn chưa về... Tử Kiên ngồi xuống ghế ra chiều suy nghĩ.

Mẹ Tử Kiên nhìn thẳng vào đôi mắt Tử Kiên thúc giục:

- Con gặp Ba hồi nào? Lúc mấy giờ? Tại đâu?
- Tại Vân Thọ Đường đêm qua và sau đó con hoàn toàn không biết.
- Vậy... đêm qua con đã ở đâu?

Bị mẹ tấn công bất ngờ... làm cho Tử Kiên bối rối.

- Suốt đêm qua con không ngủ được, bây giờ con phải đi ngủ đã, khi thức dậy con sẽ kể hết mọi chuyện cho mẹ nghe.

Mẹ Tử Kiên vội đứng dậy ngăn cản:

- Con không thể ngủ ngay được, con phải kể cho mẹ nghe chuyện gì bí ẩn đã xảy ra đêm qua? Mẹ biết bây giờ con đã trưởng thành con có thể hành xử theo ý nghĩ của con nhưng Mẹ là mẹ của con, bộ mẹ không có quyền hỏi con về những chuyện có phương hại đến đời con sao? Giọng mẹ Tử Kiên như nhen lại... và bà đã khóc.

Tử Kiên bỗng dưng cảm thấy hối hận và thương mẹ quá.

- Thừa mẹ, tối qua thật tình con đã ở lại Vân Thọ Đường.
- Bộ con ở đó suốt đêm sao?

- Dạ vâng, với một cô gái, còn Ba con hoàn toàn không biết vì 11 giờ Vân Thọ Đường đã đóng cửa và Ba đã ra về.

- Con ở chung với một cô gái à? Mẹ Tử Kiên có vẻ sùng sốt.

- Chỉ một mình con với cô ta ở Vân Thọ Đường? Bộ con có điên hay không? Đứa con gái đó chắc là thứ làng chơi hay sao mà ở với con suốt đêm? Trời ơi! Con tôi đã hư hỏng rồi, tại sao lại đi ngủ với một đứa con gái không đứng đắn bầm dập như thế? Nhà mình gia giáo lễ nghi tại sao con đi làm những chuyện tồi tệ vô giáo dục đến như vậy?

Và bà lải nhải một hơi dài không nghỉ... Tử Kiên sợ quá tái mặt.

- Mẹ, mẹ hãy bình tĩnh lại đi nào, có chuyện gì làm ầm lên thế? Mẹ cứ dùng hoài cái trò "cả vú lấp miệng em" làm sao con nói cho mẹ hiểu được. Nhất là chuyện của con... chuyện tương lai vợ chồng đứng đắn với nhau thực tình đó mẹ.

Mẹ Tử Kiên lại trợn mắt:

- Mà nói cái gì? Chọn một cô gái không cha không mẹ ngủ với nhau một đêm ở Vân Thọ Đường về làm vợ?

Tử Kiên lắc đầu phản đối:

- Suốt đêm con đâu có ngủ, con ngồi canh cho cô ấy ngủ mà. Con xin thề giữa tụi con chưa có chuyện bậy bạ.

- Không có? Thế ngủ với nó làm gì đến suốt cả đêm?

- Không làm gì hết đó mẹ.

Mẹ Tử Kiên cười mỉa mai:

- Chuyện lạ, một đứa con trai ngủ với đứa con gái trong một căn phòng suốt đêm mà không làm gì hết? Có nước mỳ thành thánh rồi không chừng?

- Trên đời này có gì là tuyệt đối đâu mẹ, chắc mẹ chưa gặp trường hợp hi hữu này đó thôi. Mẹ cũng không nên vội kết luận phẩm cách của họ. Rồi con sẽ cho mẹ biết người con gái thật dễ thương nết na và đứng đắn vô cùng.

- Đứng đắn à? Đứng đắn nhưng tại sao dám dẫn xác đến ngủ với con ở Vân Thọ Đường?

- Mẹ không tin con cũng có lý. Nhưng thôi, rồi mẹ sẽ hiểu. Năm nay con đã hai mươi tuổi rồi, cái tuổi mà mẹ đã từng có con.

- Nhưng rồi sao?

- Mẹ đừng có coi con là con nít khờ khạo nữa chứ.

Tử Kiên thấy mẹ úp hai bàn tay vào khóc nức nở lòng Tử Kiên se lại hồi hận, vội ve vuốt mẹ:

- Con xin lỗi mẹ, mẹ đừng buồn suy nghĩ về chuyện của con nữa, tại đêm qua con mất ngủ, xin mẹ tha thứ con nhé!

Mẹ Tử Kiên vẫn còn khóc tức tưởi:

- Mẹ biết mà, các con đã lớn như những cánh chim tung lên bầu trời cao rộng có bao giờ quay về tổ ấm? Mẹ hiểu chứ! Con... rồi... Bội Nhu cũng sẽ xa mẹ. Ba mỳ thì chạy đuổi theo đời sống. Mỗi người đều có cái thế giới bí mật riêng tư. Chỉ còn mẹ u sầu như một tượng đá.

- Nhưng tất cả mọi người đều yêu quý mẹ cơ mà.

- Như con hiểu đó, cả ngày giữa Ba Má có được giây phút nào hạnh phúc trọn vẹn? Chưa nói với nhau vài câu đã đi biệt tăm. Mẹ khổ lắm, mẹ cô đơn lắm. Mẹ bây giờ như một bà già canh nhà bị mọi người ghét bỏ!

Tử Kiên cố gắng phân trần:

- Mẹ, mẹ đừng nghĩ thế. Đời sống nên mỗi người phải lo mỗi việc thế thôi. Hay là con đi tìm ba ngay bây giờ?

Mắt mẹ Tử Kiên sáng lên:

- Con biết chỗ của ba con à?

- Con chắc ba đang ở Vân Thọ Đường.

- Không đâu vì mẹ đã điện thoại đến đó trước khi con về.

- À! À! Con nhớ ra rồi, đêm qua mấy ông họa sĩ rủ ba đi nhậu chắc khuya quá mà lại say nên ba về ngủ nhà họ chẳng? Mẹ an tâm đi, con sẽ đi tìm ba về ngay.

- Ít ra cũng phải điện thoại về cho biết lý do chứ?

- Nhà mấy ông họa sĩ nghèo làm gì có điện thoại mẹ.

Nghe có lý nên mẹ Tử Kiên mới chịu buông tha chàng. Thoát khỏi sự điều tra của mẹ Tử Kiên cảm thấy nhẹ hẫng người. Tử Kiên suy nghĩ để tìm cách liên lạc với cha. Cuối cùng Tử Kiên lén vào phòng khách của ba để điện thoại gấp cho Dì Thu và ba nghe hết sự việc vừa xảy ra. Nhưng khi vừa bước vào phòng chạm phải Bội Nhu đang ngồi thờ người trên chiếc ghế bành của ba. Tử Kiên vội hỏi lớn:

- Em đang làm gì ở đây?

- Em đang xem tranh.

Tử Kiên liếc mắt nhìn theo hướng mắt của Bội Nhu chợt thấy bức "Hoa Biển" của Vũ Thu. Bức tranh này được xem là sống động nhất trong loạt tranh của Vũ Thu, chỉ treo vài tiếng ở Vân Thọ Đường được Tuấn Chi mang về treo ở phòng khách, để mỗi ngày mỗi đêm Tuấn Chi say sưa nhìn ngắm... Tử Kiên liên tưởng đến chuyện đêm qua... chính mắt Tử Kiên đã nhìn thấy Ba đưa dì Thu về mà... Một đêm không về nhà? Chuyện gì đã xảy ra? Đang mơ màng nghĩ, Bội Nhu hỏi làm cho Tử Kiên giật mình:

- Bộ anh cũng yêu tranh nữa sao?

- Cũng thích chứ.

- Thích bức Hoa Biển?

Những con sóng bạc đầu phủ chụp lên nhau, như đòi sống cứ tiếp diễn hoài như một nhịp điệu ngàn thu buồn chán. Bội Nhu gật gù như truyền đạt cái ý nghĩ sâu sắc của bức tranh.

- Đó là nữ họa sĩ tài ba và dễ thương nhất bây giờ đó, nhưng bà ta cũng là một nhân vật nguy hiểm nữa đó anh.

Dùng lại một lúc như đang dò xét ý nghĩ Tử Kiên:

- Gia đình mình đang bị sóng gió phải không anh?

Tử Kiên nhìn em gái trong một thoáng giây bỗng như truyền đạt cho nhau những tình cảm nồng nàn ruột thịt, bỗng như họ cảm thấy hư hao mất mát điều gì quý nhất từ bao nhiêu năm ấp ủ dưới mái nhà này.

- Anh đến thư phòng của ba làm gì?

- Anh muốn điện thoại? Nhưng tại sao phải vào đây? Anh không dùng điện thoại ở phòng khách à? Sợ bị nghe lén?

Tử Kiên ra dấu bảo em im lặng rồi đến khép cửa lại đến quay nhanh số điện thoại của Vũ Thu.

- A lô, dì Thu đấy à? Có ba con ở đấy không ạ?

- Có, cậu đợi tôi một lát nhé. Và Tử Kiên nghe giọng nói quen thuộc của ba.

- Gì thế con?

- Con đã nói dối hộ ba rồi, hãy về gấp đi không thì chuyện to đấy, nhớ nghe ba.

Tử Kiên thả điện thoại xuống bỗng nhìn thẳng vào mắt em:

- Bội Nhu, em đã từng yêu chưa?

Bội Nhu không nói chỉ gật đầu.

- Đang ở hiện tại hay quá khứ?

- Đang diễn biến qua ba thì quá khứ, hiện tại và khó đến tương lai -Ồ! Như thế chúng ta đều đã hiểu Ba. Ba sẽ về ngay nhưng chắc chắn trái tim đang ở lại với tình yêu.

CHƯƠNG 9

Vũ Thu ngã đầu qua vai Tuấn Chi tình tứ. Tuấn Chi choàng tay ôm ngang hông nàng dìu Vũ Thu đi chậm chậm mãi trên con đường khuya vắng vẻ. Hai hàng cây đang ngủ trong màn sương trắng, ánh đèn lấp lánh trên lá như những vì sao tuyệt đẹp. Con đường dẫn đến nhà Vũ Thu lúc nào chính nàng cũng không hay biết nữa. Vũ Thu mời Tuấn Chi ngồi dựa trên ghế bành nàng nhí nhảnh chạy vào bếp pha hai tách cafe mang ra mời chàng và Vũ Thu mở một đĩa nhạc cổ điển của Chopin... Gian phòng như tan dần trong từng giọt đàn thánh thót... Trong một phút giây bất ngờ Tuấn Chi ôm lấy Vũ Thu hôn say sưa vào đôi môi thắm vị đắng cafe. Vũ Thu lần này không chống đỡ và nàng đã ôm xiết Tuấn Chi... Chiếc đĩa nhạc ngừng lại, không gian như đắm chìm trong sự yên lặng tuyệt vời... Bỗng Vũ Thu xô nhẹ Tuấn Chi và như hốt hoảng nói:

- Trời bắt đầu sáng rồi anh, anh xem kìa những tia nắng đang phá vỡ dần màn đêm. Em phải ghi lại ngay cảnh đẹp tuyệt vời này mới được.

Vũ Thu liền sửa soạn giấy đặt trên giá vẽ và cầm bút màu phát họa theo cái nhìn của nàng về cảnh bình minh. Đây là lần đầu tiên Tuấn Chi mới được cái hân hạnh nhìn Vũ Thu vẽ và chàng quả thật không ngờ những ngón tay thon như hoa ngọc lan kia lại phát họa những đường nét thật linh động tài tình, chỉ có vài nét thôi cũng đủ hình thành một tác phẩm tuyệt đẹp làm cho Tuấn Chi phải buột miệng khen nức nở:

- Trời, tuyệt quá, anh không ngờ em vẽ nhanh và đẹp đến như vậy!

Vũ Thu thú vị đỏ hồng đôi má nhìn chàng mỉm cười:

- Em phải vẽ nhanh vì bình minh tan biến quá nhanh anh ạ. Màu sắc sẽ đổi thay từng giây phút nếu chần chờ sẽ mất đi cơ hội hiếm quý đó.

Với đôi mắt nhìn đắm chiều, mái tóc buông dài như suối ngang vai. Ở nàng có một sức thu hút kỳ lạ. Tuấn Chi cảm thấy như mình đang bị mê hoặc thực sự.

- Em yêu màu sắc từ thuở nhỏ. Những cánh đồng hoa quỳ vàng rực kéo đến tận chân trời. Cánh buồm trắng lơ lửng giữa giòng sông xanh biếc. Cho đến khi xong trung học em đi ngay vào con đường hội họa bằng những lớp ở cao đẳng Mỹ thuật trong bốn năm. Và em cố tạo một thế giới riêng rẽ cho em, ít ra những tác phẩm nghệ thuật của em phải có hồn, phải chuyên chở một ý niệm của đời sống. Nhưng em đã sai lầm vì những chuyện không tưởng đó ngoài cái tài bé mọn của em nên em nhận lãnh hết sự thất bại này đến chua cay khác triền miên. Em đau khổ lắm nhưng em có nghị lực những gì mình muốn là phải thực hiện cho bằng được kể cả chuyện cần phải hy sinh vấn đề tình cảm gia đình.

Tuấn Chi nhìn nàng gật đầu:

- Anh hiểu em muốn nói gì.

- Và cho đến lúc anh đứng gần người nhìn bức "Hoa Biển" em rõ ràng nhận thấy cảm giác mình có phần đứng đến chín mươi phần trăm...

Vũ Thu dừng lại lấy tay vuốt mái tóc ra phía sau.

- Anh Tuấn Chi, buổi chiều đó em có phải đã đem đến cho anh niềm bất hạnh?

Tuấn Chi ngạc nhiên:

- Tại sao em lại nói điều đó, có nghĩa gì?

- Có thể suốt đời em chỉ mang đến cho mọi người những điều kém vui. Khi nhỏ ở với cha mẹ đều chê bai tính tình em bốc đồng ương ngạnh ít thương em trong tất cả anh chị em của em. Khi đến trường thầy cô chê là không biết nịnh hót nên điểm xấu hoài, đến khi lấy chồng, chồng không phải là kẻ tâm đầu ý hiệp lúc nào cũng phê bình: sao em cứ viển vông không tưởng quá. Em phải thực tế hơn và anh chỉ muốn em trở thành một người đàn bà bình thường, ăn diện lo nội trợ gia đình... Bực mình quá vì chồng em coi thường em quá nên cuối cùng phải ly dị. Đó anh thấy không? Chung quanh em không có ai chịu hiểu cho em và em có cảm tưởng như mình đem niềm bất hạnh đến cho họ Anh có nghĩ như vậy không?

- Hoàn toàn anh không đồng ý với em. Một người có tài là một công trình của tạo hóa. Những người nghệ sĩ như con tằm rút tía những guồng tơ vàng óng ả cống hiến cho đời những giải lụa tuyệt đẹp. Nếu đời sống không có âm nhạc, không có tác phẩm văn chương, không có những bức tranh tuyệt đẹp thì cuộc sống buồn tẻ đến mức nào em có biết?

Vũ Thu nhìn thẳng vào mắt Tuấn Chi:

- Chỉ có anh là người hiểu em, - người đầu tiên và cũng là duy nhất. Em hoàn toàn cô đơn từ lâu rồi anh. Họ tầm thường, họ ích kỷ không bao giờ hiểu em cả. Tác phẩm của

em đã sống mang ít nhiều tư tưởng nhưng đó chỉ là những nỗi u hoài tuyệt vọng, tiếng kêu vọng lên từ vực thẳm và hoang lạnh như một thiên đường tình yêu sâu thẳm.

Tuấn Chi nhíu đôi mày hỏi nhỏ:

- Thế vì sao hoang lạnh đã trở về ngôi chưa em?
- Anh đã hiểu rồi còn phải hỏi. Và nàng bẽn lẽn cúi đầu như một cô gái vừa được người yêu tỏ tình lần đầu tiên trong đời...

Vũ Thu ngồi xuống thăm hiên đệ như nàng tiên và mơ màng kể tiếp:

- Buổi chiều ở Vân Thọ Đường lần đầu gặp anh em như có linh tính mình đã tìm được tri kỷ ngay trong đôi mắt của anh.
- Ngọc bao giờ cũng quý hơn đá cuội. Và em đã có tri âm rồi đó.

Vũ Thu cười:

- Cảm ơn, anh đã nói hết những điều em nghĩ, đời đã ban cho em niềm vui.
- Anh cũng mong thế.

Vũ Thu xúc động rung rung muốn khóc. Và Vũ Thu cố nén để cho lệ khỏi lăn xuống đôi má của nàng.

- Em có một điều xin anh...
- Anh sẽ nhận tất cả những đề nghị của em. Em cứ tự nhiên nói đi.
- Nhưng trước tiên anh có nhận làm theo lời em không đã?

- Dĩ nhiên, cho đến bây giờ em vẫn chưa hiểu lòng anh quý mến em sao?

- Chính vì lòng quý mến đó em mới mong anh nghe em và em chỉ yêu cầu anh một điều...

- Anh đã bảo... em bây giờ là nữ hoàng đầy quyền uy... em trọn quyền sai khiến anh mà...

- Anh này thiệt tình cứ đùa em mãi, em đang nói chuyện đứng đắn đàng hoàng...

- Ủ, thì em nói đi... vào đầu hơi "vòng vo tam quốc" đấy nhé.

Và Tuấn Chi sửa lại dáng ngồi trang nghiêm để nghe Vũ Thu nói.

- Em đã biết Tử Kiên, cậu là một thanh niên ưu tú, một đứa con ngoan, em chưa biết Bội Nhu tuy nhiên em nghĩ cô ấy cũng đáng yêu và dễ thương... riêng đối với vợ anh...

Vũ Thu dừng lại trong giây phút như để bình tĩnh nói tiếp:

- Em vẫn hiểu, anh hiện đang có một gia đình hạnh phúc. Ít ra cũng theo quan điểm xã hội bình thường... nên em mong anh cho dù bất cứ hoàn cảnh nào cũng nên cố gắng gìn giữ lấy mái ấm hạnh phúc đó, em không muốn nhìn thấy hạnh phúc mà từ lâu anh đã chấp nhận như một nơi chốn êm đềm đi về như vòng quay của trái đất. Không thể vì em mà gây nên giông bão được để cho hạnh phúc đó phải vỡ tan. Thật tình em không muốn. Em chịu đựng đã quen rồi những cay đắng của cuộc đời... em sợ chị ấy...

Tuấn Chi nhìn Vũ Thu với ánh mắt thay đổi theo từng lời nói của nàng:

- Chắc chắn những lời em vừa nói chỉ từ miệng buông thả không có sự kiểm soát của lý trí?

- Anh lầm rồi! Phải chăng anh nghĩ em là kẻ thích nổi loạn? Chưa chắc kẻ thích nổi loạn lúc nào cũng muốn mọi người đều nổi loạn?

Tuấn Chi ra chiều suy tư:

- Nhưng có thật mình đã không gian dối với chính mình? Có những điều mình có thể nói nhưng không thể thực hiện được. Anh hy vọng trường hợp này đang ở Vũ Thu.

Vũ Thu lắc đầu phản đối:

- Em không tranh luận với anh đâu. Em chỉ cầu mong anh xem em như là một người bạn và chỉ có tình bạn mới hy vọng tồn tại mãi với thời gian. Sao! Anh không từ khước sự yêu cầu của em chứ?

- Em mâu thuẫn chính em. Tại sao em không sống thật với lòng mình. Từ lâu em đã từng ghét những sự giả tạo trong sự thật nhưng tại sao bây giờ em lại nói khác đi? Em lại van anh đồng lõa với em về chuyện giả dối đáng ghét này? Đừng phá vỡ hạnh phúc giả tạo? Như vậy là em duy trì sự giả tạo em có hiểu không? Bao nhiêu năm anh đã đau khổ đảm nhận một vai trò giả tạo ngay với chính mình. Tại sao mình lại chấp nhận những điều vô lý đó suốt cả một đời?

- Nhưng riêng em muốn giữ mãi tình cảm với anh, em muốn anh chấp nhận sự giả dối đó có được không nào?

Vũ Thu bối rối vội nhìn sang hướng khác để tránh sự xúc động.

Tuấn Chi vội cầm lấy tay Vũ Thu, mở to mắt như muốn nhìn sâu vào tận cùng tâm hồn người yêu.

- Tình yêu là ích kỷ... không bao giờ chia xẻ cho một kẻ thứ ba... Em đã yêu cầu anh một việc quá khó khăn và chắc chắn anh không thể chịu theo ý em được... thà chết đi vì tình yêu trung thực còn hơn...

Tuấn Chi đang say sưa nói hết ý nghĩ mình bỗng có tiếng chuông điện thoại reo vang. Vũ Thu tiếp ống nghe và nhận ra tiếng của Tử Kiên hỏi Tuấn Chi. Sau khi Tuấn Chi nói chuyện với Tử Kiên, chàng định tiếp tục câu chuyện, bỗng Vũ Thu vừa cười vừa nói:

- Đó anh thấy không? Tiếng gọi hạnh phúc đang kêu anh trở về.

- Từ lúc gặp em nỗi đau khổ ấy có phép màu đã vơi dần và anh trở lại nguyên vẹn ý nghĩ thực sự của anh, yêu nói rằng yêu và ghét nói là ghét, anh cảm nhận cuộc sống rất thoải mái bên em. Em đã thực sự làm cho anh hồi sinh. Anh không thể trở về với con người cũ đầy kịch tính đó nữa, anh không muốn... em hiểu chưa? Tại sao em muốn đọa đầy anh vào cõi khổ đau ấy mãi! Vũ Thu! Vũ Thu! Cô tàn nhẫn lắm. Tuấn Chi hét lớn như trút tất cả những bức tức trong lòng chàng.

- Tuấn Chi! Tuấn Chi! Bộ anh nổi điên rồi sao? Anh phải nghe em, không phải lúc chúng ta tranh luận nữa. Theo em nghĩ nếu tự mình gian dối để tạo hạnh phúc cho người khác - ít ra cũng cho vợ con mình- thì sự giả dối đó rất cần thiết và nên tiếp tục duy trì anh ạ. Đôi lúc chính mình nên hy sinh... phải không anh?

- Không! Không! Hoàn toàn vô lý.

Đột nhiên Vũ Thu nhào người vào lòng Tuấn Chi. Trong vòng tay rắn chắc giàu nghị lực, nổi xót xa vì sợ chia tan, Vũ Thu níu ôm cô? Tuấn Chi vít chàng chịu xuống nụ hôn như trái chín thom ngát hương say đắm yêu đương. Tuấn Chi dịu dàng như cánh liễu và chàng hôn như trận mưa đầu mùa phủ xuống đời mật ngọt mùa xuân. Không gian và thời gian tưởng chừng như đứng lại trong căn phòng yên lặng...

Vũ Thu vừa vuốt lại mái tóc vừa đứng dậy mở rộng cửa:

- Thôi bây giờ! Anh về đi, em không giữ anh ở lại nữa đâu!
- Chuyện chúng mình chưa hết, anh sẽ trở lại nói tiếp mà...
- Không cần nữa anh. Vũ Thu lắc đầu và lệ ngấn trên đôi mắt.
- Anh nên về với "hạnh phúc" của anh đi, em sống một mình quen rồi... và không đợi Tuấn Chi đi khỏi Vũ Thu vội vã đóng sầm cửa lại và chạy vào phòng vui mặt lên gối khóc nức nở.

Vừa bước vào nhà, Uyên Lâm - vợ chàng - chặn đầu ngay tại phòng khách:

- Anh Chi, anh đi đâu suốt đêm qua?

Tuấn Chi miễn cưỡng trả lời:

- Anh đến nhà một người bạn họa sĩ nói chuyện làm ăn mệt quá vì uống chút rượu, bây giờ muốn ngủ.

Không ngờ câu trả lời của Tuấn Chi lại phù hợp với lời của Tử Kiên nên làm cho con giận của Uyên Lâm vơi dần.

- Sao anh không điện thoại về cho em biết? Để em lo lắng thức chờ anh suốt đêm. Vì sợ không biết chuyện gì sẽ xảy đến cho anh. Em biết mà, anh bây giờ khác xưa nhiều, anh đã trở

thành nhân vật quan trọng phải tiệc tùng hội họp cùng bạn bè khách khứa liên miên... có thì giờ đâu nghĩ đến vợ con. Nhưng cho dù có bận đến mấy đi nữa cũng nên điện thoại về cho vợ mình an tâm. Chắc anh biến căn nhà này thành khách sạn, muốn đi là đi muốn về là về chả cần phải nói với ai cho mệt xác!

Tuấn Chi ngồi yên trên ghế cúi đầu như tội phạm để nghe công tố viên lên án. Thỉnh thoảng liếc mắt lên nhìn Uyên Lâm, với đôi môi son đỏ chói không ngớt cử động. Đôi mắt xéch hung dữ, mái tóc cắt ngắn không phò hợp với khuôn mặt của nàng làm cho nàng hung dữ hơn. Một khuôn mặt bỗng dưng xa lạ từ hơn hai mươi năm... Gần nhau mà cảm thấy như người từ cõi hành tinh nào xa vắng... và cả một thời gian xưa cũ lần lượt quay lại trong tâm hồn chàng.

Ngày đó, Uyên Lâm là một cô gái đẹp, có nước da trắng mịn, có mái tóc buông thả đen tuyền trên bờ vai thon, đôi mắt to như nai và dáng đi tha thướt quý phái... đã từng làm ngây ngất biết bao nhiêu chàng trai cùng trường và cả khi nàng trở thành một kế toán viên cho một công ty xuất nhập cảng lớn tại Đài Bắc. Nàng xuất hiện như một bông hoa rực rỡ trong văn phòng mỗi ngày. Gia đình nàng có một đời sống trung lưu, cha nàng là chủ quán chạp phô khiêm nhượng ở đầu phố, mẹ nàng mất sớm nên nàng phải bỏ ngang đại học đi làm phụ giúp cho gia đình. Uyên Lâm trẻ đẹp có nụ cười thật xinh với hàm răng trắng đều đặn dễ thu hút cảm tình với người khác. Đa số những chàng trai trong sở đều tìm cách làm quen với Uyên Lâm, thường tặng quà cho Uyên Lâm với hy vọng sẽ lọt vào mắt xanh của nàng. Ai chiếm được trái tim Uyên Lâm giống như Hoàng tử trong những chuyện thần thoại "Cô Công Chúa ngủ trong rừng" phải chiến đấu mãnh liệt với những đối thủ cũng khá "đẹp trai" và tài hoa trong công ty.

Nên việc chinh phục Uyên Lâm không phải chuyện dễ dàng phải có kế hoạch và kiên nhẫn thực hiện theo từng giai đoạn một giống như chuyện hành quân tiến chiếm vào căn cứ địch. Tuấn Chi tham dự cuộc chơi không phải vì yêu mà vì tự ái muốn làm "người hùng" ở tình trường cam go này. Quả thật như vậy vì so với phong độ "đẹp trai" thì Tuấn Chi không bằng nhiều đối thủ khác, về danh vọng và tiền bạc thì chàng còn thua xa. Đến nỗi Đỗ Phương một trong số bạn thân của Tuấn Chi cũng khuyên can chàng:

- Mày đừng có "ngậm ngải tìm trầm" viển vông. Mày không danh vọng không tiền tài. Không tài cán gì hết mà dám mơ... tiên. Thôi vô ích quá mày nên trở về thực tế cho đỡ đau hơn.

Có lẽ vì câu nói khích của bạn chạm tự ái Tuấn Chi quá nên chàng nhất định phải chinh phục cho bằng được trái tim của Uyên Lâm. Kế hoạch tấn công sắp sẵn, Tuấn Chi thực hiện từng bước một. Làm quen, mời đi uống nước, viết thơ tình thật uớt lệ để cho nàng phải rung động, hẹn hò đi chơi. Vào những tài nghệ "đòn phép ái tình lâm ly gây cắn nhát" đều được chàng áp dụng để đưa Uyên Lâm vào "mê hồn trận" và Uyên Lâm thực sự không còn lối về. Tuấn Chi đã thành công như ý muốn và ngày lễ thành hôn xảy ra một cách "chiến thắng vẻ vang" làm cho các bạn trai phải sững sờ kinh ngạc... Vừa nghĩ đến đó, bỗng Tuấn Chi nhìn lại Uyên Lâm bây giờ với đôi mắt không còn trong xanh, với nụ cười không còn tươi thắm, có chút nhăn nheo ở cuối chân mày nàng đã chuẩn bị những tháng năm của tuổi già. Thoáng chút xúc động Tuấn Chi vội hỏi vợ:

- Uyên Lâm, em có còn yêu anh không?

Uyên Lâm ngớ ngàng:

- Anh này kỳ thiệt, không yêu sao em nhận làm vợ anh?
- Vậy anh hỏi thật em nhé! Em yêu anh ở chỗ nào?
- Anh dở chứng rồi đó... Cái... cái đó em làm sao biết được?

Uyển Lâm vừa cười vừa đáp:

- Có lẽ em yêu cái điên của anh đấy!

Từ lâu Tuấn Chi chưa bao giờ nghĩ mình điên bỗng hôm nay Uyển Lâm nói Tuấn Chi điên chàng cảm thấy mình điên thật. Lấy nhau? Tại sao phải lấy nhau? Sinh con đẻ cái? Trách nhiệm với đời sống gia đình, Tuấn Chi bỏ ngang cuộc đời công chức ngày hai buổi lao vào thương trường. Cơm áo đã quần quật suốt ngày, con người tự biến mình như một con thú chỉ biết lo ăn quên lãng những ý nghĩa cao đẹp khác của đời sống. Mây vẫn thơ mộng bay qua giữa bầu trời trong xanh? Cụm hoa vẫn nở rục rở trong vườn khi ta thức dậy. Tiếng chim hót lạnh lớt trong khóm hồng trước ngõ... Quanh ta thiên nhiên, vạn vật đang dâng cho ta những cảnh trí tuyệt vời như thế mà từ lâu ta đã lãng quên một cách vô lý? Vợ chồng hạnh phúc bốn phận có phải là những sợi dây trói chặt tâm hồn thể xác mình suốt trọn một đời? Tại sao và tại sao? Tại sao mình lại "gian dối" đánh lừa người con gái xinh đẹp đó để về sống với ta suốt hai mươi năm ròng rã, chịu chia xẻ buồn vui khổ đau của cuộc đời, để rồi hôm nay manh nha một cuộc phản bội tàn nhẫn? Những mâu thuẫn yêu thương chán nản hối hận quay cuồng trong đầu óc Tuấn Chi và chàng có cảm tưởng mình đang điên rồi chăng?

Thấy Tuấn Chi mơ màng nhìn ra khung cửa, nói thầm trong miệng điều gì k hông rõ rồi lại nhìn Uyển Lâm mỉm cười gật đầu. Uyển Lâm đột nhiên hỏi Tuấn Chi:

- Anh Tuấn Chi, nãy giờ em nói với anh điều gì anh có nghe không? Sao anh trông thần thờ như người "mộng du" vậy?

Tuấn Chi giật mình quay nhìn Uyên Lâm:

- Anh nghe đây, em cứ nói đi.

Uyên Lâm tròn tròn mắt kinh ngạc:

- Tự nãy giờ hoàn toàn anh không nghe em nói! Anh đang nghĩ gì vậy?

- Anh đang nghĩ... à quên - Tuấn Chi có vẻ lúng túng - Anh đang nghĩ đến thời gian hai mươi năm sống chung với nhau đấy mà... Em à! Em cứ nghĩ thực tình đi, em yêu anh ở chỗ nào? Và tình yêu đó bây giờ ra sao?

Uyên Lâm nghe Tuấn Chi nói lẫm nhẫm lạc đề hốt hoảng chạy lại sờ tay lên trán:

- Uả, anh đâu có nóng đầu và bị cảm mà nói những điều kỳ cục quá vậy?

- Uyên Lâm, mấy lúc gần đây, vì công việc thương mãi nên chúng ta ít có cơ hội nói chuyện với nhau nhiều, chắc em buồn lắm phải không?

Uyên Lâm nghe chồng nói cảm động, đôi má đỏ vì thẹn thùng.

- Có gì đâu anh phải suy nghĩ. Chúng ta là vợ chồng già rồi có chuyện gì thơ mộng mà "kể lể" với nhau nữa. Em biết anh bận lo công ăn việc làm để nuôi vợ con, và em thì lo quán xuyến chuyện gia đình chăm sóc con cái ăn học có thì giờ đâu mà buồn. Thôi anh đừng hỏi "lắm cảm" chuyện yêu quý đó nữa,

con cái lớn hết rồi sắp làm ông nội bà ngoại đến nơi, chúng nghe được kỳ chết đấy anh.

Tuấn Chi ngõ ngàng nhìn vợ càng lúc càng lạ và chàng nghĩ thầm "Đây có phải là người đàn bà đẹp ngày xưa mà ta đã lấy làm vợ và đã sống chung với nhau trên hai mươi năm nay sao?"

- Uyên Lâm, em có bao giờ nghĩ ngoài cuộc sống thực tế với áo cơm hàng ngày có bao giờ nghĩ đến tình yêu? Đến cái ý nghĩa cao xa hơn đời sống tầm thường? Và em có khi nào nghĩ đến những điều cần thiết khác mà anh đòi hỏi ở em?

Uyên Lâm có vẻ lúng túng và cũng ái ngại lo lắng cho chồng, không biết chàng có bị sốt nóng không mà nói năng có vẻ mê sảng lạ lùng lắm, tuy nhiên Uyên Lâm cũng chon chắt trả lời:

- Em hiểu những nhu cầu vật chất đó chứ. Em đã làm tròn bốn phận một người vợ một người mẹ chăm sóc con cái. Tỷ dụ như anh thích điểm tâm bằng bánh mì chiên bơ với tách cafe nóng em đã dậy sớm làm được điều đó. Buổi chiều anh thích món canh chua cá lóc em bảo bà vú Trương nấu cho anh ngay.

Tuấn Chi bực bội vì Uyên Lâm không hiểu ý chồng.

- Thôi, thôi em đừng nói đến những chuyện lắm cẩm ấy.

- Thế thì anh thích cái gì?

Uyên Lâm có vẻ ngơ ngác nhìn Tuấn Chi lắc đầu không hiểu.

- Anh muốn nói với em về vấn đề tâm linh kia! Và em có bao giờ nghĩ đến điều đó?

- Tâm linh hả? - Uyên Lâm ra chiều suy nghĩ và bỗng cười

xóa.

- Chuyện trên trời dưới đất hơi đầu mà nghĩ đến cho nó mệt. Tâm linh đúng là chuyện kỳ quái, em không bao giờ nghĩ đến.

Tuấn Chi nhìn vợ thật lâu như cố tìm xuyên bộ óc kia những điều mà Tuấn Chi tưởng cũng là người có nhiều ý nghĩ vượt ra ngoài đời sống. Thượng Đế đã tạo nên Uyên Lâm với nhan sắc xinh đẹp nhưng quên cho nàng một bộ óc thông minh. Nàng chỉ như bức tượng trong công viên. Rồi nàng cũng giống như những con sóng đổ vào ghềnh đá xóa tan dần với thời gian... Hai mươi năm chẵn gối cận kề nhưng vẫn xa lạ tựa hồ như những hố thẳm... cách chia muôn ngàn dặm và cứ thế thời gian và không gian mỗi ngày càng thêm mù mịt lối về. Thực sự không có lối về như hai đường song song vút tới vô tận.

Uyên Lâm bỗng dưng hét lớn:

- Tuấn Chi, anh có sao không? Mặt mày anh tái xanh, mắt mở trừng trừng trông ghê quá vậy? Chắc anh mất ngủ lại say nặng rồi, anh vào nằm nghỉ đi, em đi lấy dầu "nhị thiên đường" xoa bóp và cạo gió cho anh nhé.

Tuấn Chi khoác tay cản Uyên Lâm:

- Anh đâu có gì, em đừng lo cho anh, không có sao mà! Để yên cho anh, anh không buồn ngủ đâu. Anh phải vào phòng khách làm việc một chút là khỏe ngay.

- Nhưng cả đêm qua anh không có ngủ mà?

- Anh đã bảo là không sao mà, khi nào buồn ngủ anh có thể ngả lưng trên ghế salon cũng được.

Uyển Lâm lo lắng ra mặt:

- Anh bệnh thật rồi đấy. Hay là để em gọi Bác Sĩ đến thăm bệnh anh nghe?

- Em kỳ thật. Anh đã bảo anh không có gì cơ mà. Nếu bệnh thì chính anh phải biết sức khỏe anh chứ. Thôi em đừng lo cho anh nữa.

Để phá tan nỗi lo lắng của Uyển Lâm trước khi bước vào phòng khách Tuấn Chi hỏi đùa vợ:

- Trong đám thanh niên ngày xưa say mê chạy đuổi theo em tại sao em không chọn ai lại chọn anh thế nhỉ?

- Cái anh này ồm ồm thật, cứ nhắc hoài cái chuyện cũ xì ấy.

- Thì em cứ nói thật lòng mình cho anh nghe thử nào?

- Nói ra anh đừng cười em nhé. Uyển Lâm then thùng như ngày xưa.

- Này nhé... em mang lá tử vi của anh và của em hỏi ông thầy tướng số đầu phố được ông ta bảo: theo tử vi đầu số của anh và của em chắc chắn lấy nhau sẽ phát giàu và con cái học giỏi, thông minh... Thế là em đá các anh chàng si tình khác để chọn mình anh.

- À, thì ra thế!

Tuấn Chi mỉm cười nhìn Uyển Lâm có vẻ thương hại rồi bỏ đi thẳng vào phòng khách và đóng kín cửa lại để được ngồi một mình tự do ngắm bức tranh "Hoa Biển" của Vũ Thu. Tuấn Chi đến tủ rượu rót cho mình một ly Hennessy vừa nhâm nhi vừa nghĩ ngợi... Bỗng Tuấn Chi chạy lại quay số điện thoại:

- A lô! A lô! Vũ Thu đấy à.
- Vâng! Em đây, sao có gì mà giọng nói có vẻ mất bình tĩnh quá vậy?
- Không có gì. Anh muốn cho em biết một điều là em đã làm rồi em có biết không?
- Tuấn Chi? Cả đêm không ngủ bây giờ cũng thức nữa sao?
- Ồ! Ngủ chỉ là chuyện nhỏ không cần để ý đến làm gì. Chuyện hạnh phúc một đời mới là điều quan trọng. Chính anh suốt 20 năm chưa hề biết đến hạnh phúc? Vậy tại sao khi mới bắt đầu tạo nên những mầm xanh hạnh phúc sao ta lại tàn nhẫn bóp chết nó đi nhỉ?
- Tuấn Chi! Nói ra điều ấy có tàn nhẫn lắm không anh?
- Tàn nhẫn cho ai? Hay chính mình chết dần trong sự tàn nhẫn đó. Anh không muốn sống giả dối hoài mãi như thế nữa. Đến lúc anh muốn sống thực với lòng mình, em... em hiểu không?
- Anh nên tỉnh táo lại. Chắc anh đang bị hôn mê, bệnh hoạn rồi đó.
- Anh vẫn bình thường có sao đâu. Anh ngủ nhiều rồi bây giờ anh phải thức chứ. Vũ Thu cho anh sống thật với ý nghĩ với tình cảm của anh. Anh không muốn diễn hoài cái vai trò giả dối nhằm chán đó nữa. Chúng ta nên đối diện với sự thật? Và anh tin rằng em cũng không phải thuộc loại đàn bà "nội trợ" tầm thường!
- Vũ Thu im lặng. Tuấn Chi nói hăng lên như hét vào ống nói:
- Vũ Thu! Vũ Thu! Em có nghe anh nói không?

Vũ Thu run rẩy trả lời:

- Đừng anh, đừng bao giờ lôi em vào con sóng dữ! Em không muốn làm kẻ nổi loạn anh ạ. Đã hơn một lần em tự chọn cho mình một quyết định liều lĩnh vượt ngoài ý nghĩa một người đàn bà bình thường... Ngay lần đầu tiên gặp anh em như linh cảm bị anh cuốn hút vào cõi nổi loạn... nhưng bây giờ sao em cảm thấy sợ hãi.

Tuấn Chi cắt đứt lời Vũ Thu:

- Anh cho em biết, anh đã quyết định cho chính anh rồi, anh không còn lý do để trốn tránh sự thật nữa. Anh phải sống thật với lòng anh mà. Vũ Thu, hạnh phúc đó xuất phát từ em đấy...

Nói xong, không đợi Vũ Thu trả lời, Tuấn Chi cúp điện thoại ngay. Tuấn Chi bỏ nhào trên ghế bành, ly rượu chao đổ trên áo chàng, Tuấn Chi ngược lên nhìn bức "Hoa Biển" một cách say đắm như thể trong tranh có hình bóng của Vũ Thu. Tuấn Chi thì thầm:

- Vũ Thu! Vũ Thu! Anh yêu em...

Tuấn Chi gục đầu trên ghế... ly rượu rơi vỡ trên sàn nhà, mùi rượu nồng xông khắp cả phòng khách.

Uyển Lâm hé cửa nhìn vào thấy chồng gục đầu say ngủ, nàng vội lấy mền phủ đắp lên người Tuấn Chi...

CHƯƠNG 10

Năm nào cũng vậy, cứ đến mùa này là tất cả học sinh đều bận rộn với thi cử. Suốt hai tuần lễ Tử Kiên và Bội Nhu đều "cắm phòng" vùi đầu vào sách vở. Nhưng mọi việc rồi cũng qua đi, mọi lo âu rồi cũng tan biến khi hồi chuông reo ngày cuối cùng báo hiệu cửa trường sẽ khép lại sau ba tháng nghỉ hè. Trên khuôn mặt học sinh từ lớp đệ thất đến đệ nhị cấp đều rạng rỡ vui mừng vì không bận bịu với bài vở thi cử nhưng cũng có những bùi ngùi chia cách, bịn rịn với nhau trong phút giây cuối cùng của niên học vì không biết năm tới trong lớp có gì đổi thay? Vài học sinh theo gia đình đi nơi khác? Và cũng thêm vài khuôn mặt mới bổ ngỡ làm quen! Riêng Bội Nhu thì thở phào vui thú, Bội Nhu nhảy tung tăng như con chim được thả về với rừng xanh yêu dấu. Suốt đêm Bội Nhu trần trọc mãi nhìn chừng ra khung cửa như trông chờ bình minh lộ dạng để nàng gặp Giang Vỹ... Lâu quá, hơn hai tuần rồi Bội Nhu không gặp chàng, biết bao nhiêu câu chuyện phải nói. Bao nhiêu câu hỏi phải tra tấn chàng? "Nhất nhật bất kiến như tam thu hề". Chắc chắn anh chàng sẽ nổi "tam bành" bực bội, giận hờn, quạu lên phải biết. Cái mặt ấy sẽ "khó thương" biết chừng nào. Bội Nhu cảm thấy những mâu thuẫn ngay chính trong lòng nàng. Từ nhỏ, Bội Nhu được cha mẹ hết mực nuông chiều, đến trường học thầy cô bạn bè ai nấy cũng yêu mến tử tế với Bội Nhu, không có ai làm phật lòng Bội Nhu và chính Bội Nhu cũng có những đức tính cao ngạo tự ái, muốn cái gì là phải thực hiện cho bằng được. Nhưng điều kỳ lạ là từ lúc quen biết với Giang Vỹ, Bội Nhu cảm thấy nàng bé nhỏ và

mềm yếu như một cành liễu, lúc nào cũng ngoan hiền chiều chuộng theo ý của Giang Vỹ. Chàng thì nóng tánh, độc tài, ngạo nghễ, kênh kiệu "đáng ghét" quá... Nhưng ở chàng như có một sức hút ghê gớm, và Bội Nhu lại thích những "típ" đàn ông như vậy. Hơn là những chàng công tử chỉ biết "săn sàng quỳ dưới chân nàng" để mong được nàng ban bố cho chút tình yêu. Nàng coi thường những đám cừ non "kim sanh" đó. Suốt buổi sáng vừa thức giấc Bội Nhu đã liên miên nghĩ đến Giang Vỹ và náo nức cuộc gặp gỡ sắp đến. Trang điểm xong Bội Nhu xuống lầu để dùng điểm tâm. Vừa bước xuống vài bậc cấp Bội Nhu vội khựng lại vài giây vì chỉ một mình mẹ cô đơn ngồi ở bàn ăn. Cha đã đi vắng, anh Tử Kiên cũng đã mất dạng từ bao giờ. Bà Vú Trương đã cặm cụi làm món bánh mì chiên bơ mà cha Bội Nhu vẫn thích vừa mang ra để trên bàn. Món súp măng cua cho Tử Kiên cũng đã nguội lạnh nằm chờ vợ trên mặt bàn. Ra khỏi trường là như cánh chim vút mất vào không gian, Tử Kiên đâu phải như những thời gian ngoan ngoãn quanh quẩn ở nhà như lúc trước nữa! Có lẽ Tử Kiên đã đến đón cô cháu của họa sĩ Vũ Thu và đưa nàng vào chốn thiên thai nào rồi! Còn cha đi đâu sớm thế! Phải rồi, cha nàng đang sa vào lưới tình. Cha đã lụy vào con sóng thần nguy hiểm. Vũ Thu, nữ họa sĩ nổi tiếng sống bất cần đời, chuyên viên nổi loạn nhưng cũng đang nổi tiếng hiện nay nhờ tranh có chiều sâu nên ăn khách. Tại sao bà ta không dùng tâm hồn sâu sắc ấy để kéo ông chồng cũ "chăm chỉ làm ăn hạt bột ấy" trở về nhỉ? Những ý nghĩ về chuyện ái tình của Tử Kiên, của cha cứ lần quẩn trong đầu óc nàng. Bội Nhu nhìn mẹ đang ngồi một mình, trên bàn ăn những món ăn đã không còn bốc khói nữa và y nguyên. Chợt Bội Nhu cảm thấy hối hận và thương mẹ vô cùng. Nàng cảm thấy gần đây Bội Nhu đã có những cử chỉ không phải đối với mẹ. Dù sao đi nữa Mẹ vẫn là Mẹ của mình. Mẹ mình đã mang nặng đẻ đau

chịu trăm nghìn khổ vì mình từ thuở ấu thơ cho đến bây giờ. Trên khuôn mặt đẹp ngày nào đã bắt đầu thoáng hiện những nếp nhăn vì ưu tư và buồn bã?

Bội Nhu lại gần Uyên Lâm gọi nhỏ:

- Mẹ! Mẹ chưa ăn điểm tâm à? Ai cũng đi hết rồi sao hỏi mẹ? Quán cafe Vân Thạ Đường lúc này đông khách nên cha phải lo lắng đi sớm về khuya. Tứ Kiên cũng vậy, từ ngày có tình yêu là coi như thay đổi tất cả, thật tình con cũng không hiểu nổi những sự thay đổi này? Thôi để con hầu Mẹ điểm tâm nhé! Mẹ nhé!

Bà Uyên Lâm ngược nhìn con thay vì ánh mắt dịu dàng bao dung, nhưng khác với ý nghĩ của Bội Nhu, ánh mắt của bà Uyên Lâm có vẻ lạnh nhạt và bất mãn.

- Cán ơn con. Để mẹ một mình ngồi đây cũng được rồi! Con cũng không khác gì những người đó, rồi con cũng sẽ bỏ mẹ mà đi. Như sáng nay chẳng hạn, con ăn mặc đẹp chắc chắn con có hẹn rồi phải không? Lại mặc chiếc váy gì mà ngắn ngắn trông khó coi quá vậy? Con gái bây giờ thật chẳng còn biết xấu hổ là gì nữa? Cứ dùng hết bộ ngực nở nang đến cái váy cũn cỡn để khiêu khích bọn con trai? Mẹ thật không ngờ có đứa con gái hư hỏng như con.

Bội Nhu có vẻ bức mình vì những phản ứng của mẹ:

- Mẹ nói gì kỳ cục quá vậy? Thời trang tuổi trẻ bây giờ là thường tình đó mẹ, hơn nữa cái váy của con có gì đâu gọi là ngắn. Mẹ lạc hậu quá, mẹ không thấy nhiều cô còn xài model mini-giube hơn con nhiều, mẹ cứ ở nhà hoài rồi phê phán con mãi đó thôi.

- Con vẫn minh quá cứ theo mode thời trang đến lúc chắc chỉ còn hai mảnh dính trên người! Thật là chán hết chỗ nói. Hèn gì dạo này mẹ không thấy cậu Từ Trung Khao đến chơi nữa, nó sợ chạy có cò rồi con ạ. Vì có ai muốn lấy vợ "Mode" một cách khủng khiếp như vậy.

Bội Nhu chau mày bực bội:

- Mẹ, con xin mẹ đừng nhắc đến tên "công tử bột" đó nữa. Đúng là một hình nộm ngu ngốc nhất trần gian con không yêu hẳn được.

- Hừ! Nhà người ta danh giá, con của một Giám đốc xuất nhập cảng sợ con không xứng đáng để lọt vào mắt họ đấy thôi!

- Thừa mẹ, lấy chồng để tạo hạnh phúc cho con chứ đâu phải lấy của hồi môn giàu có của người ta đâu. Bằng cấp, vàng bạc châu báu chắc gì mua được hạnh phúc đâu mẹ. Nếu có ý lấy chồng chắc chắn con không bao giờ nghĩ đến tên Từ Trung Khao.

Vừa nói Bội Nhu vừa gằn từng tiếng một như để xác định lập trường của nàng.

- Thế thì tại sao con nhận lời đi chơi với người ta?

Bội Nhu tròn mắt nhìn mẹ:

- Mẹ thiệt tình có nhận xét quá sai rồi, bộ con đi chơi với bạn trai là phải lấy người đó làm chồng sao? Mẹ "cổ lỗ sĩ" quá.

Bà Uyên Lâm giận xanh mặt:

- Bội Nhu, con nói như thế với mẹ hả, con hỗn quá rồi.

Bội Nhu thấy mẹ hét lớn giận dữ, tự nhiên những cảm tình trước đây mấy phút dành cho mẹ bỗng tan biến thành mây khói.

- Con không ăn nữa đâu. Để mẹ dùng hết một mình đây.

Bội Nhu đứng dậy bỏ đi, bà Uyên Lâm đuổi theo hét lớn hơn:

- Đi đâu mà vội vàng thế, có sẵn đuổi theo trai cũng từ từ chứ.

Bà Uyên Lâm dừng lại rút khăn tay chấm nước mắt. Bội Nhu thấy mẹ khóc, thiếu não quá nên cơn giận hờn cũng nguôi dần, Bội Nhu dịu giọng đến bên mẹ:

- Con xin lỗi mẹ, thôi mẹ đừng buồn nữa. Mẹ ngồi xuống đây ăn điểm tâm với con rồi con sẽ điện thoại mời mấy người bạn của mẹ đến đánh "mặc chược" với mẹ cho vui nhé!

- Như vậy có nghĩa con sẽ bỏ mẹ ra đi?

Bà Uyên Lâm khóc lớn hơn.

- Nói như vậy có nghĩa là con vẫn đi, bỏ mẹ một mình ở nhà? Đúng rồi, mẹ chỉ như bà vú già trông coi nhà cửa suốt đời, mẹ buồn rồi mẹ sẽ chết mất...

Thấy mẹ khóc Bội Nhu cảm thấy bứt rứt hối hận nhiều lần định bước ra cửa nhưng rồi chần chừ mãi... Nhưng hình ảnh của Giang Vỹ hiện ra trong tâm hồn Bội Nhu như thôi thúc, Bội Nhu không thể từ chối được cuộc gặp gỡ đã hai tuần nay không gặp. Cuối cùng Bội Nhu cũng phải cương quyết ra đi.

- Hôm nay con có việc cần nên con không thể ở nhà với mẹ được.

Uyển Lâm ngồi phệt xuống ghế bành vẫn còn nức nở:

- Trời ơi! Sao mà tôi khổ đến như vậy. Trời còn chưa sáng Tuấn Chi đã dậy ra đi tới khuya mới về. Rồi Tử Kiên không kịp ăn sáng đã mất hút có khi cả đêm không thấy về. Bây giờ đến Bội Nhu. Chồng con rớt cuộc tôi chỉ còn lại một mình đối diện với cô đơn buồn chán hết ngày này sang ngày khác.

Bội Nhu vừa khép cửa lại nghe Mẹ nói như thế bỗng dung Bội Nhu thương mẹ quá nên nàng trở vào đến bên mẹ vỗ về:

- Mẹ ơi! Đừng có buồn nữa vì đời sống tất cả mọi người đều phải tranh đấu, ở nhà quây quần bên nhau mãi có nước đôi dài đấy mẹ.

Vừa nói vài câu an ủi mẹ thì vú Trương chạy vào:

- Thừa cô, có khách đến tìm cô.

Bội Nhu nghĩ chắc chắn khách đến nhà là Từ Trung Khao vì khi chuông vừa reo tan trường là hắn lừ đừ đến chào Bội Nhu và hứa sẽ đến thăm nàng, nên Bội Nhu bảo thẳng với vú Trương:

- Nhờ vú bảo tôi không có ở nhà.

Vú Trương vừa kịp quay lưng thì Giang Vỹ đã hiện ra ở cửa.

- Chào cô Bội Nhu, tôi đến thăm cô đây.

Bội Nhu nghe tiếng nói quen thuộc vội vàng quay lại và ngạc nhiên cùng với nỗi vui mừng, Bội Nhu vội chạy ra cửa reo lên:

- Anh Giang Vỹ, anh mới đến à! Mời anh vào đi.

Giang Vỹ vẫn đứng chắn ngang ở cửa lớn, những tia nắng đầu ngày chiếu xuống qua sau lưng nên Giang Vỹ như một bức tượng đồng đen. Vẫn chiếc quần gien xanh chiếc áo sơ-mi xanh như thường lệ, đơn giản. Mái tóc vẫn bồng bênh thật là nghệ sĩ. Dáng dấp con ngựa hoang trong sân trường đại học. Nụ cười nhếch môi ngạo nghễ, ở Giang Vỹ có cái nét rất đàn ông khiến Bội Nhu cảm thấy yêu thích.

- Anh Giang Vỹ! Sao anh cứ đứng hoài ở đó vậy?

Bội Nhu bước lên thêm vài bước đối diện với Giang Vỹ bỗng nhiên Bội Nhu cảm thấy lo âu:

- Anh Vỹ... sao anh đến đột ngột quá vậy không cho em hay trước... Anh vào đi để em giới thiệu với mẹ em.

Giang Vỹ thản nhiên bước vào như chàng có niềm tin. Bội Nhu tim đập mạnh vì không ngờ Giang Vỹ liều lĩnh đến thăm nàng. Bộ hôm nay Giang Vỹ không đến sở làm việc sao? Hay là Vỹ đã bỏ sở? Tính Vỹ vẫn bướng bỉnh muốn làm theo ý mình không để ý đến thiên hạ. Không nghĩ đến hậu quả xấu tốt? Bội Nhu nhìn mẹ mặt mày tái xanh, và ấp úng thưa với mẹ:

- Dạ... dạ thưa mẹ... đây là anh Giang Vỹ bạn con... và Bội Nhu liếc nhanh về phía Giang Vỹ rồi nhìn mẹ nói tiếp:

- Và đây là mẹ em.

Bà Uyên Lâm giương to mắt nhìn Giang Vỹ có vẻ soi mói khó chịu. Vì bà không thích cách ăn mặc có vẻ "cao bồi" của Giang Vỹ nhất là mái tóc lòa xòa phủ xuống trán, tướng dềnh dàng trông như người rừng... hiện đến trong ý nghĩ của bà. Bội Nhu có thể kết bạn với một người như vậy sao? Người không

ra người, ngợm không ra ngợm! Thật không ngờ! Bà Uyên Lâm hết sức ngạc nhiên nên bà nhìn lơ đãng ra ngoài sân nắng và lắc đầu tỏ vẻ thất vọng. Về phía Giang Vỹ vẫn yên lặng đứng như thế, tất cả như có sự sắp sẵn trong đầu chàng, trước khi chấp nhận ra đi chàng đã hình dung đến những khuôn mặt lạnh lùng chung quanh chàng. Chàng phải vào một nơi kín cổng cao tường có một cuộc sống giàu sang giả tạo... thật tình lòng chàng không thích nhưng ở đó có Bội Nhu người yêu dấu nhất của chàng... đã hai tuần nay chàng không gặp Bội Nhu làm cho chàng nhớ nhung khủng khiếp đến nỗi chàng không thể nào chịu đựng nữa nên mới đánh liều tìm đến gặp Bội Nhu. Chàng vẫn đoán gia đình ba má Bội Nhu chắc khó tính lắm nên Bội Nhu không muốn chàng đến thăm gia đình nàng? Bây giờ chàng đối diện với sự thật đó. Giang Vỹ nhìn bà Uyên Lâm, với khuôn mặt đầy đặn, đôi mắt vẫn còn sáng long lanh, chàng liền nghĩ thời xuân xanh chắc bà phải là một thiếu nữ xinh đẹp và chàng khám phá Bội Nhu giống bà như hai giọt nước. Nhưng sao bà Uyên Lâm nhìn chàng một cách xa lạ giống như người ở hành tinh? Giang Vỹ đang suy nghĩ liên miên hết chuyện này đến chuyện khác... bỗng tiếng bà Uyên Lâm cắt đứt ý nghĩ chàng.

- Bội Nhu... cậu em đây... học hành ra sao rồi?

Giang Vỹ vội đáp ngay:

- Thừa bác, con đã thôi học rồi ạ.

- Hả! Nghỉ học rồi sao?

Bà Uyên Lâm có vẻ ngỡ ngàng vì câu trả lời của Giang Vỹ, nhất là tướng mạo làm mất thiện cảm đối với bà. Bà Uyên Lâm liền tưởng đến những nhân vật du thủ du thực trong những phim tình cảm xã hội mà bà hay xem trong truyền

hình. Bà bị ám ảnh đến hình ảnh xấu xa nên bà hay liếc mắt nhìn Giang Vỹ rồi nhìn Bội Nhu... như có cảm tưởng Giang Vỹ là một nhân vật nguy hiểm đáng phải đề phòng nhất là trong nhà chỉ còn có ba người đàn bà yếu đuối...

- Thế nhà cửa cậu em đâu? Ba má làm gì?

- Thưa bác, con thuê một căn phòng ở xóm lao động Hòa Bình để có chỗ trú thân tạm. Ba má đã mất ở quê lâu rồi. Con chỉ ở một mình vừa nghỉ học đang đi làm kiếm sống. Bác có người thấy mùi dầu máy toát ra từ bộ đồ của con không? Con thường bảo với bạn bè đời sống con hiện tại là dầu máy và máu đang hòa chung với nhau cho đến trọn đời.

- Như thế là cháu làm thợ... sửa xe à?

Bà Uyên Lâm đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác nên cứ trở mắt nhìn Giang Vỹ và hỏi có vẻ mỉa mai.

... Chỉ là thợ sửa xe thôi à! Chứ không phải là kỹ sư?

Giang Vỹ nhìn bà Uyên Lâm cười lớn kiêu ngạo:

- Dạ, cháu không phải là kỹ sư, cháu chỉ là tên sửa xe tầm thường. Cháu chỉ mới qua khỏi tú tài nên phải bỏ ngang kiếm sống trước đã. Cháu không có cơ may vào đại học thì làm gì với được cái bằng kỹ sư.

- À, cháu chỉ là thợ thôi!

Bội Nhu thấy mẹ tra hỏi có vẻ chanh chua và không khí đã trở nên căng thẳng nên vội góp ý để dung hòa.

- Mẹ, anh Vỹ đang tập sự như một kỹ sư trong vòng hai năm hoàn tất chương trình kỹ sư như vậy. Ngoài ra anh ấy còn là một nhà văn có nhiều tác phẩm ấn hành và được nhiều báo

chí ca ngợi nữa đó mẹ. Hiện anh đang cộng tác cho nhiều tờ báo nổi tiếng ở Đài Bắc...

Giang Võ cảm thấy khó chịu khi nghe Bội Nhu phải kể về chàng:

- Bội Nhu, em cần gì phải giới thiệu nhiều về anh như vậy. Hơn nữa, thực tế anh chỉ là một người thợ không hơn không kém, em nên thẳng thắn nói ra sự thật đó.

Vừa nói Giang Võ vừa nhìn trừng vào Bội Nhu như để trấn áp nàng. Giang Võ cố gắng tự kiềm chế vì tánh chàng từ lâu vẫn ương ngạnh hay tự ái nhưng vì yêu Bội Nhu nên chàng yên lặng chịu đựng.

- Thừa mẹ, con xin thú thật với mẹ anh Giang Võ là người bạn thân nhất của con đấy.

-Ồ! vậy hả?

Bà Uyển Lâm lắc đầu nhìn con:

- Thợ máy? Làm công? Sửa xe? Bà Uyển Lâm tỏ ý bất bình tình cảm của Bội Nhu.

Giang Võ vẫn biết điều đó nhưng chàng vẫn thản nhiên:

- Thừa bác, hôm nay con đến thăm bác với mục đích là thưa với bác chuyện giữa con và Bội Nhu đã yêu nhau. Và con nghĩ không thể giấu diếm bác lâu được nữa...

- Thừa mẹ, anh Võ nói thật đấy. Chúng con đã yêu nhau đó mẹ...

Bà Uyển Lâm kêu lên:

- Cái gì? Yêu nhau! Yêu nhau! Ồi trời đất quý thần ơi!

Bà Uyên Lâm choáng váng mặt mày ngã người ra thành ghế ôm ngực gần như muốn xiu. Không! Không thể nào có chuyện tai họa ghê gớm đến như vậy. Giây phút như "động đất" kinh khủng như thế này mà anh Tuấn Chi không có mặt ở nhà chứng kiến đứa con gái yêu quý nhất. Bà Uyên Lâm ôm ngực xong đến ôm mặt khổ sở.

- Bội Nhu, mẹ muốn nói chuyện riêng với cậu em này. Con hãy lên lầu đi.

Bội Nhu buống bình không đi.

- Con không đi đâu cả, có gì cứ nói thẳng ra, con không đi.

- Mẹ bảo con đi!

- Con không đi đâu hết.

Giang Vỹ nhìn Bội Nhu van lơn:

- Bội Nhu, em nên đi lên lầu đi, để Bác nói chuyện riêng với anh mà, em yên tâm.

Bội Nhu vùng vằng liếc nhìn Giang Vỹ môi trề ra bức bối:

- Nhưng nói xong phải gọi em ngay.

- Dĩ nhiên! Khi nào nói xong mẹ sẽ gọi con xuống ngay.

Trong ý nghĩ Bà Uyên Lâm tự nhủ mình phải bình tĩnh để đối phó với Giang Vỹ vì tình cảnh đang rơi vào chỗ nguy hiểm trầm trọng, vì Bội Nhu đã mê nó quá mức rồi, không phải đơn giản lắm đâu nên phải bình tĩnh mới giải quyết được.

Bội Nhu vừa lên lầu bà Uyên Lâm vội tấn công đối phương

ngay.

- Ông Vỹ, xin mời ông ngồi và mời ông hút thuốc.

Bà đưa thuốc cho Giang Vỹ, chàng vội từ chối.

- Cám ơn Bác, con có rồi. Bác cứ gọi con bằng tên đi đừng gọi ông nghe khó chịu quá.

- Ông Vỹ, tôi quen gọi người lạ như thế. Xin lỗi, ông quen Bội Nhu từ bao giờ?

- Dạ, từ mùa thu năm ngoái trong một cuộc dạ vũ sinh nhật của người bạn con có Bội Nhu đến tham dự.

- Người bạn của ông chắc biết đến Cha Mẹ của Bội Nhu chứ?

- Thừa vâng, họ biết rất rõ về gia đình bác, biết đến nghề nghiệp của bác trai nữa.

Bà Uyển Lâm có vẻ bằng lòng về câu trả lời của Giang Vỹ và tự nhiên bà cảm thấy đối phương đang rơi vào ý muốn của Bà đang gài Giang Vỹ, nên bà Uyển Lâm gật đầu thỏa nguyện:

- Tốt lắm. Thế dụng ý hôm nay ông đến tìm tôi có việc gì?

Giang Vỹ chau mày suy nghĩ:

- Dụng ý? Thừa Bác, ý Bác muốn nói gì con không hiểu? Vì đơn giản con yêu Bội Nhu, con muốn nói lên sự thật đó. Và con mong được đến ra mắt với hai Bác.

Bà Uyển Lâm nhìn lên trần nhà cười thành tràng dài:

- Ra mắt? Nếu cha Bội Nhu không phải chủ quán Vân Thọ Đường nổi tiếng thì chắc cậu có đến thăm nhà này không?

Giang Vỹ ngạc nhiên nhìn bà Uyên Lâm:

- Bác nói gì con thật tình không hiểu.

- Cậu không hiểu hay giả vờ không hiểu? Bội Nhu nó còn nhỏ cần phải theo đuổi học vấn, cậu không nên phá hoại tương lai nó. Để tôi ra giá cho cậu nghe?

Giang Vỹ mắt mở lớn và không thể tưởng tượng bà Uyên Lâm có thể đánh giá tình yêu của chàng một cách tồi tệ đến mức như thế. Chàng mất bình tĩnh như muốn ngã quỵ trên sàn thảm, hơi thở dập dồn, chàng như ngộp thở... Nhưng Giang Vỹ cố trấn tĩnh:

- Không! Bác đừng nghĩ thế? Bác đừng suy bụng ta ra bụng người. Bác đánh giá tôi quá thấp, tôi đâu phải hạng người tồi tệ như bác nghĩ đâu? Bộ tôi đến làm tiền Bác à? Thật sự Bác đã lầm rồi, chàng nói như hét lớn vào mặt Bà Uyên Lâm. Xin lỗi Bác, dù sao tôi vẫn còn nghĩ đến Bội Nhu nên tôi không dùng đến những ngôn ngữ khác hơn, thưa Bác nên hiểu giùm cho.

Bà Uyên Lâm nhẫn nại kêu lên:

- Trời ơi! Có gì thì ông từ từ nói cứ làm dữ lên trông ghê quá. Ông cần tiền tôi sẵn sàng thương lượng đáng hoàng song phải không để cho ông bị thiệt thòi đâu, tôi hiểu mà ông tính toán kỹ lắm ông muốn làm ăn lớn hơn khi cưới được Bội Nhu hưởng gia tài này phải không? Ông đừng có mơ mộng hão huyền, gia đình tôi không bao giờ gả cho một tên thợ không tương lai không danh giá với xã hội như ông đâu. Chúng tôi còn phải làm ăn giao tiếp với mọi người ngẩng mặt lên với xã hội thượng lưu trí thức với bà con bạn

bè. Bộ ông muốn chúng tôi vui mặt trong đồng bùn nhơ nữa sao? Ông lầm rồi khi nghĩ đến chuyện dụ dỗ con gái tôi, nó ngây thơ nó con nít biết gì mà yêu đương, tôi nghĩ nó chỉ làm quen sơ với ông thôi. Bây giờ ông muốn bao nhiêu cứ nói? Tôi sẵn sàng chiều theo ý ông.

Giang Vỹ nghe những lời bà Uyên Lâm lòng như muốn sôi lên vì tức giận, mặt chàng tím lại dần. Chàng có cảm tưởng mỗi lời nói của bà Uyên Lâm là mỗi làn roi quất vào chàng đau nhói cả tim can. Nếu không phải là mẹ của Bội Nhu thì chàng có thể tát thẳng vào mặt ấy mấy cái cho thỏa con thịnh nộ. Giang Vỹ ngăn người ra, chàng ném điếu thuốc đang ngậm trên môi và vỗ bàn:

- Bác vui lòng dẹp hết chuyện thượng lưu trí thức của Bác, vì tôi không muốn nghe đến, vì đó chỉ là những lớp người sống giả dối một cách quá khôi hài. Vâng tôi hiểu vị trí của tôi, tôi đâu dám đua đòi mơ mộng viễn vông. Bác yên chí đi! Kể từ nay tôi không bao giờ xúc phạm đến con gái Bác nữa, chào Bác!

Giang Vỹ quay lưng bỏ đi nhưng trước khi đóng cửa lại Giang Vỹ ngoái đầu lại nói:

- Bác đừng có tưởng đồng tiền hôi hám của Bác sẽ mua được tất cả, Bác lầm quá rồi, chắc chắn Bác sẽ gặp những chuyện chẳng may nếu Bác cứ nhìn ai cũng qua đôi mắt "khinh người" của Bác. Chưa hẳn lớp người thượng lưu trí thức như Bác lại không phải là những kẻ "cặn bã của xã hội" ăn bám vào sức lao động của người khác!

Giang Vỹ đi như bỏ chạy ra khỏi cổng sắt thoát ra ngoài đường, Giang Vỹ mới cảm thấy nhẹ nhõm dễ chịu.

Bà Uyên Lâm thở phào ngồi xuống ghế như thoát qua một tai nạn ghê gớm. Chưa bao giờ Bà gặp một tên điên như thế. Bà lẩm bẩm trong miệng.

- Đúng là một thằng điên! Điên thật!

Bội Nhu nghe tiếng ào ào vội chạy xuống cầu thang.

- Anh Vỹ! Anh Vỹ!

Bội Nhu bỗng đứng lại ngẩn ngơ vì không thấy bóng Giang Vỹ đâu nữa chỉ còn lại một mình mẹ ngồi im sững trên ghế. Bội Nhu vội chạy đuổi ra cửa tìm kiếm nhưng vô ích Giang Vỹ đã mất hút đâu rồi, thất vọng Bội Nhu trở vào dáng điệu ảo não buồn bã.

- Bội Nhu nhìn mắt mẹ đăm lẹ:

- Mẹ! Mẹ đã nói gì với anh Vỹ?

- Nó là tên điên...

Bà Uyên Lâm vừa nói vừa tái mặt tay ôm ngực.

- May mà nó bỏ đi... chứ không thì chắc mẹ chết mất... Từ nay mẹ cấm con không được gặp nó nữa.

Bội Nhu hét lớn giận dữ:

- Nhưng mẹ đã nói gì với anh?

Phản ứng của Bội Nhu làm cho bà Uyên Lâm lúng túng thêm:

- Mẹ có nói gì đâu. Mẹ chỉ đề nghị với nó là mẹ sẵn sàng chi cho nó một số tiền với điều kiện nó buông tha con yêu dấu của mẹ, mẹ thương con, mẹ lo lắng cho con, một vấn đề đơn giản hợp lý... phải không con?

Bội Nhu choáng váng không ngờ mẹ lại đối xử với Giang Vỹ một cách tàn nhẫn đến như vậy.

- Mẹ tàn nhẫn quá, mẹ đã sỉ nhục anh ta. Con thù mẹ, con hận mẹ suốt đời...

Nói xong Bội Nhu lồng lộn như con thú trúng tên chạy xông xả ra khỏi cổng. Bà Uyển Lâm chỉ kịp đứng dậy kêu theo:

- Bội Nhu! Bội Nhu! Con bỏ đi đâu vậy?

- Con đi luôn và chắc sẽ không bao giờ về căn nhà này nữa. Con thù ghét mẹ, thà làm một đứa con hoang còn hơn.

Bà Uyển Lâm bối rối gọi to vào trong nhà:

- Vú Trương ơi! Ra giúp tôi đi! Vú hãy đuổi theo Bội Nhu giùm tôi nhé. Mau đi vú.

Bà Vú Trương vội vã chạy đuổi ra khỏi cửa ngõ quanh quất không có bèn trở vào.

- Thưa bà con tìm khắp đường vẫn không thấy bóng dáng của cô.

- Trời ơi! Uyển Lâm lại ôm mặt khóc nức nở. Thật là khổ cho tôi! Tôi yêu con mà, mẹ đâu có hại con, mẹ muốn con có một tương lai bảo đảm hạnh phúc cho con mà, mẹ đâu có xử trí bậy đối với con đâu? Tại sao con lại bỏ mẹ hỡi con? Mẹ chỉ còn có một mình con là đứa con hiếu thảo gần gũi yêu thương mẹ, bây giờ đến con cũng bỏ mẹ... Tại sao đời tôi lại khổ sở như thế này? Biết thế thà đừng lấy chồng có con. Chồng thì đi mặc chồng, con trai lớn cũng không thua gì cha nó, đến Bội Nhu đứa con ngoan cuối cùng của mẹ rồi cũng ghét bỏ mẹ... Bà Uyển Lâm vừa khóc vừa kể trông thật ảo não

tội nghiệp.

Bà vú Trương đứng nhìn Bà Uyển Lâm khóc kể cũng ngậm ngùi chảy nước mắt theo. Vú Trương đến giúp việc cả mười năm rồi chưa bao giờ bà thấy gia đình rơi vào tình trạng bi thảm như hiện nay, hạnh phúc như đảo ngược với đời sống giàu có. Khi trước cảnh nhà đủ ăn thì hạnh phúc êm ấm thật đầy đủ, cả nhà thường quây quần sum họp mỗi buổi ăn tối cả ngày nghỉ lễ, bây giờ những hình ảnh ấy không còn nhìn thấy nữa. Mọi người hầu như ít ở nhà hơn...

- Thừa bà, đến giúp việc với gia đình Bà lâu con hiểu ý Bội Nhu, cô ta cứng rắn lắm sợ cô không chịu trở về. Bà nên điện thoại ngay cho ông chủ tìm cô ba mới hy vọng...

Bà Uyển Lâm như giật mình nhớ lại Tuấn Chi, Bà đứng dậy đến quay điện thoại.

- Nó ngu quá, tôi thiệt tình tức quá mà, anh nghĩ coi tôi xử sự như thế có đúng không? Vừa nói Bà Uyển Lâm vừa thút thút khóc...

- Bây giờ con Bội Nhu đã bỏ chạy theo tìm hấn, anh về mà tìm nó đi... tôi thiệt tình chịu hết nổi rồi đấy...

CHƯƠNG 11

Ra khỏi nhà Bội Nhu, Giang Vỹ như người không hồn để mặc cho bước chân đưa đẩy chàng đến đâu tùy ý, cuối cùng buồn chán quá Giang Vỹ ghé vào quán rượu để mượn hơi men lãng quên đời. Những câu nói của Bà Uyển Lâm cứ lớn vồn trong đầu óc Giang Vỹ làm cho chàng như muốn quay cuồng nghệt thờ: "Cậu đừng có hòng dụ dỗ con gái tôi... nó còn nhỏ chưa biết đến tình yêu. Cậu đừng có hại đời nó... hãy buông tha nó... tôi sẽ trả đủ số tiền cậu mong muốn... nó còn phải ngẩng mặt lên nhìn đời, nhìn bà con họ hàng nó không thể gục mặt trong bùn nhơ được... cậu hiểu chưa?"

- Hèn gì! Bấy lâu nay Bội Nhu đã thối thác chuyện yêu cầu chấp nhận để chàng đến thăm gia đình nàng. Thật sự cái thế giới hoàn toàn không thích hợp với đời sống của Giang Vỹ. Giang Vỹ chỉ làm người tình lén lút vụng trộm một cách ty tiện trong bóng tối? Tội nghiệp cho Bội Nhu, đã yêu chàng thực tình, lúc nào nàng cũng hãnh diện giới thiệu với bạn bè "chàng là một nhà văn đang được quần chúng yêu thích". Nhà văn! Nhà văn! Là cái quái gì. Một danh từ thật vô nghĩa, không phải là một nghề nghiệp cao giá trong xã hội. Tại sao lại có sự ngu xuẩn như vậy được? Ngày xưa ở Trung Hoa một nhà thơ một nhà văn được coi trọng biết ngần nào. Họ là một giai cấp được quý trọng nhất trong thiên hạ vì họ là thiên tài, còn kỹ sư, bác sỹ chỉ là một thứ một sách đâu có gì phải ca tụng? Nhưng nhà văn nhà thơ đối với xã hội vật chất trở thành một thứ phù du không được đếm xỉa vì không có nhà

lầu xe hơi, không có địa vị cụ thể trong xã hội. Thật là vô lý! Giả dối! Giả dối không thể tưởng tượng được. Một thứ nguy quân tử đến nôn mửa. Giang Vỹ càng nghĩ càng cảm thấy lòng sôi sục vì tức giận, vì tự ái của chàng bị thương tổn, bị xúc phạm một cách quá đáng. Từ nhỏ chàng được cha mẹ cưng chiều cho đến khi cha mẹ mất Giang Vỹ chưa bao giờ bị cha mẹ dùng một lời trách mắng chàng chứ đừng nói đến chuyện sỉ nhục chàng. Đến khi Giang Vỹ đến trường học và thực sự vào đời Giang Vỹ giữ được cái địa vị được bằng hữu quý trọng qua cái tài năng của chàng. Nhiều tờ báo có giá trị văn ca ngợi chàng... Cũng chỉ vì tình yêu mà chàng lần đầu tiên trong đời bị bạc đãi tồi tệ đến như vậy. Coi như một bài học đáng quý cho sự liêu lĩnh ngoài ý nghĩ của chàng. Chàng tự nhủ coi như vĩnh viễn xa Bội Nhu vì chàng mỗi lần nhớ đến Bội Nhu là những lời nói cử chỉ của Bà Uyên Lâm hiện đến làm cho chàng vừa xót xa vừa bức bối. Giang Vỹ! Người đã thức tỉnh chưa tính kiêu ngạo của người! Người tưởng người là đỉnh cao trí tuệ? Người khinh thường cuộc đời xem mọi người chung quanh như cỏ rác. Người muốn cho những nhân vật trong truyện của người muốn sống như thế nào tùy ý chán lảm cho nó chết luôn bỏ ghét. Người không ngờ xã hội thật tình không cần sự có mặt của người đâu! Giang Vỹ thấy thù ghét tất cả... Kể cả khuôn mặt của Bội Nhu. Giang Vỹ mong muốn cho quả đất này nổ tung chết hết loài người... Mỗi lần buồn là Giang Vỹ đổ thêm rượu tràn ly đến say mềm Giang Vỹ mới bỏ ra về... căn gác nhỏ. Đi được một chặng đường, Giang Vỹ vực nước bên ống nước trong công viên rửa mặt cho tỉnh táo rồi tiếp tục đi men theo con đường quen thuộc để về nhà.

Vừa mở cửa, Giang Vỹ ngạc nhiên và kinh hoàng đứng khựng lại vì nhìn thấy Bội Nhu ngồi úp mặt lên bàn viết bất

động. Đột nhiên tim Giang Vỹ đập mạnh, một thoáng nghĩ nảy sinh trong đầu: "Bội Nhu đã tự sát?" Chàng vội vàng bước nhanh đến Bội Nhu ôm lấy vai Bội Nhu gọi khẽ:

- Bội Nhu! Bội Nhu! Em làm sao thế?

Bội Nhu giật mình từ từ mở mắt ra.

- May quá, Bội Nhu chẳng có việc gì, anh lo quá.

Giang Vỹ thở dài nhẹ nhõm nhưng bỗng nhớ đến những lời của Bà Uyển Lâm nên chàng trở mặt:

- Cô còn đến tìm tôi làm gì? Cô không sợ căn nhà tối tăm u ám này sẽ làm ô uế danh giá cho cô, cho gia đình cô sao?

Giang Vỹ nói như hét lớn, Bội Nhu ôm mặt khố sỏ. Suốt từ sáng đến giờ Bội Nhu không có lấy một hạt cơm trong bụng. Chạy đuổi theo Giang Vỹ cho đến khi tới nhà Giang Vỹ ngồi chờ đợi chàng, khóc và đói muốn ngất xỉu luôn... đến khi Giang Vỹ về lại hành hạ nàng... thật tình chàng chẳng chịu hiểu Bội Nhu, chẳng biết yêu thương nàng! Bội Nhu cố gắng chống trả những giọt nước mắt chực trào ra trên khóe mắt.

- Anh Vỹ! Xin anh đừng giận em nữa. Anh đừng đem cơn giận của mẹ em trút lên đầu em, tội nghiệp em mà anh, em bao giờ cũng yêu anh. Từ khi anh bỏ đi em đã chạy theo tìm anh... em đã từ bỏ gia đình... anh có biết không?

- Cô nên về đi với cái thế giới thượng lưu trí thức của cô? Tôi không xứng đáng với cô! Tôi chỉ là một thằng thợ sửa xe tầm thường tôi đâu dám vùi cao để rồi phải đau khổ suốt đời. Tôi không yêu cô nữa, cô hãy về đi.

Bội Nhu sững sờ nhìn thẳng vào mặt Giang Vỹ, khuôn mặt

chàng tái xanh hơi rượu nồng nặc, bỗng dưng Bội Nhu thất vọng vì không ngờ người yêu của nàng lại cộc cằn bê tha chán nản đến như vậy? Thật uống cả công trình nàng nuôi mộng bấy lâu nay.

- Anh Vỹ, xin anh đừng nói với em những lời quá tàn nhẫn như vậy!

- Tàn nhẫn! Tàn nhẫn! Giang Vỹ cười gằn từng tiếng. - Tại sao cô không nói danh từ khiếm nhã này với người vừa sỉ nhục tôi? Hơn nữa tôi đâu còn lương tâm mà cô bảo tàn nhẫn? Cũng vì lương tâm yêu cô phải danh chính ngôn thuận phải đàng hoàng nên tôi mới tìm đến gia đình cô và nhận một bài học muôn vàn cay đắng...

Bội Nhu không chịu đựng nổi, nàng bèn khóc nức nở:

- Anh Vỹ! Em chỉ yêu có một mình anh mà! Sao anh xưa đuổi em?

- Tôi không cần cô thương hại! Cô hãy về đi... tìm người xứng đáng mà yêu...

Bội Nhu vừa tức giận, vừa buồn và tuyệt vọng... Tay Bội Nhu run lên nắm thành ghế để đứng dậy chẳng may tay nàng bị cây đinh đâm thủng đau nhói cả tim nhưng Bội Nhu vẫn cắn răng chịu đựng, Bội Nhu lấy hết sức hét lớn:

- Anh Vỹ, tôi không ngờ anh đối xử tệ với tôi như thế? Hôm nay tôi mới nhìn rõ con người anh, anh thật khốn nạn ngoài sức tưởng tượng. Anh chỉ là một thằng hạ cấp, anh nguy quân tử không có tư cách một nhà văn...

Giang Vỹ như sôi sục lên qua những lời của Bội Nhu, chàng không còn lý trí để kìm hãm cơn giận như bão lốc của chàng.

- Bốp!

Giang Vỹ đã vô ý thức tát cho Bội Nhu một cái tát nảy lửa.

Bội Nhu bị cái tát bất ngờ khiến nàng chúi mũi vào tường. Bội Nhu khóc như mưa... nhưng nàng cũng cố gượng đứng thẳng người và lần tới cửa.

- Tôi không ngờ anh lại đối xử với tôi như thế! Anh đã trả công tôi chờ đợi từ sáng đến giờ trong đau khổ đói khát, tôi đã từ bỏ gia đình ra đi... để rồi anh hất hủi tôi thậm tệ đến như vậy hả?

Bội Nhu gào thét, vật vã...

- Tôi không còn gì để nói với cô. Nếu cô đã nhìn rõ con người của tôi nó xấu xa một cách kinh khủng như vậy thì cô nên ra về là đúng lúc... Cô không còn xứng đáng với tình yêu của tôi. Cô là một tiểu thư nông cạn không có óc thì làm sao hiểu tôi được. Cô hãy về cái thế giới tầm thường của cô đi...

Bội Nhu giận quá, nàng không còn muốn khóc cho sự tan vỡ nữa. Nàng không ngờ Giang Vỹ lại hành xử với nàng hạ cấp đến như vậy. Bội Nhu cương quyết dứt khoát:

- Thôi được, đó là ý anh tự muốn phá vỡ cuộc tình này, tôi cũng chả cần phải ân hận, từ nay coi như hết tất cả. Lần cuối cùng tôi đến đây, và chấm dứt. Bội Nhu hét lớn.

- Anh tránh ra để tôi đi.

Giang Vỹ cũng không vừa, chàng chêm thêm vài câu cho hả giận:

- Đi thì cứ đi chẳng ai giữ cô đâu, chúc cô hưởng hạnh phúc

lâu dài trong căn nhà trường giả giả tạo đó được bền lâu.

Bội Nhu loạng choạng bước ra cửa. Đầu óc nàng quay cuồng như người say sóng lão đảo vừa vịn cánh cửa vừa bước ra ngoài.

Ra khỏi nhà Giang Vỹ, Bội Nhu mới cảm thấy một nỗi buồn tê tái cả lòng nàng. Thật, sự nàng không biết phải đi về đâu? Về nhà? Không được vì nàng đã trót bỏ ra đi, Ba má nàng không thể tha thứ được. Thế là xong một cuộc tình nàng đã ấp ủ từ mấy năm nay! Gió đêm mùa hạ thoáng mát, hàng cây đêm chao động lấp lánh ánh đèn. Con đường vắng kéo dài thăm thẳm không một bóng người. Bội Nhu như bàng hoàng, thể xác rã rời mệt mỏi. Suốt một ngày không ăn không uống còn bị xúc động khốn khổ dồn dập làm tan nát cả con tim nàng. Đầu nàng đau như búa bổ, mắt nàng hoa đom đóm, bước chân nàng yếu dần đến không còn đứng vững nữa nàng phải cố gắng lê dần đến cột điện vịn tay và gục đầu lên hai cánh tay mình cho đỡ mệt, nhưng nàng từ từ ngã quy xuống như một trái cây chín muồng, và nàng không còn biết gì nữa.

Bội Nhu ra khỏi nhà, Giang Vỹ cũng cảm thấy con giận voi dần và nguội lạnh. Và chàng cảm thấy ân hận về những lời và những cử chỉ thô bạo của mình. Nhưng từ lâu Giang Vỹ rất tự trọng, ai đã chạm tự ái chàng coi như chàng khinh miệt không bao giờ gặp mặt nữa. Buồn quá vì chàng cảm thấy không còn níu giữ cuộc tình đây thơ mộng mà chàng đã nuôi dưỡng từ bao nhiêu năm nay. Thế là hết tất cả rồi. Chàng muốn đập phá hết cho hả cơn đau khổ này.

Giang Vỹ đến ngồi vào bàn viết, sắp bản thảo nằm la liệt trên bàn. Giang Vỹ định xé bỏ tất cả cho hả cơn buồn phiền bỗng chàng dừng lại nơi mảnh giấy có những chữ viết ngoằn

nghèo quen thuộc dễ thương của Bội Nhu. "Anh Giang Vỹ, em yêu anh! Em chờ anh mỗi phút qua là mỗi niềm khao khát yêu anh! Anh bây giờ ở đâu! Sao không về cùng em, em đau khổ quá cũng chỉ vì yêu anh! yêu anh suốt đời!..."

Giang Vỹ vừa đọc vừa nước mắt chảy dài trên má, tim chàng xót xa vì hồi hận. Giang Vỹ chợt bừng tỉnh chàng buông tay đánh rơi tờ thư và cùng lúc tay chàng chạm phải thành ghế đụng chất nhòn khó chịu, Giang Vỹ giật mình đưa tay lên xem bỗng chàng hốt hoảng:

- Máu! Trời ơi! Máu ở đâu vậy? Chả lẽ Bội Nhu đã tự sát?

Sợ hãi quá Giang Vỹ vội chạy ra cửa và gọi lớn trong đêm:

- Bội Nhu! Bội Nhu!

Giang Vỹ đứng khựng lại vì dưới trụ đèn gần nhà chàng không xa Bội Nhu đã nằm sòng sượt trên mặt đường. Giang Vỹ tim ngừng đập chạy đến đỡ Bội Nhu dậy. Dưới ánh đèn vàng vọt làm cho khuôn mặt Bội Nhu càng tê tái hơn không còn một chút máu, đôi mắt khép kín. Giang Vỹ có cảm giác như chính mình bị dao đâm vào tim mình.

- Bội Nhu! Bội Nhu!

Giang Vỹ bối rối gọi nàng. Giang Vỹ đặt Bội Nhu nằm gọn trong lòng chàng và lâm râm khẩn nguyện Quan Thế Âm Bồ Tát cứu chữa cho Bội Nhu qua khỏi cơn hoạn nạn. Và Giang Vỹ tự nhận những hình phạt nếu có cho chính chàng. Giang Vỹ ẵm Bội Nhu về nhà lấy nước rửa vết thương, vì lỗ đinh đâm khá sâu nên máu vẫn còn rỉ rỉ. Lúng túng và lo sợ quá nên Giang Vỹ đặt lên môi nàng nụ hôn. Môi chàng lạnh nên làm cho Bội Nhu cự quật né tránh, Giang Vỹ hoảng hồn

bình tĩnh lại:

- Bội Nhu, chưa chết may quá! Bội Nhu! Tỉnh lại đi, anh thật là có lỗi với em quá. Anh sẽ không bao giờ làm khổ em nữa. Anh nguyện sẽ yêu em suốt đời...

Giang Vỹ tự nghĩ nếu cứ để tình trạng ra máu hoài như thế này chắc chắn Bội Nhu sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Chàng vội lấy chai Tienture d iode rửa sạch vết thương. Có lẽ bị rát nên Bội Nhu vùng vẫy:

- Không! Không! Tôi không muốn mà. Anh hãy đi ra đi, tôi không muốn thấy mặt anh nữa! Anh đừng hại tôi mà...

Nước mắt chảy ràn rụa trên má, Bội Nhu chau mày vì đau đầu như búa bổ, nàng chỉ nói vài câu rồi thiếp đi trong hôn mê. Giang Vỹ thoáng mừng vì nghe Bội Nhu nói nhưng bỗng chợt tắt ngay vì thấy mắt Bội Nhu trợn ngược... Giang Vỹ hoảng hốt đến lạnh cả người. Không còn chần chờ gì nữa, Giang Vỹ vội gọi xe taxi đưa nàng vào bệnh viện. Bội Nhu từ lúc đưa vào bệnh viện nàng ở trong trạng thái vừa mê vừa tỉnh, khi tỉnh thì la hét:

- Không mà, tôi không muốn sống nữa, tôi không muốn nhìn mặt mọi người, hãy ra hết đi, tôi không cần ai hết. Ba ơi! hãy tha lỗi cho con...

Bác sĩ tiêm cho Bội Nhu vài mũi thuốc và nàng thiếp đi... độ khoảng vài giờ sau Bội Nhu cảm thấy đầu bót nhức nàng hé mắt nhìn xem và chạm phải đôi mắt Giang Vỹ đang nhìn nàng một cách lo âu buồn thảm. Bội Nhu lắc đầu, nàng cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra, nàng nhìn quanh quất ngỡ ngàng, nệm ra trắng toát, mùi eter và rượu cồn xông lên nồng nặc, nàng không biết đang ở đâu?

Giang Vỹ xoa nhẹ cánh tay Bội Nhu và hỏi nhỏ:

- Bội Nhu! Em đã đỡ chưa?

Bội Nhu không trả lời nàng nhìn lên chai huyết thanh treo lưng lửng ở đầu giường với sợi giây bằng cao su chuyền xuống cánh tay nàng. Bội Nhu tránh mặt Giang Vỹ xoay người vào tường, Giang Vỹ vội ngăn:

- Bội Nhu! Bác sỹ bảo em phải nằm thẳng để cho máu chảy dễ dàng. Và em phải ở đây vài ngày để tịnh dưỡng vì vết thương em máu ra nhiều quá, em đang yếu lắm đấy.

Giang Vỹ cúi xuống hôn lên trán Bội Nhu.

- Anh xin lỗi em đã làm khổ em. Từ đây về sau anh không bao giờ tái phạm nữa. Anh thật ngu đần không khéo nữa anh mất em suốt đời. Anh đã tự trừng phạt anh bằng những nỗi dày vò ghê gớm rồi để tạ tội với em... Anh đã thề yêu em đến trọn đời và không bao giờ làm cho em buồn và khổ nữa.

Giang Vỹ như hối hận chờ cơ hội để trút ra hết lòng mình cho Bội Nhu hiểu... Những giọt nước mắt Giang Vỹ rơi trên má Bội Nhu làm cho Bội Nhu xúc động:

- Em hiểu anh, bản tính anh kiêu ngạo chẳng bao giờ chịu thua ai... lúc nào anh cũng muốn hơn em mà, em biết thực sự anh không còn yêu em mà. Bội Nhu bệu bạo muốn khóc. Giang Vỹ lúng túng vỗ về:

- Đó em lại khóc rồi, bác sỹ bảo em không được khóc, nên nghe lời. Anh yêu em thật nhiều mà, anh sẵn sàng chịu chết hoặc chịu mọi hình phạt để chuộc lấy những lỗi mà anh gây ra đã làm cho em khổ... Những lời nói của Giang Vỹ như điệu ru êm ái đưa Bội Nhu dần vào cơn mê thiếp đi lúc nào không

hay biết.

Khi ánh nắng chiếu xuyên qua cửa kính như những tia hào quang tuyệt đẹp lọt vào phòng Bội Nhu đang nằm. Bội Nhu từ từ mở mắt liếc nhìn quanh căn phòng. Giang Vỹ gục đầu trên ghế dựa còn say sưa ngủ. Vài con chim sẻ ríu rít trên mái nhà trong khóm cây tường vi. Ngoài khung cửa lấp lánh những đóa hoa hồng nhung vừa mở những cánh khép nép như môi của những cô gái xuân thì. Bội Nhu thấy tâm hồn mình lâng lâng nhẹ nhõm và bắt gặp một buổi sáng thật đẹp xinh. Trong lòng nàng trong vắt như thủy tinh, không còn một chút mây buồn vương vấn. Một buổi sáng tuyệt vời. Bội Nhu đưa tay vuốt lại mái tóc đen đổ xòa trên gối, và khe khẽ gọi Giang Vỹ:

- Anh Vỹ ơi! Em lành rồi xin bác sĩ cho em về đi.

Giang Vỹ giật mình vội chạy lại bên Bội Nhu mừng rỡ:

- Bội Nhu! Anh vui quá. Nhưng bác sĩ bảo em cần phải dưỡng sức vài hôm nữa mới được về.

- Không mà! Em tự cảm thấy em khỏe nhiều rồi cần gì phải đợi vài hôm nữa, em muốn về nhà anh à!

- Em phải nghe lời của bác sĩ vì ông ta mới biết chắc tình trạng sức khỏe của em. Anh ở đây với em đến khi nào lành hẳn chúng ta cùng về, em cứ an tâm đi. Anh thật đồ ngu. Trời cho anh một vật sở hữu hiếm quý nhất trần gian mà anh không biết, suýt tí nữa anh đánh mất rồi, anh "cù lần" quá phải không em?

Và Giang Vỹ cúi xuống đặt lên môi Bội Nhu một nụ hôn đầm thắm thiết tha nhất.

Bỗng cánh cửa phòng xích mở... Giang Võ định ninh cô y tá vào chuẩn bệnh cho Bội Nhu nên định ngược lên nhưng Bội Nhu lấy hai tay bá cổ vai chàng xuống tiếp tục nộ hôn. Thời gian chung quanh như không còn ảnh hưởng đến tình yêu của Giang Võ - Bội Nhu nữa. Nộ hôn đam mê kéo dài được một lúc Bội Nhu ngẩn nhìn thì cũng vừa chạm đôi mắt của Tuấn Chi - cha nàng - làm cho Bội Nhu lo sợ xanh mặt mày. Tuấn Chi đã mở cửa phòng và đứng nhìn cảnh âu yếm của Giang Võ - Bội Nhu thoáng mỉm cười.

CHƯƠNG 12

Tuấn Chi, Vũ Thu, Hiếu Nghiên và Tử Kiên đang ngồi quây quần bàn thảo về chuyện tổ chức cuộc triển lãm họa phẩm của Vũ Thu. Hiếu Nghiên có vẻ hăng say nhất, chạy tới chạy lui đo kích thước từng bức họa để chuẩn bị treo ở đâu và ánh sáng phải như thế nào để tạo thêm giá trị cho từng tác phẩm. Tuấn Chi nhìn ngắm từng bức tranh một tỏ vẻ chiêm nghiệm cái ý nghĩa sâu sắc ẩn dụ trong mỗi tác phẩm do Vũ Thu tạo thành, đến lúc Tuấn Chi phải gật gù khen ngợi:

- Nên từ một cái nhìn hết sức khách quan, anh cũng cảm nhận ở những họa phẩm của em có những sắc thái độc đáo riêng biệt. Chính vì ở giá trị nghệ thuật đa diện đó anh nghĩ cần phải giới thiệu cho nhiều người biết để cùng chia sẻ cùng thưởng ngoạn.

Hiếu Nghiên thì tin tưởng và lạc quan hơn:

- Dì có tài phải để cho mọi người biết chứ. Cho nên dì triển lãm tranh là phải lắm không ngần ngại chần chờ gì nữa. Có phải thế không anh Kiên?

Tử Kiên ngồi im không có ý kiến bỗng nghe gọi đến tên mình thì giật mình nhìn Hiếu Nghiên cười hòa và trả lời ngay:

- Hiếu Nghiên nói phải lắm, cháu hoàn toàn đồng ý. Và cháu nghĩ cuộc triển lãm này chắc chắn dì sẽ thành công và nổi tiếng như cồn.

Vũ Thu thấy chung quanh mình đều là những người yêu quý mình, điều họ nói ra đều là những lời phát nên từ trái tim chân thật làm cho Vũ Thu vừa cảm động và tin tưởng ở tài năng của mình hơn.

- Thôi được, Thu cũng đánh liều lần này và sẵn sàng thách thức với mọi điều dư luận phê phán...

Như thế là coi như đồng ý cả mọi người và một kế hoạch triển lãm bắt đầu soạn thảo. Tuấn Chi sắp xếp hàng trăm bức họa theo từng lối sáng tạo khác nhau sơn dầu bột màu phấn tiên qua khuynh hướng phác họa, chân phương, trừu tượng, siêu thực... cùng những thể tài riêng biệt từ đời sống, thiên nhiên, tình yêu... đến đấu tranh, hy vọng và niềm tin. Nhưng đặc biệt không có bức nào Tuấn Chi đề nghị loại bỏ. Khi treo xong theo thứ tự từng đề tài Tuấn Chi đứng ngắm có vẻ thỏa nguyện cái sáng kiến của mình bỗng nhiên Tuấn Chi nhìn sang Vũ Thu hỏi nhỏ:

- Nhiều khi anh tự nghĩ, một người có tư tưởng sâu sắc và một tài năng phong phú như em mà sao không được chồng em yêu quý nhỉ?

Vũ Thu bật cười:

- Chồng em rất thực tế chỉ muốn em làm một người vợ bình thường như những người đàn bà khác, nghĩa là chỉ biết chiều chuộng chồng chăm sóc con cái. Chồng em đâu cần em có tư tưởng và những họa phẩm của em.

Vũ Thu dừng lại một vài giây rồi lảng lơ nhìn Tuấn Chi:

- Nhiều khi em cũng nghĩ về anh như thế. Một người đàn ông có tài, thông minh lịch thiệp, hiểu biết nhiều về văn học nghệ

thuật, có nhận xét sắc bén phải có người vợ tế nhị và có tâm hồn thích hợp. Chắc chị ở nhà cũng nằm trong những tiêu chuẩn đáng yêu ấy?

Tuấn Chi nhìn làng qua phía khác, yên lặng thở dài. Đã nhiều lần Tuấn Chi vẫn giữ nguyên thái độ như thế nhất là trước mặt Tử Kiên. Vũ Thu cảm thấy câu hỏi của mình kém tế nhị vội chuyển sang đề tài khác để không khí tự nhiên hơn. Và Vũ Thu tự nhủ từ nay về sau nàng sẽ không bao giờ nhắc đến vấn đề Uyên Lâm với chàng nữa. Nhất là người đó là mẹ Tử Kiên chắc chắn sẽ làm cho Tử Kiên buồn vì dù sao Uyên Lâm vẫn là mẹ. Vũ Thu cúi xuống và nói thật nhỏ vừa đủ cho Tuấn Chi nghe:

- Em thành thật xin lỗi anh. Em sẽ không bao giờ đề cập đến người vợ yêu dấu của anh nữa...

Bỗng có tiếng điện thoại reo, Tuấn Chi vội vàng cầm ống nghe.

- A lô! À... em đấy hử?... thế hử?... Được em an tâm anh sẽ đi tìm Bội Nhu ngay. Thôi nhé.

Vũ Thu biết là Uyên Lâm gọi đến nên nghịch đùa:

- "Tình yêu đã gọi anh trở về."

- Không phải về mà phải đi tìm Bội Nhu thì đúng hơn. Bội Nhu đã bỏ nhà đi mất biệt theo tình nhân của nó.

Vũ Thu vội nghiêm nét mặt vì tình thế gay cấp không thể đùa được. Tuấn Chi có vẻ bối rối nó với Vũ Thu và Tử Kiên:

- Bội Nhu đã bỏ nhà ra đi không biết đi đâu mà giờ này chưa thấy về. Anh phải đi tìm nó gấp.

Vũ Thu lo lắng:

- Có cần em giúp một tay không?

- Anh hiểu tính tình con gái anh lắm. Bội Nhu rất cứng rắn nói là làm nên anh ngại vì tự ái Bội Nhu sẽ không về. Và rồi không biết chuyện gì sẽ xảy đến? Anh yêu thương Bội Nhu lắm và chịu đựng hết mình. Uyên Lâm thì lúc nào cũng muốn gây sự hết người này đến người khác! Thật khổ tâm cho anh quá.

Vũ Thu vỗ vai Tuấn Chi tỏ vẻ thương yêu thông cảm nỗi khổ của chàng:

- Thôi anh và Tử Kiên về gấp đi coi thử sự việc ra sao? Nhưng em nghĩ không đến nỗi nào bị quan lắm đâu, con gái dễ xúc động nên nông nổi lắm bỏ đi vài ba lần đến nhà bạn rồi sau đo hối hận tự tìm về là thường. Lúc trước chưa lấy chồng thỉnh thoảng em cũng "lên cơn sốt" như thế. Nhưng em nghĩ vì gia đình anh hạnh phúc quá nên con mới vắng mặt vài giờ là coi như tai nạn ghê gớm rối loạn cả lên!

- Sao em biết gia đình anh hạnh phúc?

Và Tuấn Chi tỏ vẻ bức tức vì những chuyện rắc rối xảy ra.

- Em sẽ liên lạc giùm anh vài nơi mà Bội Nhu thường quan hệ và anh có thể liên lạc với em sau vài giờ nếu anh muốn, bây giờ anh cùng Tử Kiên về đi và chia nhau tìm kiếm Bội Nhu.

Vừa bước vào nhà là nghe Uyên Lâm vừa khóc vừa tru tréo như người điên.

- Trời ơi! Số tôi sao khổ như thế này hồi trời? Có chồng cũng như không, không ngó ngang đến con cái gia đình, con thì

toàn đồ hư đồn bất hiểu... Tôi đã mang nặng đẻ đau, ngày nay nó trả ơn tôi bằng cách đó, làm khổ nhục tôi như thế này... Trời. Tôi xấu hổ quá... tưởng yêu cái thằng sửa xe là danh giá còn không nghe lời dạy bảo, bỏ nhà đi theo nó thật nhục nhã quá.

Tuấn Chi yên lặng ngồi chịu đựng nghe những lời kết tội Bội Nhu chàng cảm thấy chán nản vô cùng. Tuấn Chi gọi bà vú Trương hãy nói thực sự việc xảy ra.

- Thưa ông, theo tôi thấy cậu ấy trông cũng cao ráo, đàn ông hoàng ăn nói nhỏ nhẹ lễ phép lắm. Tôi còn nghe cô ba bảo cậu ấy là nhà văn nữa đó. Và sau khi bị Bà sỉ nhục cậu ấy liền bỏ đi ngay làm cho cô ba hốt hoảng chạy theo... Tôi biết cô ba tính cứng rắn nên không biết có chịu trở về không... tội nghiệp.

Tuấn Chi nghe qua lời tường thuật của vú Trương cũng đoán một phần về người bạn trai của Bội Nhu. Chàng biết tính Bội Nhu rất có tâm hồn và sâu sắc giống chàng nên nhất định người bạn trai của Bội Nhu cũng phải có những điểm xuất sắc nào đó... Nhưng Uyển Lâm thì khác nghe vú Trương tả sơ về Giang Vỹ thì bực mình:

- Nhà văn! Cái tướng trông có vẻ du thủ du thực ấy mà là nhà văn hả! Mặt mày sát khí trông rất nguy hiểm suýt nữa nó giết mình khi nào không biết. Thứ đều cằng dụ dỗ con mình để mong kiếm chác chút đỉnh...

Vừa nói mặt Uyển Lâm tái xanh vì tức giận nên trông càng xấu xí. Tuấn Chi vội gạt ngay:

- Em im đi, chuyện gì cũng do em gây ra cả. Anh bực mình hết sức. Phải để cho tâm hồn "người ta" thanh thản kiếm sống

chứ! Ở nhà rồi sinh lắm chuyện.

Nghe Tuấn Chi nói như vậy cơn giận của Uyên Lâm ùn ùn bốc lửa, mặt nàng đỏ cháy như người say rượu có lẽ Uyên Lâm tức quá nên tất cả mạch đều căng thẳng, Uyên Lâm vừa trợn trừng mắt vừa la hét om xòm:

- Ôi trời đất ơi! Ngày hôm nay tôi gặp xui xẻo quá. Mới sáng sớm đã gặp đồ quý sứ vào nhà ám hại rồi đến con cái mắng nhiếc bỏ đi xong bây giờ lại bị ông chồng dờ hơi chửi ... Tôi chỉ còn nước chết là sướng nhất. Rồi ông xem tôi sẽ chết cho ông mãn nguyện, tôi biết bây giờ tôi chỉ là đồ vô dụng mà...

- Uyên Lâm, em làm ơn nín đi có được không? Cái gì cũng từ từ xử trí, la lối om sòm thiên hạ cười cho còn gì là phẩm giá nữa.

Tử Kiên cũng góp lời:

- Nín đi mẹ có gì mà khóc lóc dữ vậy. Để con với ba đi tìm Bội Nhu. Chuyện này con có nghe Bội Nhu tâm sự nhưng cứ tưởng là anh chàng Từ Trung Khao đâu dè...

Bồng Tuấn Chi quay lại nói với Tử Kiên:

- Con có biết thằng đó tên gì và ở đâu không?

Tử Kiên lắc đầu tỏ vẻ thất vọng. Xoay qua Uyên Lâm, Tuấn Chi hỏi tiếp:

- Bộ khi nó đến gặp em không giới thiệu tên nó à?

- Thấy bộ điệu có vẻ lưu manh quá nên em chẳng để ý đến tên nó làm gì?

- Em thật hồ đồ quá, tại sao lại vội đánh giá người ta kỳ quá

vậy!

- Ba à! Hay là mình vào xem trong phòng Bội Nhu thế nào cũng khám phá ra bí mật.

- Có lý...

Tuấn Chi và Tử Kiên vội vàng chạy lên lầu vào phòng Bội Nhu lục soát... Bỗng Tuấn Chi lấy ra một tập vở dán đầy những bài báo đã in... Ở ngoài bìa đề những chữ hoa nắn nót cẩn thận "Thế giới của Giang Vỹ " Tuấn Chi dở vài trang trong thì ra những truyện ngắn đã được in báo mang tên Giang Vỹ... Tuấn Chi gật đầu như khám phá ra một sự thật. Tuấn Chi lướt nhanh một vài giòng mở đề và kết luận Tuấn Chi cảm nhận được một ít tư tưởng mà tác giả gói gắm vào trong câu chuyện. Tuấn Chi hình dung đến một người thanh niên đầy vẻ phấn đấu với đời bằng khả năng tiềm ẩn trong tâm hồn. Một ý chí đấu tranh đáng mến phục ngay mỗi đời sống và trong tình yêu thơ mộng. Điều đặc biệt ở đầu mỗi truyện ngắn đều đề tặng Bội Nhu. Bỗng dưng Tuấn Chi dành cho Giang Vỹ những cảm tình đặc biệt, vì Giang Vỹ không phải một người tầm thường, là một nhà văn có lý tưởng đưa vào văn chương những ý chí đấu tranh quyết liệt và một sự kiên nhẫn tuyệt vời. Như một đóa sen vượt lên từ bùn nhơ để tỏa ngát ngào hương sắc. Nếu dáng vẻ bên ngoài nghệ sĩ như vú Trương mô tả thì Bội Nhu say mê Giang Vỹ là đúng. Ít ra Bội Nhu cũng biết kén chọn một người có tâm hồn thích hợp với tâm hồn của Bội Nhu... Tuấn Chi vừa xuống lầu thì nghe Tử Kiên điện thoại với Từ Trung Khao.

- Thực sự cậu cũng không biết Bội Nhu liên hệ với ai?

Tuấn Chi nói với Tử Kiên:

- Ba biết tên nó là Giang Vỹ một người viết văn chắc ba sẽ điện thoại đến tòa soạn hỏi thì biết địa chỉ.

Tử Kiên có vẻ nóng nảy:

- Hay là mình điện thoại báo cho sở cảnh sát biết?
- Khỏi cần Ba sẽ tìm ra nhà mà, an tâm.

Bà Uyên Lâm nghe Tuấn Chi nhắc đến Giang Vỹ vội đáp ngay:

- Đúng rồi nó tên Giang Vỹ ở con lộ phía đông chợ Hòa Bình.
- Vậy chắc thuộc khu Cổ Đình Hòa Bình rồi. Tử Kiên vừa đoán ra như thế và vội vã ra đi.
- Con biết chỗ rồi, để con đi tìm Bội Nhu cho. Nhưng khoảng hai tiếng đồng hồ sau Tử Kiên quay về thất vọng.
- Thừa ba con tìm mãi nhưng không khám phá ra dấu tích hay là mình báo cảnh sát đi ba.

Không còn cách nào hơn buộc lòng Tuấn Chi phải gọi đến Cảnh sát.

Trong khi chờ đợi tin tức cảnh sát, Tuấn Chi càng suy nghĩ thêm về cảnh tượng nóng nảy vì giận hờn của Bội Nhu qua lời tường thuật của vú Trương làm cho Tuấn Chi càng bối rối lo ngại hơn... Chàng tưởng tượng đến những hình ảnh đen tối không may xảy đến với Bội Nhu và chàng cảm thấy đau khổ đến mức nào khi nghe tin đứa con gái yêu quý nhất của chàng gặp nạn. Như để tự trấn an mình Tuấn Chi với lấy cuốn tập "Thế giới của Giang Vỹ " Mặc dù bận công chuyện làm ăn nhưng chàng cũng bỏ chút thì giờ theo dõi những sinh hoạt văn học nghệ thuật hiện đại và chàng có nhận xét hầu

hết những cây bút trẻ bây giờ đều lấy cuộc sống thật của mình làm đề tài khai thác. Ở Giang Vỹ cũng thế, Tuấn Chi bắt gặp những ưu tư về đời sống, về tương lai và tình yêu... những ý tưởng sâu sắc được chuyển chở qua một lối hành văn mới lạ nhưng vẫn đầy tình cảm thật là một cây bút nhiều hứa hẹn. Qua nhiều tờ báo, tạp chí văn học đứng đầu giới thiệu Giang Vỹ một cách trang trọng đủ chứng tỏ tài năng của Giang Vỹ... Bỗng chuông điện thoại reo vang kéo chàng về với thực tại.

- Anh Tuấn Chi đấy hử?

- Vâng, anh đây, có gì lạ không?

- Em đã tìm ra Bội Nhu rồi, nó đang nằm ở phòng cấp cứu phòng hai nghe nói mới vô đêm qua.

- Vậy à! Cám ơn em nhiều lắm, anh sẽ đến ngay.

Tuấn Chi cảm thấy lòng mình trầm lắng hẳn xuống. chàng thở phào. Tuy nhiên chàng vẫn còn lo sợ vì không biết nguyên nhân nào Bội Nhu lại vào nằm bệnh viện lại ở phòng cấp cứu chắc phải là nguy kịch lắm? Hay là tai nạn xe cộ? Càng nghĩ Tuấn Chi càng mất bình tĩnh, mồ hôi toát ra lạnh cả người... Ở đầu dây Vũ Thu nói tiếp:

- Anh Tuấn Chi, chắc anh lo sợ lắm phải không? Anh hãy bình tĩnh vì em đã hỏi Bác sĩ xong Bội Nhu không có việc gì đáng lo cả, may quá bác sĩ trực đêm qua là người quen của em, hiện Bác sĩ đã cho Bội Nhu xuống phòng hồi sức rồi. Phòng số 8 lầu hai. Bác sĩ còn cho biết Bội Nhu vì kích động quá nên ngất xỉu... Không có gì mà lo nghĩ... bây giờ thì anh có thể đến thăm Bội Nhu được rồi đấy!

- Cám ơn em nhiều lắm. Nếu không có sự giúp đỡ của em quả thật anh lo vô cùng. Thôi nhé, cám ơn em.

Tuấn Chi ném điện thoại cầm tờ giấy có ghi địa chỉ chạy nhanh ra cửa.

- Bội Nhu ra sao anh?

- May quá chưa chết!

Tử Kiên chạy theo Tuấn Chi ra xe. Nhấn ga cho xe lao vun vút được một khoảng đường Tuấn Chi mới nói với Tử Kiên:

- Không hiểu bằng cách nào Vũ Thu tìm ra Bội Nhu! Trong khi cảnh sát không một mảy may hay biết.

- Chắc dì Thu điện thoại hỏi những người thân với Giang Vỹ?

Tuấn Chi và Tử Kiên vất vả lắm mới tìm ra số phòng của Bội Nhu ở tầng lầu hai vì bệnh viện khá rộng như "mê hồn trận". Nhưng khi vừa đến cửa phòng cả hai cha con Tuấn Chi đều phải khựng lại vì nhìn thấy một chàng thanh niên đang cúi xuống hôn Bội Nhu một cách say đắm. Tuấn Chi khoát tay ra dấu cho Tử Kiên đừng bước vội vào vì Tuấn Chi không muốn khuấy động phút giây hạnh phúc giữa Bội Nhu và Giang Vỹ.

Khi Bội Nhu vừa ngước nhìn lên bắt gặp đôi mắt Tuấn Chi nhìn con mỉm cười, Bội Nhu vội buông Giang Vỹ và gọi:

- Ba! Ba!

Giang Vỹ giật mình quay lại, vừa nhìn sững Tuấn Chi vừa cúi đầu chào:

- Thưa bác!

Tuấn Chi nhìn Giang Vỹ và khẽ gật đầu. Trước mặt Tuấn Chi, Giang Vỹ đang đối diện với dáng dấp cao lớn, cường tráng, mái tóc rối bồng có vẻ nghệ sĩ, đôi mắt sáng đầy vẻ cương nghị, bước bình tự tin. Tuấn Chi không thất vọng lắm. Ý nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu óc Tuấn Chi thì Giang Vỹ đã lên tiếng:

- Thưa Bác, theo ý cháu bác không nên đưa Bội Nhu về vội...

Tuấn Chi bước tới một bước đặt tay lên vai Giang Vỹ, ôn tồn đáp:

- Cám ơn cậu, tôi hiểu, nhưng cậu cũng không nên quan tâm về Bội Nhu quá.

- Nhưng thưa Bác, Bội Nhu rất khổ tâm khi trở về gặp bác gái...

- Cậu đừng nói thế vì dù sao Uyên Lâm cũng là mẹ. Tôi sẽ có cách giảng hòa giữa hai bên. Còn riêng về cậu, thật tình tôi biết cậu chưa hiểu tôi nhưng tôi hiểu cậu quá nhiều... Vừa nói Tuấn Chi vừa rút cuốn tập "Thế Giới của Giang Vỹ" đưa cho Giang Vỹ và tiếp tục... Tôi không phản đối Bội Nhu đã đóng góp công trình để cậu thực hiện cái thế giới riêng của cậu... điều đó rất tốt, tôi sẽ khuyến khích con gái tôi tiếp tục.

Và Tuấn Chi đưa tay bắt tay Giang Vỹ:

- Nhân danh là cha của Bội Nhu tôi hứa từ nay coi cậu như vị hôn phu chính thức và công khai của Bội Nhu.

Và quay sang Bội Nhu:

- Ba rất hân hoan chấp nhận Giang Vỹ vào đại gia đình của chúng ta được không Bội Nhu?

Nghe Tuấn Chi nói, Bội Nhu ngồi bật dậy, nước mắt sung sướng chảy dài trên đôi má, Bội Nhu cười mếu máo:

- Ba! Con cảm ơn Ba!

Giang Vỹ xúc động quá sức tưởng tượng, chàng không ngờ sự việc lại xảy đến một cách bất ngờ vậy. Chàng chớp mắt để ngăn giọt lệ. Chàng cứ tưởng thế nào Bội Nhu cũng bị một trận la mắng ghê gớm. Giang Vỹ nhìn Tuấn Chi thán phục cái tinh thần bao dung cao quý. Và chàng ngạc nhiên vô cùng tại sao Bội Nhu lại có một bà mẹ ích kỷ tầm thường hung hiểm đến như thế. Mà lại có một người cha phóng khoáng rộng lượng dễ thương như vậy... Nhưng đột nhiên Giang Vỹ đâm hoài nghi vì đa số những người thuộc giới chủ nhân ông, thượng lưu trí thức đều chỉ là những bộ áo đẹp khoác bên ngoài, bên trong tâm ẩn chứa những nham hiểm quỷ quyệt, những âm mưu đen tối khủng khiếp? Không biết cha của Bội Nhu có ở trong trường hợp này? Dùng quỷ kế để chiêu dụ đưa Bội Nhu về nhà nên Giang Vỹ e dè thay đổi thái độ.

Tuấn Chi đến bên Bội Nhu hôn nhẹ vào mái tóc và cầm tay xoa vào vết thương:

- Tại sao tay con bị thương thế?

- Dạ thưa ba... con vô ý.

- Bác sĩ bảo vết thương này sẽ bị sẹo đấy.

Bội Nhu cười: - Coi như một kỷ niệm suốt đời phải không ba?

Tử Kiên nãy giờ vẫn đứng bên cha yên lặng theo dõi những diễn biến chung quanh, bỗng nghe Bội Nhu nói thế bèn góp ý:

- Kỷ niệm làm cho ba và anh hốt hoảng lo lắng suốt một đêm không ngủ.

- Ba đã liên lạc với bác sĩ K. rồi, con không cần phải nằm ở đây nữa... tốt nhất là...

Bội Nhu liền ngắt lời ba:

- Tốt nhất là chúng ta đi ăn một bữa cơm thịnh soạn phải không ba? Con đói quá từ hôm qua đến nay không ăn uống gì.

- Được để ba hỏi ý kiến bác sĩ lần chót nhé.

Tuấn Chi định ra cửa thì may quá bác sĩ cũng vừa vào khám bệnh cho bệnh nhân mỗi buổi sáng. Tuấn Chi dừng lại chào bác sĩ và hỏi ý kiến:

- Thừa bác sĩ tình trạng sức khỏe Bội Nhu ra sao? Nhờ Bác sĩ khám giúp cho. Cảm ơn bác sĩ.

- Ồ! Ông Chi đừng có khách sáo. Bà Thu đã nhờ tôi chăm sóc cháu từ hôm qua rồi, có gì phải cảm ơn. Quen nhau cả mà.

Sau khi chẩn mạch Bội Nhu, bác sĩ bảo:

- Sức khỏe cháu đã trở lại bình thường. Cháu có thể rời khỏi bệnh viện được hôm nay.

Tử Kiên lo đi làm thủ tục và thanh toán tiền nong. Giang Vỹ quần quít bên Bội Nhu sắp lại đôi dép cho nàng, tìm cái lược đưa cho Bội Nhu chải tóc...

Tuấn Chi nhìn Giang Vỹ gật đầu:

- Hay là mời cậu cùng đi ăn với chúng tôi, chắc chắn đêm qua

cậu cũng "tuyệt thực và không ngủ".

Giang Vỹ cười mà trong lòng cảm thấy sung sướng, bây giờ chàng mới thực sự tìm thấy nụ cười thoải mái.

Tuấn Chi nhìn đồng hồ mới có chín giờ mười lăm phút chắc các quán ăn trưa chưa mở cửa.

- Hay là chúng ta cùng về Vân Thọ Đường đi để gọi thêm Vũ Thu và Hiếu Nghiênn nữa cho vui?

- Như thế là nhất rồi, cảm ơn Ba.

Để đánh tan mối hoài nghi của Bội Nhu, Tuấn Chi chống chế:

- Sở dĩ gọi Vũ Thu vì chính Vũ Thu đã tìm mọi cách để khám phá ra chỗ nằm của con đây. Bây giờ chúng ta phải cảm ơn Vũ Thu mới được.

Bội Nhu yên lặng chỉ cười riêng một mình có vẻ bí mật. Bội Nhu nắm tay Ba xiết chặt và thúc giục:

- Xong rồi, thôi chúng ta đi Ba, Đi anh Giang Vỹ...

CHƯƠNG 13

Khi Tuấn Chi, Tử Kiên, Giang Vỹ và Bội Nhu vừa bước vào quán cafe Vân Thọ Đường thì Hiếu Nghiênn và Vũ Thu đã có mặt ở đó ngồi chờ đợi. Mọi người đều ngồi vây quanh bàn tròn cười nói vui vẻ, không khí thật cởi mở và thông cảm. Chưa bao giờ Tuấn Chi cảm thấy những giây phút hạnh phúc quây quần bên nhau như thế này, ước gì Vũ Thu thay thế được vị trí của Uyển Lâm thì thú vị biết bao nhiêu. Ý nghĩ thoáng qua làm cho chàng bật cười thầm lặng một mình.

Lần đầu tiên qua sự giới thiệu của cha nàng, Bội Nhu rất ngạc nhiên vì không ngờ đối diện với một người đàn bà lịch thiệp dễ thương lại có tài và bao dung nữa thật là một mẫu người dễ thu hút đàn ông. Sáng nay Vũ Thu mặc một chiếc áo vàng nhạt, quần tây dài, một đóa hồng nhỏ bằng ngọc thạch gắn trên cổ áo làm điểm nét duyên cho khuôn mặt trắng hồng. Mái tóc buông thả lãng mạn. Vũ Thu thật trẻ ngoài tưởng tượng của Bội Nhu, hèn gì ba nàng không say đắm! Nhìn qua Hiếu Nghiênn, có lẽ cũng bằng tuổi Bội Nhu nhưng ở hai khuôn mặt đều có nét duyên dáng xinh đẹp riêng biệt. Ở Hiếu Nghiênn có vẻ hồn nhiên ngây thơ, ở Bội Nhu có vẻ trầm lặng e lệ... Riêng về cái nhìn thì Bội Nhu bén nhạy hơn. Vũ Thu yên lặng suy nghĩ và gật đầu như cố gắng gợi nhớ khi được giới thiệu đến cái tên Giang Vỹ, Thoáng một lúc Vũ Thu bỗng thích thú kêu lên làm mọi người ngỡ ngàng:

- À tôi nhớ ra rồi. Hình như cậu là nhà văn. Tôi có xem một câu chuyện tình cảm xã hội trong đó một câu đối thoại làm

cho tôi thích thú vô cùng "Tôi có thể chịu đựng sự cô độc nhưng tôi không bao giờ chịu nổi sự cô đơn". Và nhân vật nằm trong truyện "Nỗi buồn, đừng mãi làm ta khổ đau?".

Đang ngồi tư lự đủ chuyện bỗng nghe Vũ Thu nhắc đến tên mình nhất là đến truyện ngắn mà Giang Vỹ yêu thích nên làm cho chàng cảm động.

- Di Thu nhận được tên tôi với câu chuyện thật là điều an ủi cho tôi, vì tôi cứ ngỡ chỉ có một mình Bội Nhu đọc chuyện của tôi thôi chứ! Nhất là...

- Cảm ơn Giang Vỹ, tại vì qua nhân vật trong câu chuyện hợp với tôi, tôi hoàn toàn đồng ý với Giang Vỹ. Mình có thể chấp nhận sống một cuộc đời cô độc nhưng có thể mình sẽ đau khổ vì nỗi cô đơn dần vật, găm nhấm một cách ghê sợ cùng tận, nhất là người đó không có tri âm.

Tuấn Chi nhìn sững vào Vũ Thu chàng liên tưởng đến những tháng ngày cô đơn của nàng, chàng nhớ lại đêm hạnh phúc với nàng... đôi môi như vẫn còn thơm mùi rượu nho ngọt lịm. Chính chàng cũng nằm trong tình trạng cô đơn triền miên trên hai mươi năm dài dằng dặc. Tuấn Chi vẫn nhớ hoài kỷ niệm hạnh phúc bên Vũ Thu, ngôi nhà nhỏ nhưng đầy ấm cúng thơ mộng, bức tranh treo trên vách với những giò hoa thơ: Mạc đạo bất tiêu hồn. Liêm quyền thu phong. Nhân tử hoàng hoa sấu... Chạnh lòng Tuấn Chi nhìn sững Vũ Thu như uống đầy đôi mắt đẹp mơ tình tứ của nàng.

Giang Vỹ ngồi bên cạnh Bội Nhu nhắc đến tên Vũ Thu nhiều lần nhưng Giang Vỹ không thể nào nhớ đến họa sĩ Vũ Thu một lần trên báo nên Giang Vỹ chơn chất hỏi Vũ Thu:

- Thưa dì, chắc dì đã có tranh triển lãm?

- Không, tôi chưa được cái hân hạnh đó. Tôi biết tên Vũ Thu này còn xa lạ đối với quần chúng - dĩ nhiên trong đó có cậu - đương nhiên cậu có quyền không biết đến tên tôi nhưng tên của cậu tôi đã quen thuộc qua những bài viết của cậu mà tôi đã đọc. Tôi rất thích cái thể giới văn chương lịch lãm của cậu. Tôi thành thật khuyên cậu nên tiếp tục con đường mình đã chọn và hãy chuẩn bị đối phó và chịu đựng những búa rìu dư luận. Chẳng có một người nghệ sĩ nổi tiếng nào mà không bị thiên hạ chửi...

Tuấn Chi ngắt lời Vũ Thu:

- À, Thu đọc bài về nghe chửi cho cậu ấy nghe.

- Đó chỉ là một lối chơi chữ anh à, đọc lên e không hợp với mấy cháu ở đây.

Giang Vỹ thành khẩn hơn:

- Tôi vẫn nghĩ rằng những bài chửi đều mang một triết lý độc đáo, và mang những bài học nhân sinh quan hữu hiệu nhất. Tôi vẫn còn nhớ đến câu chuyện Đông Tây thuyết của ngài Ngải Tử. Ngài có hai đệ tử, một đứa tên Chấp, một đứa tên Thông. Một hôm Ngài muốn thử thông minh cả hai đệ tử bèn gọi cả hai đi dạo núi cùng với Ngài, đi được một dặm đường ngài bảo khát nước quá, bèn sai Chấp đi xin nước uống. Chấp gặp một ông lão nhà quê, ông lão ra điều kiện: "Muốn lấy nước phải trả lời câu đố của ông." Sau đó ông lão viết chữ "Chân" rồi hỏi Chấp là chữ gì? Chấp buồn cười quá và trả lời chữ Chân chứ gì? Ông lão đuổi Chấp đi và không cho nước. Chấp ngạc nhiên về thua lại với thầy. Thầy Ngải Tử sai Thông đi tiếp. Gặp ông lão cũng đố câu đó liền được Thông đáp: Đó là chữ Trục (chữ Chân viết bằng Hán Ngữ nên phân

tích ra sẽ được cả hai ngữ Trục và bát) Nghe trả lời ông lão thích thú quá vỗ đùi đánh đạch và chỉ chỗ cho Thông lấy nước mang về. Ngài Ngài Tử bảo Chấp con phải học cách ứng biến mới thành công ở đời, thật thà chơn chất cục bột quá con sẽ còn nhận lãnh nhiều thất bại.

Bội Nhu nhìn Dì Thu cười nói:

- Câu chuyện chỉ có giá trị ở đời sống thôi nhé, có phải không dì?

- Nhưng dì thì muốn thành Chấp hơn dù sao đó vẫn là con người thực của mình... mặc dù sẽ thiệt thòi trong đời sống... Vũ Thu lại thở dài... Nhưng thôi cho dù Chấp hay Thông cũng đều không sợ thiếu nước uống vì Vân Thọ Đường lúc nào cũng có nước ngọt và cafe.

Cả bọn cùng cười vui thú. Nhưng Hiếu Nghiênn cứ thắc mắc hoài về bài về nghe chửi nên thúc dì Thu:

- Còn bài về nghe chửi Dì chưa đọc cho nghe. Bộ dì không sợ người ta chửi sao?

Vũ Thu đọc lại mọi người nghe đều cười lăn. Giang Vỹ ngạc nhiên hỏi Dì Thu:

- Dì Thu hay thật, chắc dì không sợ người ta chửi đến mình?

Vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng Vũ Thu có vẻ ngẫm nghĩ về câu hỏi của Giang Vỹ.

- Có thể tạm gọi mình có chút tâm hồn nghệ sĩ, lúc nào cũng mong muốn làm đẹp cuộc đời bằng tác phẩm văn chương nghệ thuật của mình. Dĩ nhiên một nhà văn khi đã hình thành xong tác phẩm muốn có người đọc để cùng chia sẻ những tư

tưởng của mình diễn đạt, cũng như người họa sĩ cũng thế, nếu không thì chúng ta cô đơn ghê gớm. Những lời bình phẩm khen chê đó là quyền của người thưởng ngoạn. Nhưng mấy ai trong giới văn nghệ sĩ được hoàn hảo, không có trên phương diện nghệ phẩm thì cũng ở đời tư, ở sở thích của mỗi người và như thế là đều bị phê phán một cách triệt để. thật tình tôi không sợ bị chửi và cũng không bao giờ muốn nghe chửi. Mặc dù trong chúng ta đa số thực tài thì đều xem bã hư danh tựa như mây thoảng nhưng khổ thay hư danh vốn dĩ là bản chất u mê của nhân loại... Vừa nói đôi mắt của Vũ Thu hiu hiu nhìn ra khung cửa sổ như để cho nguồn tư tưởng bay bổng xa ngoài thực tại.

Giang Vỹ gật đầu tán đồng nhận xét thâm túy của Vũ Thu.

- Nhưng thưa dì nếu tất cả những lời bình phẩm đều là những sự chê bai thì có phải vì ta thật sự không có tài?
- Chưa hẳn thế vì đôi khi ta đòi hỏi có sự bình phẩm của những nhà trí thức lỗi lạc ở trình độ cao nhưng họ quên rằng quần chúng cũng đóng một vai trò quan trọng, đa số những tác phẩm được lưu truyền từ đời này qua đời khác nhờ sự lưu ý nồng nhiệt của dân chúng. Cho đến bây giờ những tác phẩm được quần chúng yêu thích như Tam Quốc Chí, Tây Du Ký, Tây Sương Ký, Hồng Lô Mộng... đều có một giá trị đặc biệt. Một bộ Kinh thi của Khổng Tử đều do công trình sáng tạo của nhân gian mà ông đã góp mặt và vẫn được xem là một tác phẩm tuyệt vời nhất. Như thế văn chương quần chúng không mang một giá trị nào chăng? Mỗi người một quan niệm, có người sáng tác cho chính họ, có người sáng tác theo khuynh hướng xã hội, quần chúng. theo tôi những danh xưng thi sĩ, văn sĩ, họa sĩ... không phải tự mình tạo nên mà quần chúng dành tặng cho người đó qua sự thẩm định giá trị

ở những tác phẩm tạo thành qua thời gian...

Giang Vỹ nhìn Bội Nhu và trách yêu:

- Nếu được nghe những lời này trước đây vài năm thì thú vị biết mấy, sao Bội Nhu không giới thiệu dì Thu với anh sớm hơn?

- Chính em cũng có ý nghĩ như vậy, tại sao em không gặp dì Thu sớm hơn anh nhỉ?

Hiếu Nghiên tỏ vẻ sung sướng vì thấy mọi người đều thích dì Thu, nói chen vào:

- Quý vị có thể gặp dì Thu hơi muộn đấy nhưng không sao. Dì ấy có lắm tài sản hiếm quý lắm. Trái tim đựng nhiều ngăn kéo. Một ngăn chứa sự cảm thông, một ngăn chứa lòng nhiệt tình, một ngăn đựng tư tưởng và một ngăn đầy thi họa. Ai muốn xin ngăn nào dì đều rộng rãi ban cho không một điều kiện nào hết.

Vũ Thu liếc nhìn Hiếu Nghiên và hét lớn:

- Thôi xin cô im đi, quảng cáo vừa vừa thôi chứ. Tuy nói thế nhưng trong lòng Vũ Thu cũng cảm thấy sung sướng vì Hiếu Nghiên đã nói đúng con người thật của nàng. Và Vũ Thu không ngờ Hiếu Nghiên lại có nhận xét mới lạ và tế nhị đến như vậy...

Câu chuyện vui nổ đòn như bắp rang giữa người này với người kia trông có vẻ tâm đầu ý hiệp. Kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Điểm tâm xong, Tuấn Chi nhìn Bội Nhu.

- Nhu, bây giờ mọi chuyện đã qua, Ba đưa con về nhà nhé.

Đang vui nghe Tuấn Chi nói, Bội Nhu bỗng sa sầm nét mặt.

- Nhưng con không muốn nhìn mặt mẹ trong lúc này.

Tuấn Chi đứng dậy lại sau lưng Bội Nhu vuốt tóc con và nói:

- Dù sao vẫn là mẹ con, và mẹ con đã khóc suốt đêm qua vì hối hận. Cha bảo đảm với con chuyện giữa con và Giang Vỹ không có gì thay đổi, con an tâm. Và Tuấn Chi quay sang Giang Vỹ:

- Cậu phải hứa chờ cho đến khi Bội Nhu ra trường rồi mới tính chuyện hôn nhân?

Giang Vỹ cúi đầu đáp lại:

- Thưa Bác, cháu lúc nào cũng vâng lời dạy của Bác.

- Tốt lắm, và tôi mong cậu đừng để tâm đến chuyện đáng tiếc vừa xảy ra hôm qua. Ngay cả chính tôi hơn hai mươi năm qua vẫn còn chưa hiểu nhau được.

- Xin Bác an tâm, thực sự vì Bội Nhu cháu sẵn sàng quên hết.

Vũ Thu, Hiếu Nghiên vỗ tay hoan nghênh ý kiến giữa hai người.

- Sau cơn mưa trời lại sáng, chúng tôi mong như thế giữa Bội Nhu và Giang Vỹ. Bây giờ không còn lý do giữ chúng ta lại nữa. Thôi chúng ta chia tay ở đây. Tôi còn phải về nhà ngủ bù nữa chứ. Cậu Vỹ theo ý tôi cậu nên để Bội Nhu theo cha về nhà. Còn Hiếu Nghiên?

- Thưa Dì cho phép con cùng đi với Tử Kiên đến Shopping.

Vũ Thu đưa tay bắt tay Tuấn Chi và Giang Vỹ.

- Chào anh và Giang Vỹ hy vọng chúng ta còn nhiều cơ hội

để nói chuyện về hội họa.

Còn lại một mình trên đường về Vũ Thu nghe lòng mình vương chút tái tê... Vũ Thu nghĩ đến những khuôn mặt yêu thương chợt đến chợt đi tất cả như những hoa sóng trên đại dương mênh mông. Và riêng ta cũng như con sóng nhỏ vỗ vào ghềnh đá hoang vu cứ thế cho đến mãi ngàn năm sau. Cuộc đời sao mà hiu quạnh buồn chán. Vũ Thu nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác. Cuộc tình của Tử Kiên và Hiếu Nghiênn rồi đến tình yêu giữa Bội Nhu và Giang Vỹ. Tử Kiên và Bội Nhu vẫn dễ thương đấy chứ, nhưng tại sao chúng nó lại có một bà mẹ khó chịu bảo thủ gay gắt đến như thế vậy? Tại sao hơn hai mươi năm Tuấn Chi vẫn âm thầm sống bên cạnh và có gọi là hạnh phúc hay không? Vũ Thu chạnh thấy lòng buồn nhớ mông lung... nàng khẽ hát lại một khúc hát thuở xa xưa khi nàng mới bắt đầu yêu... Ánh trăng thê lương phủ kín cánh đồng hoa bát ngát... còn lại một mình em bên ghềnh đá tảng nghe từng đợt sóng vỗ vào bờ... Khúc nhạc u buồn nghe từ vạn cổ hoang vu... Vũ Thu miên man theo về với những kỷ niệm êm đềm thời dĩ vãng... đến nhà lúc nào nàng cũng không hay. Sau khi tắm rửa Vũ Thu cố ý tìm một giấc ngủ nhưng những ý nghĩ như bầy ngựa nổi đuôi nhau rong ruổi hoài trong trí tưởng. Như đang bị cuốn hút trong rừng ảo giác mê mê thì bỗng giật mình vì có tiếng chuông reo báo động có người đến. Vũ Thu choàng vội áo ngủ chạy ra mở cửa.

Bỗng Vũ Thu ngạc nhiên:

- Ồ, sao anh lại đến đây?

Tuấn Chi không đáp, lặng lẽ bước vào nhà:

- Anh đến em không vui sao?

Vũ Thu vừa quay đi định vào thay áo thì Tuấn Chi ôm lấy nàng hôn một cách say đắm. Với chiếc áo choàng khêu gợi, mái tóc buông thả bồng bềnh trên vai, đôi mắt ngái ngủ mơ hồ trông thật đẹp làm cho Tuấn Chi càng thêm ngây ngất. Tuấn Chi vừa hôn nàng vừa nói nhỏ trong hơi thở:

- Anh không thể sống một ngày không gặp mặt em. Anh tham lam quá muốn em ở hoài bên anh... anh yêu em quá... chính em mới là nguồn hạnh phúc đích thực của anh...

Vũ Thu nằm ngoan ngoãn như con mèo uớt trong vòng tay Tuấn Chi.

- Anh có mê sáng không? Sao hôm nay anh nói nhiều quá vậy?

- Anh lúc nào cũng sáng suốt và bình tĩnh nhất là những lúc ở bên em. Và anh sẽ tính chuyện ly dị để cưới em mà.

Vũ Thu cảm động rúc đầu trong ngực Tuấn Chi và ứa lệ. Bỗng Vũ Thu ngước lên nhìn Tuấn Chi.

- Anh đừng nói vậy, anh đừng tưởng phá vỡ một hạnh phúc này để xây nên một hạnh phúc khác? Có chắc như vậy không?

- Theo ý anh chắc lắm chứ vì đó là sự thật.

- Anh chỉ tưởng tượng đó thôi. Em chỉ là tình nhân của anh thôi, em không bao giờ hoàn thành một người vợ khuôn mẫu. Cha mẹ em đã từng hy vọng từ thuở nhỏ khi lớn lên chỉ mong cho em trở thành một người vợ bình thường biết săn sóc chồng và nuôi dạy con cái với một hạnh phúc đơn giản. Nhưng rồi họ đã thất vọng. Em như một loài ngựa rừng thích

rong ruồi... và như anh đã biết mọi chuyện đã xảy ra. Ai mà đo được lòng người anh nhỉ, con người đều là giả dối ngay trong đời sống. Em biết khi em quyết định ly dị chồng để theo con đường em đã chọn em đã làm khổ nhiều người. Và bây giờ em không muốn thêm nhiều người sẽ đau khổ vì em nữa. Em đã quen với kiếp sống cô độc rồi. Em thành thật cảm ơn anh đã mang đến cho em một tình yêu chân thật với những ngày tháng đầy kỷ niệm mộng mơ xinh đẹp, nhưng em không muốn phá vỡ niềm tin yêu của vợ anh, dù sao người đàn bà cũng đã sống với anh trên hai mươi năm rồi...

Tuấn Chi hôn như bão táp vào môi, mắt Vũ Thu và những giọt lệ trên má. Vũ Thu nhắm mắt mê mê tột cùng. Nàng như không còn thấy mình hiện hữu, nàng lơ lửng như mây và chỉ còn nghe thật xa tiếng nói êm như suối của Tuấn Chi... nàng thấy cả một đàn ngựa đang đuổi nàng chạy xa mãi mê giữa một cánh đồng hoa vàng cho đến khi nàng mệt nhoài ngã xuống trên bờ cỏ xanh thắm, mắt nàng vội mở ra thì làn môi của Tuấn Chi cũng vừa chạm tới say đắm... Bên khung cửa gió lùa vào lung lay tấm màn thêu hoàng yến, đêm đang dần phủ kín giang phòng và sự yên lặng cứ thế kéo dài ra mãi.

CHƯƠNG 14

Mọi chuẩn bị được xem như hoàn tất nên buổi khai mạc phòng triển lãm tranh của Vũ Thu được diễn ra trong một không khí tốt đẹp, khách xem tranh cũng như báo chí đến đông nghịt cả Vân Thọ Đường. Số tranh bán được ngay trong ngày khai mạc đã lên đến hơn bảy chục phần trăm ngoài dự liệu của Tuấn Chi và Vũ Thu. Dĩ nhiên cũng có những lời ca ngợi thực tình và cũng có những lời chê nhẹ nhàng khuyến khích. Đối với một họa sĩ đầu tiên mở cuộc tranh triển lãm mà đạt thành công như vậy cũng xem như kết quả đáng lưu ý và một kỷ lục hiếm có trong sinh hoạt văn học nghệ thuật tại Đài Bắc. Không những tranh của Vũ Thu có những nét độc đáo về nghệ thuật mà chính Vũ Thu ngay trong buổi khai mạc nàng mặc một chiếc áo đen điểm hoa vàng trông thật đài các và dễ thương một cách lạ lùng khiến cho những người yêu tranh trong giới thượng lưu đều dành cho Vũ Thu những cảm tình đặc biệt. Vũ Thu bắt tay giới thiệu quan khách từng bức tranh của nàng nhưng mọi cử chỉ đều không lọt qua mắt Tuấn Chi đang theo dõi. Khi mọi người bắt đầu ra về Vũ Thu trông có vẻ mệt mỏi nên tìm đến ngồi ở góc bàn khuất vắng cho thoải mái, Tuấn Chi vào với vẻ mặt kém vui.

- Khi sáng, ông khách mặc Veston xám nói gì với em mà lâu quá vậy?

- Ông ta mua giúp em năm bức có giá cao nhất để đem về trưng bày trong những khách sạn lớn của ông ta tại Hạ Uy Di!

- Ngoài ra không có gì nữa à?
- Có chứ? Ông ta có nhã ý mời em dùng cơm tối mai để bàn chuyện bảo trợ cho em mở một cuộc triển lãm tại Hạ Uy Di.
- Em trả lời như thế nào?
- Cả hai đều phải để em suy nghĩ lại!

Tuấn Chi cười lớn có vẻ hài lòng:

- Chắc anh không đồng ý chứ gì? Bộ anh nghĩ ông ta tán em à?
- Dĩ nhiên, một họa sĩ có tài và đẹp như em ai mà không tán?
- Cám ơn anh, nhưng đây là chuyện làm ăn mà! Anh ghen hơ?
- Anh đã bảo cả hai đề nghị đều dẹp bỏ vì anh không đồng ý.
- Anh thật độc tài quá.
- Anh không có quyền độc tài. nhưng anh chỉ yêu cầu em thôi.
- Nói đùa thế chứ lúc nào em cũng chịu theo ý anh.

Nói xong Vũ Thu lườm mắt một cách lẳng lơ nhìn Tuấn Chi để tỏ ý nàng đã thuộc về Tuấn Chi.

Sau hai ngày triển lãm tiếng tăm của Vũ Thu qua báo chí đã được nhiều người biết đến nên Vũ Thu đã biến thành đích cho người ta chỉ trích phê bình. Riêng đối với Vũ Thu nàng thích sống theo quyết định của nàng nhất là về phương diện quần áo trang điểm trông có vẻ thời trang Âu Mỹ, nên dễ gây

ra thêm những bàn tán nhất là sánh đôi với Tuấn Chi dạo phố. Một hôm, Tuấn Chi đưa Vũ Thu đến quán bít-tết thường lệ mà nàng ưa thích như một chỗ thân thiết, Vũ Thu chọn bàn góc trong nhỏ có ngọn đèn màu hồng thơ mộng và Tuấn Chi đã gọi hai ly rượu chát đỏ để thấy mình đang ở giữa Paris thơ mộng. Bỗng có tiếng xì xào ở bàn bên:

- Ê mày, nhìn xem mụ đàn bà diêm dúa đó là họa sĩ Vũ Thu đấy. Hiện nay mụ ta đang nổi tiếng.

- Thế à! Còn lão đi bên cạnh?

- Chủ quán Vân Thọ Đường đấy. Người ta nói mụ lên như cồn là nhờ tài lăng xê của ông ta đó. Mày không biết à? Quán đó cũng đang trao quyền cho mụ ta rồi đấy!

Cả hai cười the thé nghe thật nham nhở và đáng ghét.

Tuấn Chi nghe được cuộc đối thoại giận tím người, Tuấn Chi bực mình quá đứng dậy bảo:

- Vũ Thu, thôi đi đi. Anh không thích ăn ở đây nữa.

Vũ Thu cũng nghe những lời bêu xấu nàng nhưng Vũ Thu vẫn điềm tĩnh nâng ly rượu nhấp từng ngụm và bình tĩnh đợi nghe tiếp, bỗng thấy Tuấn Chi bảo đi nàng vội đáp:

- Em đang đói mà, anh không ăn cũng phải ngồi lại với em đã.

Tuấn Chi chịu ý Vũ Thu ngồi xuống nhưng trong lòng cảm thấy bực bội khó chịu:

- Em không thấy không khí mất vui sao? Tại sao chúng ta lại phải chịu đựng một cách vô lý như vậy được.

- Anh bình tĩnh em đọc thơ Lý Bạch cho anh nghe nhá: "Ngu hoa mã, Thiên Kim Cừ, Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu"

(Tạm dịch)

Mặc áo lông cừu

Say ngủ trên hoa

Bên nhau gọi rượu

Cạn chén tiêu sầu

Vũ Thu ngất ngưỡng ngâm lên như coi thiên hạ là cỏ rác.

- Sao anh không uống với em, bộ anh buồn rồi sao?

- Vũ Thu, chắc em đã say rồi, thôi để anh đưa em về nhà!

Vũ Thu là người trên tay Tuấn Chi để chàng bồng ra xe. Vừa ra khỏi quán Vũ Thu tỉnh ngịch hé mắt nhìn Tuấn Chi.

- Em nói nhỏ với anh chuyện bí mật này nhé.

Tuấn Chi cúi sát xuống để nghe.

- Chuyện gì thế?

- Em yêu anh nhiều lắm.

Trên đường đưa Vũ Thu về, Vũ Thu chìm đắm trong cơn say chỉ thỉnh thoảng gọi tên Tuấn Chi và thì thầm:

- Con biết mà, mẹ cứ bảo ta trong đời phải sống sao cho đúng với lòng ta, cái gì không phải của ta con đừng lấy...

Giọng Thu trở nên mê sảng.

- Mẹ bảo thật đấy mà. Em không thể giữ lấy những gì không phải của em... anh Tuấn Chi anh hiểu em nói gì chứ?

Tuấn Chi liếc nhìn Vũ Thu thấy nàng thiếp đi... Con đường lướt qua những đám lá vàng xào xạc những tia nắng xuyên cành tuyệt đẹp, Tuấn Chi đang có cảm tưởng mình đang chạy về chân trời hạnh phúc vô tận. Tuấn Chi chỉ còn nghe tiếng ríu rít của bầy chim trên cành.

CHƯƠNG 15

Trong khi đó ở nhà Tuấn Chi đang xảy ra những câu chuyện kém vui giữa Uyển Lâm với những người bạn thân vừa đưa tin đến. Một nhà văn Tây Phương nào đó đã từng nói "khi người chồng ngoại tình thì kẻ biết sau cùng là người vợ" Thật sự Uyển Lâm không phải là người biết cuối cùng mà trước vài ngày xảy ra cuộc triển lãm tranh của Vũ Thu đã có dư luận xôn xao đến tai Uyển Lâm về chuyện đan díu tình cảm của chồng và Vũ Thu nhưng Uyển Lâm không tin điều đó vì đối với Tuấn Chi đúng là người chồng gương mẫu từ hơn hai mươi năm qua. Tuấn Chi không biết hút thuốc uống rượu la cà, thậm chí không bao giờ bước tới quán rượu hay nơi chốn ăn chơi nhảy đầm. Tuấn Chi chăm chỉ làm ăn và lo lắng gia đình con cái. Một người chồng như vậy Uyển Lâm làm sao có thể nghi ngờ được chứ. Nhất là sau câu chuyện Bội Nhu, Uyển Lâm lại càng cảm thấy hối hận cho sự hiểu biết thiên cận hẹp hòi và ích kỷ của mình nên lại càng cảm thấy điều nhận xét của chồng là đúng. Nhưng có một vài điều khác lạ xảy ra như dạo sau này Tuấn Chi hay nổi nóng đụng một tí là la hét om sòm chứ không dịu dàng nhỏ nhẹ với Uyển Lâm như lúc trước, đặc biệt là hay vắng nhà nhưng Uyển Lâm cho là vì phải lo buôn bán giao tế nên lại bỏ qua... và chuyện tin đồn quen với Vũ Thu cũng có thể là chuyện làm ăn mà thôi.

Sau khi lo chuẩn bị bữa cơm chiều cho Tử Kiên và Bội Nhu thì bỗng có điện thoại reo vang.

- A lô, ai đó?

- Đỗ Phong đây. Bà có nghe tin tức gì mới về Tuấn Chi và Vũ Thu chưa?

- Chưa, nhưng sao chị...

Bà Đỗ Phong vốn là bạn với Uyên Lâm hai mươi năm qua, nhưng từ khi có chồng bà Đỗ Phong rất đau khổ vì có ông chồng hết sức bê bối say mê rượu chè đào hát lăng nhăng, bỏ bê gia đình. Những khi gây sự với nhau bà Đỗ Phong thường đưa hình ảnh Tuấn Chi như biểu tượng đứng đắn gương mẫu nên khi được tin ngôi thần tượng của bà bị đổ vỡ, bà xem Uyên Lâm như một đồng minh hợp ý nhất nên khám phá được tin gì là nhanh nhẩu báo ngay cho Uyên Lâm.

- Con mẹ Vũ Thu ấy... mười sáu tuổi đã theo trai đại náo trong gia đình, đòi sống theo đợt sống mới kết hôn rồi ly dị tùm lum... Em nghĩ coi vẻ xấu như mèo cào chó táp chứ đẹp để gì nếu không có Tuấn Chi cố tình bỏ tiền ra lăng xê tên tuổi.

- Biết đâu đó chỉ là tin đồn?

Tuy nói vậy nhưng tay chân của Uyên Lâm cũng lạnh toát, mồ hôi tuôn như tắm trên trán.

- Em ngu quá đi, có khi nào Tuấn Chi chịu bỏ tiền ra lăng xê nó mà không có lý do?

- Chị có thấy nó đẹp không?

- Cái đó chị khó bàn đến, theo chị nó cũng tầm thường thôi nhưng nó biết cách ăn mặc nay kiểu này mai một nọ để quyến rũ đàn ông. Cái thứ điểm ấy mà. Bà chị ruột của nó là bạn với chị tổng khứ ra khỏi nhà từ ngày nó dụ dỗ đứa con

gái của chỉ. Tội nghiệp con nhỏ xinh dễ thương nghe nó cũng hư đời. Tôi đã từng biết Hiếu Nghiênn...

Nghe nhắc đến tên Hiếu Nghiênn, Uyên Lâm ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Chị vừa nhắc đến tên Hiếu Nghiênn... có phải con bé thường đi theo nó không?

Trong trí nhớ Uyên Lâm vừa hình tượng đến khuôn mặt Hiếu Nghiênn thính thoảng được Tử Kiên đưa về nhà giới thiệu là bạn và thường khi chỉ ngồi độ dăm ba phút là Tử Kiên đưa đi ngay, nhiều khi Uyên Lâm chưa kịp nhìn rõ khuôn mặt hướng chỉ có ý hỏi vài điều về lai lịch.

Sau câu chuyện Bội Nhu bỏ nhà ra đi, Uyên Lâm không muốn xen vào đời tư con cái nữa. Tử Kiên, Bội Nhu muốn làm gì thì làm, đi sớm về trưa Uyên Lâm cũng không còn hạch hỏi như trước. Nhưng không hiểu bà Đỗ Phong nói hư đời là có ý gì. Tiếng bà Đỗ Phong vẫn còn bên đầu giây nói:

- Phải đấy! Tái Hiếu Nghiênn con bé dễ thương nhưng theo đợt sống mới cuia di nó là con mu. Vũ Thu nên tan hoang cuộc đời. Mới mười sáu tuổi đã mang thai rồi đến nổi cả nhà đau khổ quá phải vào nhà thương phá thai đấy, chị thấy có khủng khiếp không?

Vừa nghe tới đây, Uyên Lâm hoàn toàn mất bình tĩnh, Uyên Lâm hoa cả mắt. Uyên Lâm có cảm tưởng đang bị bày ngựa rùng đang lôi nàng chạy vào sa mạc với tốc độ nhanh ghê gớm làm cho Uyên Lâm chóng mặt, đến lúc tiếng nói của bà Đỗ Phong như một hơi gió thoảng bên tai nàng. Bất thần Uyên Lâm ngã quỵ xuống sàn nhà. Bà vú nhìn thấy vội chạy đến đỡ Uyên Lâm vào phòng. Không biết Uyên Lâm nằm

được bao lâu thì Bội Nhu về sau khi nghe bà vú thuật lại chuyện vội chạy vào phòng.

- Mẹ bệnh hử? Để con gọi bác sĩ nha!

Uyển Lâm lắc đầu từ chối.

- Không, mẹ chỉ mệt chút thôi.

Bội Nhu lắc đầu rồi bỏ lên lầu. Uyển Lâm cũng biết từ ngày xảy ra câu chuyện không đồng ý cuộc tình với Giang Vỹ, Bội Nhu lạnh nhạt hẳn đi với mẹ đôi khi Uyển Lâm có cảm tưởng Bà là cái gai trước mắt đầy bức mình nữa. Uyển Lâm liên miên nghĩ đến những câu chuyện xảy ra đang phá vỡ hạnh phúc trong gia đình. Từ Bội Nhu yêu một tên thợ máy cù bơ cù bất không tương lai đến Tử Kiên say đắm một đứa con gái từng chữa hoang đến Tuấn Chi đem yêu mê một người khét tiếng dĩ thỏa! Khốn nạn thật! Uyển Lâm! Mày phải cứng rắn lên một chút. Giọng bà Đỗ Phong như mãi còn vang bên tai. Đúng! Mình phải cứng rắn hơn lên để nắm lại tư thế chủ quyền ngôi nhà này mới được. Suốt cả một đời hy sinh chính mình lo cho chồng cho con tại sao mình không có quyền chứ nhỉ?

Bỗng có tiếng xe đỗ ngoài cửa, Tử Kiên chạy như bay vào nhà.

- Bội Nhu! Bội Nhu! Hiếu Nghiên đang đợi em ngoài xe kia, cô ta hẹn em đi shopping đấy.

- Được, anh bảo Hiếu Nghiên chờ em vài phút để em điện thoại cho Giang Vỹ cùng đi cho vui.

Tử Kiên vừa bước vào nhà chạm mặt ngay Uyển Lâm.

- Con xin lỗi mẹ, con không thấy.

Bà Uyên Lâm cố lấy bình tĩnh để nói với Tử Kiên:

- Tử Kiên, con có thể mời cô bạn vào gặp mẹ vài phút được không?

Tử Kiên ngoan ngoãn:

- Thưa mẹ vâng ạ!

Hiếu Nghiên theo Tử Kiên bước vào với dáng e lệ hồn nhiên.

- Chào Bác ạ!

Uyên Lâm nhớ lại lời bà Đỗ Phong... hai dì cháu hư hỏng toa rập với nhau để phá đời thiên hạ ... máu nóng hừng hực cả khuôn mặt Uyên Lâm.

- Mà... mà tên Tái Hiếu Nghiên phải không?

- Dạ đúng thưa Bác.

- Tao không ngờ Tử Kiên lại đi yêu một đứa con gái đã từng chữa hoang, dì mà tôi tệ lại đi giết chồng người ta thật khốn nạn và hạ cấp không thể tưởng tượng được. Đi cho khuất mắt tao...

Hiếu Nghiên bị tấn công bất ngờ, mặt tái xanh không còn giọt máu, miệng chỉ ú ớ và thụt lùi ra cửa.

Tử Kiên thấy mẹ xử trí với Hiếu Nghiên như thế cũng bất mãn hết lớn.

- Mẹ, tại sao mẹ nói như thế?

Bà Uyên Lâm lồng lộng lên.

- Mày cũng thế, đi đi đồ con bất hiếu.

Bà Uyên Lâm la hét như điên vì từ lâu những cơn giận tiềm ẩn trong lòng nay có dịp bùng vỡ, bà la hét lẫn lộn trên đất trông thật kinh khủng.

Hiếu Nghiên sợ quá vì lần đầu tiên nàng mới bị một người đàn bà xỉ vả nàng bằng những cử chỉ điên loạn đến như vậy, nên Hiếu Nghiên không còn bình tĩnh để đứng yên, nàng hét to rồi bỏ chạy.

Bội Nhu vừa xuống lầu thấy thế vội chạy lại ôm giữ mẹ vừa la lớn:

- Anh Tử Kiên hãy chạy đuổi theo Hiếu Nghiên mau.

Nghे tiếng hét của Bội Nhu, Tử Kiên mới giật mình vội chạy nhanh ra cửa nắm được cánh tay Hiếu Nghiên, nhưng Hiếu Nghiên vùng vẫy rút tay ra như con thú đang bị tên vừa la hét vừa khóc:

- Đứng! Hãy buông tôi ra, để tôi về với dì tôi. Các người đừng có sỉ nhục tôi nữa, tôi cần lui tới tự tử bây giờ. Hãy buông tôi ra đi...

Tử Kiên đau khổ quá năn nỉ.

- Hiếu Nghiên, anh yêu em mà. Để anh đưa em về với dì Thu.

Tử Kiên vẫn giữ chặt cánh tay Hiếu Nghiên vì sợ nàng vụt chạy đi gây ra tai nạn. Và cố gắng vỗ về:

- Anh yêu em, em đừng nghĩ vớ vẩn. Cho dù thế nào anh vẫn yêu em. Em lên xe đi.

Hiếu Nghiên không còn vùng vằng hung hăng nữa, thút thít

khóc theo Tử Kiên bước lên xe. Tử Kiên sợ Hiếu Nghiênn đổi ý nên đạp ga phóng nhanh trên con đường về quen thuộc tới nhà Vũ Thu.

CHƯƠNG 16

Tuấn Chi tự mình mở cửa vào nhà, phòng khách vắng lặng làm cho Tuấn Chi tưởng như đi vắng hết nhưng đến lúc Tuấn Chi nhìn kỹ mới phát giác sự hiện diện của Uyển Lâm và Bội Nhu đang ngồi thu mình trong góc tối. Tuấn Chi bắt gặp một không khí ngột ngạt nặng nề như trời đang chuyền một cơn bão tới. Trong phút giây suy nghĩ bỗng Bội Nhu gọi lớn.

- Ba về thật đúng lúc mẹ đang buồn, ba đến an ủi mẹ đi.

Nghe Bội Nhu nói đến tiếng "an ủi" làm cho Tuấn Chi buồn cười và chàng nghĩ không biết ai phải an ủi ai đây? Vũ Thu? Hiếu Nghiênn? Tử Kiên? Uyển Lâm? hay chính ta? Tuấn Chi bắt ghế ngồi đối diện với Uyển Lâm, móc thuốc hút. Với dáng vẻ mỗi một ngửa đầu nhả khói lên trần nhà. Bội Nhu đưa tay quạt khói thuốc và nói:

- Con thấy dạo này ba hút thuốc nhiều quá, trước kia ba đâu có biết hút?

Tuấn Chi lạnh lùng trả lời:

- Con nói rất đúng. Những gì trước kia ba không bao giờ làm bây giờ ba đều làm tất cả không riêng gì chuyện hút thuốc.

Nói xong Tuấn Chi đưa cái nhìn nhạt nhẽo về phía Uyển Lâm và chậm rãi hỏi:

- Uyển Lâm? Em có chuyện gì muốn nói? Sao im lặng mãi

thế?

Uyển Lâm từ nãy giờ im lặng theo dõi những cử chỉ đổi thay của chồng cũng làm cho Uyển Lâm cảm thấy khó chịu, nàng muốn lên tiếng nhưng đôi mắt bốc lửa của Tuấn Chi làm cho bà e dè khiếp sợ, từ lâu Uyển Lâm vẫn kính trọng chồng, khép nép vâng lời nên bao nhiêu dự tính đều tiêu tan... Nàng trở về vỏ ốc cũ hiền lành chịu đựng.

- Dạ... dạ. Em không có gì phải nói, chỉ có chuyện... của Tử Kiên vừa rồi... làm cho em buồn.

- Chuyện của Tử Kiên? Tuấn Chi đang từng tiếng?

- Như thế chúng ta bắt đầu từ chuyện của Tử Kiên nhé!

Giọng Tuấn Chi nghiêm và sắc làm cho Uyển Lâm khiếp sợ. Bội Nhu muốn để câu chuyện giữa ba mẹ tự nhiên hơn nên tìm chiếc ghế gần cửa phòng ra ngồi ở đó.

- Tử Kiên nó đã lớn rồi, tự nó quyết định chọn bạn đời của nó cô Hiếu Nghiê. Anh vừa được tin lúc này em đã gây nên một trận đả kích dữ dội với Hiếu Nghiê có phải như vậy không? Uyển Lâm cúi đầu bối rối.

- Anh Tuấn Chi, anh có biết con nhỏ đó lắm chuyện động trời không?

- Anh biết chứ. Nhưng đó là chuyện thuộc về quá khứ. Đã bốn năm qua bao nhiêu ray rứt dày vò lương tâm đã đủ để cho cô ta tự hối. Vết thương sắp lành em lại tàn nhẫn làm vỡ mủ đau đớn cho người ta?

Trước phản ứng thình lình của Tuấn Chi làm cho Uyển Lâm hết sức ngạc nhiên. Uyển Lâm không ngờ câu chuyện lại phải

ứng ngược lại như vậy. Uyên Lâm lại tự nghĩ tại sao mình cứ xen vào chuyện của chồng con. Đã một lần với Bội Nhu bây giờ đến Tử Kiên. Đáng lẽ mình phải từ từ tìm hiểu và xử trí một cách nhã nhặn khôn khéo từng trường hợp để mong níu giữ tình cảm của Bội Nhu, của Tử Kiên chứ. Sống ở đời ai cũng có tự ái và mỗi khi bị chạm đến họ đều có phản ứng ngay... Những lời khiển trách của Tuấn Chi như văng vẳng bên tai... Em lúc nào cũng thích vẽ hào nhoáng bên ngoài, em ấu trĩ, em ích kỷ quá... em cần phải học hỏi nhiều người. Bỗng Uyên Lâm ngồi bật dậy vì chính nàng cũng có tự ái chứ, thế là bao nhiêu nhút nhát nhân nhượng tan biến mất để thay vào lòng sôi sục vì tức giận sân si. Uyên Lâm tròn mắt la lớn:

- Anh đừng có tưởng cứ bắt nạt tôi mãi đâu nhé! Từ lâu tôi nhịn anh, anh cứ thế hà hiếp tôi. Tôi biết anh nói ngược để khỏi bị người ta lôi những tội lỗi của anh chứ gì? Cả thiên hạ đều biết chuyện anh cặp với con đĩ ngựa đó mà, về nhà coi con vợ già này không ra gì. Muốn chửi bới thì cứ y như trời đất, đâu có chuyện như thế mãi được. Tôi biết hết mà.

- Em có im mồm không?

Tuấn Chi hét lớn, mặt tái xanh.

- Em cứ tưởng ai em cũng bắt nạt được, hết Giang Vỹ rồi đến Hiếu Nghiênn, bây giờ lại lôi cả Vũ Thu vào cuộc nữa à? Vừa vừa thôi chứ! Tôi nói cho em biết nếu em khôn hồn nhịn đi chứ tiếp tục gọi bằng những danh từ không mấy tốt đẹp ấy thì tôi không để yên đâu nhé! Tại sao chúng ta không tìm một giải pháp văn minh có vẻ hay hơn không?

Tuấn Chi đứng dậy đi đi lại lại hạ thấp giọng:

- Uyên Lâm, tôi với em ăn ở với nhau đã lâu rồi, có khi đã

hơn hai mươi năm đã biết nhau quá nên tôi không bao giờ để cho em bị thiệt thòi đâu. Em muốn gì tôi sẽ cho hết kể cả ngôi nhà sang trọng này và chúng ta mỗi người sống theo sở thích của mỗi người...

Uyên Lâm nét hoảng hốt hiện trên mặt, mồ hôi toát ra như tắm trên trán. Uyên Lâm có vẻ bối rối.

- Anh... nói như thế có ý gì? Riêng tôi, tôi hoàn toàn chẳng có ý muốn sống riêng... nhưng...

Uyên Lâm muốn nói tiếp nhưng nỗi ghen ngào làm cho Uyên Lâm cúi xuống khóc nức nở...

Tuấn Chi vẫn không có chút xúc động.

- Không phải ra ở riêng mà ly dị.

Uyên Lâm ngược lên nhìn Tuấn Chi. Lời nói vừa rồi của Tuấn Chi như một quả núi sụp đổ trước mặt nàng. Uyên Lâm lòng tê điếng chết sững như một khúc gỗ. Bội Nhu thấy mẹ như thế hốt hoảng chạy lại ôm mẹ và hét lớn:

- Ba... Ba... tại sao Ba lại xử trí một cách hồ đồ như vậy? Ba không được quyền.

- Bội Nhu! Con không nên xen vào chuyện riêng của ba mẹ, đến lúc con chỉ nên đứng nghe mà thôi. Con hiểu cho ba chứ?

Bội Nhu vừa khóc vừa lắc đầu:

- Không! Không thể được. Con là con của ba mẹ cơ mà? Con không muốn gia đình vỡ tan hạnh phúc.

Tuấn Chi nhìn Bội Nhu nhắc nhở:

- Bộ con quên chuyện ai gây nên những chuyện đau khổ cho con? Ba bao giờ cũng thương con vì con là đứa con gái thông minh, hiểu biết, có tư tưởng hơn người nhưng con nên biết một điều tình cảm không phải chỉ có ở tuổi trẻ. Ba không muốn con tham gia vào chuyện riêng của ba mẹ một cách vô lễ như vậy. Con nên đi chỗ khác chơi đi! Và Tuấn Chi trừng mắt nhìn Bội Nhu. Đôi mắt đầu tiên trong đời Bội Nhu thấy ở cha vì từ lâu Tuấn Chi dành cho Bội Nhu những cái nhìn dịu dàng nhân ái.

Bội Nhu cảm thấy bất lực nên chỉ còn nước ôm mặt khóc sụt sướt. Và Bội Nhu liền nghĩ đến chuyện sắp xảy đến sau khi ba mẹ ly dị. Anh Tử Kiên đã trưởng thành sẽ tạo một tổ ấm bên Hiếu Nghiênn, ta sẽ cùng Giang Vỹ về chung một nơi chốn nào đó. Ba sẽ về với Vũ Thu rong chơi ngày tháng hạnh phúc mới, chỉ còn lại một mình mẹ với nhan sắc tàn phai, tuổi già hiu hắt, sống cô độc giữa căn nhà đầy kỷ niệm hạnh phúc xa xưa... Rồi mẹ sẽ ra sao? Một cái chết tăm tối buồn thảm?... Nghĩ đến đó, Bội Nhu sợ hãi cắn môi thật mạnh đến bật cả máu...

Uyển Lâm sau những giây phút giao động mạnh, đã trở lại trạng thái bình thường. Những dĩ vãng như cuốn phim chạy nhanh qua tiềm thức Uyển Lâm... Hai mươi mấy năm những ngày tháng chia xẻ buồn vui khổ đau tận cùng, sinh con đẻ cái trong những hoàn cảnh vô cùng gian nan vất vả... để chịu đựng cho đến một ngày Vân Thọ Đường ra đời, thời vận kịp tới địa vị danh vọng kề tay thì mọi chuyện đã bắt đầu thay đổi. Vây quanh Tuấn Chi một lớp người mà Uyển Lâm không hiểu được, mà xã hội thường gọi là giới trí thức văn nghệ sĩ... họ là những nhà văn nhà báo, nhạc sĩ, ca sĩ, họa sĩ... Họ sống cuộc đời hết sức phóng khoáng bê tha, họ bàn luận với nhau những điều ngoài cái thể giới thực tế mà Uyển Lâm không

hiếu được, họ nghiên cứu với nhau những chân trời viễn mộng cao chót đỉnh nghệ thuật mà Uyên Lâm chỉ có ngẩn ngơ... Văn chương, nghệ thuật quả thật là một thế giới xa lạ đối với Uyên Lâm nên càng ngày Uyên Lâm càng bị đẩy ra khỏi đời sống của Tuấn Chi. Uyên Lâm chỉ còn là một người vợ rút vào bóng tối chỉ biết quanh quẩn ở nhà lo chuyện nội trợ. Cái địa vị một người đàn bà đẹp trí thức đã có Vũ Thu thay thế trong tâm hồn Tuấn Chi. Nên chàng không cần đến ta nữa, thực sự như vậy rồi ư? Bao nhiêu hào quang ngày xưa bây giờ ta chỉ còn lại một mụ đàn bà già nua xấu xí, ích kỷ độc ác chỉ thích tiền và hư danh... nghĩ đến đó con giận lại xông lên ngùn ngụt làm cho Uyên Lâm không còn chịu đựng, Uyên Lâm chồm tới:

- Anh Tuấn Chi! Anh đúng là một người bạc tình bạc nghĩa. Tôi đã lầm lấy một người lòng lang dạ sói như anh từ hơn hai mươi năm qua. Anh bây giờ ghê gớm rồi mà, muốn gì chả được. Tôi không dại gì để con đĩ ngựa đó chiếm anh một cách dễ dàng như vậy đâu! Anh tưởng anh lấy được con họa sĩ Vũ Thu dâm đảng khốn nạn khét tiếng mà tưởng đâu ngon lành lắm hả...

Nghe mẹ hét lên với những lời khó chịu như thế, Bội Nhu nghĩ mẹ đã tự đào lấy cho mình mộ huyết buồn thảm... Bội Nhu chưa kịp ngăn cản mẹ thì vừa nghe tiếng "Bốp". Tuấn Chi đã giáng cho Uyên Lâm một cái tát tai nẩy lửa.

- Tôi đã bảo em câm mồm mà. Tôi không ngờ càng ngày em càng hạ cấp đến như vậy. Tôi không thể tưởng tượng sống với em hơn hai mươi năm qua mới kỳ lạ cho chứ?

Uyên Lâm ôm mặt vẫn chưa tin điều vừa xảy ra nhưng chỉ được một phút sững sờ rồi Uyên Lâm thét lên:

- Trời ơi! Tại sao anh lại đánh tôi? Anh bây giờ thô lỗ quá tại con đi đó chứ gì?

Tuấn Chi giận dữ mắt đỏ ngầu tiến lên định tát bồi thêm vào cái nữa cho hả cơn giận.

- Ối trời đất ơi! Anh muốn đánh cho tôi chết đi cho khuất mắt để dễ bề tính chuyện lăng loàn đâm tặc với cái con đi tứ xứ đó... tôi biết mà, anh trả thù tôi... Ối trời đất ơi! Anh không đánh tôi cũng chết mà. Uyên Lâm khóc than vừa lăn lộn giữa phòng. Tình huống đã đến cao độ không còn thuốc chữa.

Uyên Lâm xấn tới trước mặt Tuấn Chi thách thức:

- Nè, đánh nữa đi! Anh đánh không chết được tôi không phải là người nữa đấy. Tôi chửi anh, anh đánh đi. Đồ đi ngựa, cái thứ chuyên đi giựt chồng bà...

Tuấn Chi giận run lên định làm lớn nhưng nghĩ sao Tuấn Chi lại bỏ lên lầu.

- Thôi được. Cho em tự do chửi thả giàn một bữa rồi thôi chấm dứt mãi mãi. Đến nước này, tôi mới hiểu em không xứng đáng làm vợ tôi nữa.

- Tôi cũng vừa khám phá ra anh bấy lâu che đậy một lớp vỏ đạo đức giả, hôm nay tôi mới biết anh là tên sở Khanh vô liêm sỉ nhất đời. Lúc mới tán tỉnh tôi, anh năn nỉ hứa hẹn đủ điều. Tôi nghiệp anh, tôi mới nhận lời chứ chung quanh tôi cả khối người theo, bây giờ anh đền ơn tôi bằng những cử chỉ hạ cấp đến như vậy.

Lên đến bậc thang chót, Tuấn Chi quay lại nói:

- Bà khỏi la hét nữa. Tôi chỉ cho bà biết nay mai luật sư của tôi

sẽ báo tin về chuyện ly dị này với bà. Dù muốn hay không tôi cũng đã quyết định ly dị, bà hiểu chứ?

Như dầu đã tưởi vào lửa, cơn giận của Uyên Lâm đã tới tột đỉnh. Uyên Lâm lồng lộn lên như con hổ bị tên... nhưng Tuấn Chi đã khuất sau cầu thang, Bội Nhu vội chạy tới ôm mẹ:

- Mẹ mẹ đừng giận nữa. Hãy ngồi xuống ghế đi và hãy nghe con nói đây. Nếu mẹ cứ la hét khóc lóc chẳng đem lại lợi ích gì. Con van mẹ.

Uyen Lâm nhìn con càng khóc lớn hơn:

- Bội Nhu! Mẹ có làm nên tội tình gì mà phải gánh chịu hết đau khổ này đến đau khổ khác một cách nghiệt ngã như vậy. Mẹ chỉ biết yêu thương các con, bao giờ mẹ cũng nghĩ đến tương lai các con. Số mẹ sao lại gặp xui xẻo bất hạnh đến như vậy hờ?

- Mẹ, con bảo với mẹ nên bình tĩnh nghe lời con. Cũng chưa đến nỗi hết thuốc chữa, mẹ an tâm đi.

- Bình tĩnh cái nỗi gì nữa. Nếu tôi được chết ngay thì chắc cả nhà này vui mừng lắm nhỉ? Ai cũng đổ lỗi cho tôi cả.

Bội Nhu bỗng cảm thấy thương mẹ, nàng cầm chặt bàn tay gầy guộc của mẹ và bảo:

- Mẹ, các con vẫn thương mẹ và không có ai thù ghét mẹ đâu, mẹ đừng bao giờ nghĩ như vậy. Tại vì trong thời gian gần đây mẹ không có thì giờ để tạo cơ hội mẹ con mình gặp gỡ nhau tâm sự, nên khoảng cách giữa mẹ con càng ngày càng xa thẳm như trùng dương. Mẹ phải hòa nhập vào tình cảm những người khác một cách bao dung và vị tha hơn. Chẳng hạn như chuyện mẹ mắng anh Giang Vỹ, nói xấu Hiều

Nghiên; đó là những người yêu thương của con của anh Kiên thì làm sao mẹ không chuốc lấy những sự ghét bỏ từ phía chúng con, mặc dù con là con của mẹ.

Uyển Lâm gật đầu:

- Mẹ hiểu chứ! Cái thế giới của các con của cha con đều là quý giá ai dám đụng đến thì coi như bị hành xử một cách tồi tệ như ghét bỏ xa lánh, nên lúc nào cũng phải ca tụng cho vừa ý mọi người muốn vậy thì tất cả đều phải đảo lộn... đến lúc phân chó thối cũng phải há mồm mà khen thì mới được mọi người yêu thương?

Bội Nhu xua tay phân bua:

- Như ý mẹ thì con xin chịu thua không có ý kiến.

Thấy Bội Nhu thay đổi thái độ, Uyển Lâm dịu lại vì sợ mất đi niềm yêu thương mà Uyển Lâm coi như mảnh ván cuối cùng trong con đấm thuyền giữa biển khơi sâu thẳm.

Uyển Lâm òa lên tiếng nấc lớn.

- Vậy... bây giờ mẹ phải làm sao đây? Nếu mẹ không chịu ký giấy ly dị thì sao?

- Cho dù mẹ không ký giấy tờ, ba vẫn bỏ mặc mẹ mà ra đi thì cũng như vậy thôi.

- Bội Nhu, mẹ khổ sở cũng tại vì con đã khốn kiếp đó, nó là thứ chồng bỏ chồng chê vớ được ba con là bám như đĩa đói. Cái thứ mèo đàn chó điếm ấy...

Nghe mẹ nói Vũ Thu như vậy, Bội Nhu cũng cảm thấy khó chịu mặc dù thương hại mẹ rất nhiều.

- Mẹ đừng nói nhảm như vậy nữa. Vũ Thu thực sự không phải là dĩ điểm như mẹ nghĩ đâu. Bà ta khôn ngoan, thông minh và học thức, tuy không đẹp lắm nhưng rất tế nhị và lịch sự nên thu hút cảm tình đàn ông...

Uyển Lâm không còn bình tĩnh để nghe tiếp những lời ca ngợi Vũ Thu của Bội Nhu nên bà hét lớn:

- Thôi, thôi tôi hiểu rồi, đến con cũng bênh vực con dĩ ngựa đó nữa. Thật kỳ lạ bộ mọi người đều bi. nó cho ăn cháo lú hết rồi sao?

Bội Nhu đôi mắt đỏ hoe nhìn mẹ thương hại.

- Con là con của mẹ, bao giờ con cũng yêu mẹ và bênh vực mẹ chứ. Nếu mẹ thật tình yêu con tin con, con sẽ giúp mẹ rồi mọi chuyện đâu cũng vào đấy.

Thoáng qua ý nghĩ Uyển Lâm... nếu quả thật Vũ Thu có những ưu điểm như thế thì chả trách Tuấn Chi say mê nàng là đúng. Trong khi Uyển Lâm chỉ là người đàn bà không biết xã giao chịu chồng, chia xẻ với chồng những kiến thức xã hội, những sâu thẳm của nội tâm...

- Không biết mẹ có nghĩ về ba. Từ bao nhiêu năm ba đã cố gắng leo lên đỉnh núi cao qua bao nhiêu cam go khó khăn và ba đã gặp Vũ Thu ở trên chót đỉnh tình yêu đó. Trong khi mẹ chỉ như hòn đá cùi ở hoài dưới chân núi. Tại mẹ không muốn nhìn thấy giải mây trắng bay qua bầu trời trên đỉnh núi.

Uyển Lâm ngẩn ngơ nhìn con vì không hiểu Bội Nhu nói những gì mà ví von sông núi mây trời? Uyển Lâm tức bực ngồi phịch lên chiếc ghế gần đó. Bội Nhu thất vọng lắc đầu... nàng không ngờ khoảng cách giữa Vũ Thu và mẹ lại xa nhau

quá như vậy. Bội Nhu định bỏ cuộc ra đi cho xong chuyện nhưng vì tình yêu thương mẹ từ tấm bé đến giờ nên Bội Nhu ở nán lại và tìm mọi cách để giúp mẹ bớt đi những khổ đau.

- Mẹ à, bây giờ con đề nghị với mẹ một việc nhé! Ngày mai mẹ hoàn toàn quên những chuyện xảy ra, mẹ thay đổi thái độ... dịu dàng, chăm sóc chịu đựng ba như ngày mới cưới nhất là không nên đả kích chuyện bà Vũ Thu nữa...

Uyển Lâm cắt ngang lời Bội Nhu:

- Như thế thà chết còn hơn sống. Tại sao mẹ lại xin lỗi ba, lại phải xuống nước một cách tồi tệ như thế? Trong khi mẹ hoàn toàn vô tội cơ mà? Mẹ chưa thuê du đãng đập vỡ mặt nó là may lắm rồi.

Bội Nhu lại bực cho lời mẹ.

- Bộ mẹ đồng ý ly dị à? Và mẹ sẽ sống với ai trong những ngày tháng sắp tới? Thật tình con thương mẹ và con nghĩ anh Tử Kiên cũng vậy mặc dù đôi lúc mẹ đã làm cho chúng con bực mình nhưng mẹ vẫn là mẹ của chúng con từ mười mấy năm qua nên ai tấn công mẹ, làm khổ mẹ là chúng con phải bảo vệ mẹ chứ.

Nghe Bội Nhu nói như thế, Uyển Lâm mới dịu giọng:

- Bây giờ mẹ nghe con đây... nhưng mẹ phải làm sao?

- Mẹ nên nhớ lúc này mẹ đang cần đến ba chứ không phải ba cần đến mẹ đâu nữa nhé. Tình thế bây giờ đã đổi khác. Con nói mẹ đừng buồn vì mẹ thực sự không phải là đối thủ của bà Vũ Thu ở nhiều phương diện kiến thức, tư tưởng, tài nghệ... Nên con đề nghị với mẹ chỉ còn con đường cuối cùng có thể giúp mẹ thành công là khổ nhục kế. Và con hy vọng khi mẹ

đã thực tâm thi hành thì ba sẽ mềm lòng biết đâu sẽ trở về với mẹ.

- Nhưng chắc có thành công không?

- Thì mẹ cứ làm theo kế hoạch của con thử xem... Thôi bây giờ mẹ đừng khóc lóc thảm thiết nữa. Mọi chuyện đã qua cho nó qua đi... chúng ta bắt đầu lại từ đầu mẹ nhé.

Nói xong Bội Nhu nắm lấy bàn tay mẹ xiết chặt nở nụ cười, trên đôi mắt còn long lanh những giọt lệ...

CHƯƠNG 17

Tử Kiên cho xe chạy chậm chậm qua những con đường quen thuộc dẫn về nhà, bóng trăng xuyên qua hàng cây cổ thụ ven đường sáng tỏ như những cánh hoa rụng vỡ lấp lấp đẹp tuyệt vời. Cảnh vật như đồng điệu với tình yêu tràn đầy hạnh phúc của Tử Kiên. Gió đêm nhẹ phớt qua mặt thổi bay vài sợi tóc làm cho Tử Kiên cảm thấy dễ chịu, khoan khoái...

Tử Kiên vừa dùng chìa khóa riêng để mở cửa vừa huýt sáo miệng một bản nhạc quen thuộc ca ngợi tình yêu... Vừa mở cửa bước vào Tử Kiên ngạc nhiên khi nhìn thấy Bội Nhu ngồi thu mình trong ghế bành như có ý chờ đợi Tử Kiên. Liếc nhìn đồng hồ Tử Kiên hỏi em:

- Đã hơn một giờ sáng em chưa ngủ à?

Bội Nhu uể oải trả lời:

- Em có ý chờ anh. Hiếu Nghiênn đã trở lại bình thường rồi chứ?

Không trả lời câu hỏi của Bội Nhu ngay. Tử Kiên đến ngồi xuống bên cạnh em gái dáng điệu trông có vẻ mệt mỏi. Lấy thuốc châm lửa và chậm rãi trả lời:

- Cám ơn em, Hiếu Nghiênn đã khỏe. May quá nếu anh không kiên nhẫn chắc chắn cuộc tình của anh đã tan như khói thuốc.

- Như anh hiểu đó, Mẹ bao giờ cũng tạo nên những chuyện

bực mình cho anh em chúng mình. Hết cơn bão này lại đến cơn bão khác nhưng rồi cũng tan đi nhưng có điều cảnh tượng điêu tàn sau cơn bão thật là tiêu điều đau xót. Nếu gió biết được chuyện mình gây nên thì chắc chắn không có vấn đề gì để mà nói phải không anh! Bội Nhu ngó thẳng vào đôi mắt Tử Kiên.

- Mẹ đúng là một diễn viên xuất sắc về bi kịch nhưng thật tình chính mẹ cũng không biết mình đã diễn những trò đó trên sân khấu đời. Nhưng tội nhất cho người diễn viên đó khi diễn xong nhìn lại hậu quả không biết phải xử trí như thế nào, hay chỉ còn nước rút lui vào hậu trường bóng tối cô đơn cùng tận một cách tội nghiệp... Bội Nhu gật đầu suy tư và nói tiếp:

- Với em cho dù mẹ như thế nào đi nữa vẫn là mẹ của chúng ta, người đã từng mang nặng đẻ đau phải không?

Tử Kiên từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác dương mắt nhìn Bội Nhu:

- Bội Nhu, em muốn nói gì anh thật tình không biết? Chuyện gì đã xảy ra? Hay ba mẹ đã cãi lộn nhau phải không em?

- Không phải chuyện cãi nhau thường tình mà ba còn đòi ly dị mẹ... Anh Tử Kiên khi còn ở nhà bà Thu anh có nghe ba đề cập đến chuyện ly dị đó không?

Tử Kiên ngồi ngửa người nhìn lên trần nhà phả khói thành vòng tròn và chậm rãi trả lời:

- Không biết anh có còn nhớ ba đã nói điều đó với bà Vũ Thu. Đời sống, tình cảm sao quá phức tạp phải không em. Bây giờ chúng ta phải làm gì trước hoàn cảnh khó xử này?

- Anh Tử Kiên, thực sự anh không được quyền nói như thế, anh phải chứng tỏ lập trường của anh chứ!

- Chúng ta là phận con cái không thể xen vào cuộc sống riêng của ba mẹ. Theo ý anh ba yêu bà Vũ Thu là đúng, ba vẫn có cái lý lẽ riêng của ba!

- Anh Tử Kiên!

Bội Nhu gọi lớn và như uất nghẹn làm cho Bội Nhu dừng lại trong vài giây... Bội Nhu cúi xuống và những giọt nước mắt chảy dài trên đôi má, Bội Nhu gật đầu...

- Em hiểu ý anh. Kể từ khi mẹ mất Hiếu Nghiên là mẹ không còn ý nghĩa trong tim anh nữa. Anh muốn ba mẹ ly dị để anh sẵn sàng chấp nhận bà Vũ Thu làm mẹ tiến đến cuộc hôn nhân của anh một cách dễ dàng. Và bỏ mặc mẹ sống chết ra sao không cần đếm xỉa đến nữa?

Tử Kiên nghe Bội Nhu lên án mình quá hồ đồ như vậy vội tức giận đứng phắt dậy mắt trợn trừng nhìn Bội Nhu:

- Tại sao em kết án anh một cách vô lý như vậy? Chuyện anh với Hiếu Nghiên có liên quan gì đến chuyện tình của ba với bà Vũ Thu? Hai chuyện hoàn toàn khác biệt em nên hiểu chứ. Anh có bao giờ đồng lõa hoặc tán đồng chuyện ly dị của ba và mẹ đâu? Dĩ nhiên anh cũng có đôi lúc bức mình mẹ nhưng dù sao mẹ vẫn là mẹ của chúng ta cơ mà, em nói gì kỳ lạ vậy? Bộ em điên rồi sao?

Bội Nhu sung sướng vì không ngờ Tử Kiên vẫn còn yêu thương mẹ và kế hoạch của nàng coi như sắp thành công. Bội Nhu đứng dậy đến bên Tử Kiên đưa tay bắt tay Tử Kiên và nở nụ cười rơi giọt nước mắt sung sướng.

- Em cảm ơn anh đã nghĩ về ba mẹ và cùng quan điểm với em.

Tử Kiên ngạc nhiên nhìn em:

- Cùng quan điểm? Bộ em đang giờ trò gì lôi anh vào đây?

- Anh ngồi xuống từ từ em sẽ cho biết.

Và Bội Nhu chỉ nói thật nhỏ đủ cho hai anh em nghe thôi...
Tử Kiên nghe đến đâu gật đầu đến đó ra vẻ tán đồng.

- Nhưng em phải khéo léo và tế nhị lắm mới được vì đảng nào cũng là những tình cảm đáng quý trọng của chúng ta.

Tử Kiên có vẻ suy tư:

- Thật ra chúng ta chỉ làm khổ thêm ba mà thôi, hơn hai mươi năm qua ba đã âm thầm khổ đau vì phải sống chung với một người không phải đồng điệu, về cả tình cảm và kiến thức, cuộc đời tội tội nghiệp cho ba quá.

- Nhưng mẹ không phải là người tội nghiệp hơn sao? Mẹ đã mang nặng đẻ đau, đã chịu đựng sống quanh quẩn ở nhà như một bà vú già... suốt đời!

- Cả hai người đều có nỗi khổ như nhau, thật khó xử quá. Nếu sống bên nhau mà giống như hai diễn viên xa lạ trên sân khấu thì làm sao có hạnh phúc được chứ, thà xa nhau còn hơn. Càng kéo dài càng chỉ thêm đau khổ cho mọi người...

Thấy Tử Kiên bỗng thay đổi lý luận, Bội Nhu bực mình:

- Em không ngờ anh có thể đan tâm nói đến điều đó?

- Anh chỉ nghĩ riêng cho anh thôi, còn với mẹ thì chuyện khác

bao giờ anh cũng đứng về phía cùng lập trường với em để bảo vệ mẹ chứ. Bội Nhu, em cứ yên tâm làm theo kế hoạch của em, cho đến giờ phút này anh vẫn là "chiến sĩ cùng chiến tuyến" với em, em đừng sợ anh là nội tuyến của Bà Thu đấy nhé. Nhưng em phải nên nhớ tình yêu có một sức mạnh ghê gớm như bão lửa, cuốn hút tất cả núi rừng nên em phải cẩn thận không khéo anh em mình bị chôn luôn dưới thạch động thì nguy lắm đó.

- Anh an tâm. Em sẽ tiến hành một cách bí mật và thận trọng nhưng khi điều quân vào mục tiêu đối phương dĩ nhiên em phải áp dụng binh thư Tôn Tử: Thiên thời địa lợi nhân hòa chứ anh.

- Nhưng điều tiên quyết là mẹ chứ không phải em đâu nhé.

Bội Nhu mím môi gật đầu:

- Chắc chắn mẹ phải hợp tác chặt chẽ với chúng ta.

Tử Kiên ngó ra ngoài cửa sổ thở dài:

- Chúng ta không khác gì những tên đồ tể đang thi hành một bản án hành quyết đi một tình yêu thơ mộng...

Sau khi bỏ lên lầu vào phòng đóng cửa để nguyên cả quần áo nằm vật vã trên giường suy nghĩ lao lung suốt cả đêm không chớp mắt, đến khi nghe tiếng chim lao xao trên cành đào trong vườn Tuấn Chi mới chớp mắt được... Và không biết ngủ được bao lâu khi những tia nắng chiếu xuyên qua khe cửa chiếu ngay thân hình của Tuấn Chi, chàng mới tỉnh dậy. Khác với mọi hôm khi thức dậy là Tuấn Chi dậy ngay bước vào bàn ăn tìm ly cafe buổi sáng, hôm nay Tuấn Chi không muốn dậy ngay với tay lấy thuốc hút và mơ màng nghĩ đến

Vũ Thu. Giờ này không biết nàng đang làm gì nhỉ? Cuốn phim về cuộc tình giữa chàng và Vũ Thu lần lượt quay lại trọn vẹn, những cảm giác say đắm như đang còn làm cho chàng ngây ngất bỗng Uyển Lâm xuất hiện đến ngồi bên chàng với cử chỉ âu yếm kỳ lạ. Uyển Lâm ăn mặc đẹp hơn mọi ngày, chút son đỏ trên môi và phon phớt phấn hồng trên má... Vừa thấy Tuấn Chi thức dậy, Uyển Lâm đã vội vàng đem đôi dép lại và nở nụ cười thật tươi:

- Em đã chuẩn bị thức ăn sáng và ly cafe cho anh rồi đó.

Tuấn Chi ngạc nhiên quá, chàng lấy tay dụi mắt vì tưởng chừng mình còn mê ngủ với sự kiện lạ lùng mới xảy đến.

Tuấn Chi vừa đứng dậy thì Uyển Lâm đã mang lại chiếc áo choàng đưa cho Tuấn Chi.

- Sáng nay trời lạnh lắm anh nên mặc áo choàng này cho ấm.

Tuấn Chi đón nhận lấy áo và nhìn sững vào mặt Uyển Lâm. Để tránh cái nhìn soi mói khó chịu của Tuấn Chi, Uyển Lâm bung vào tô đậu hũ nóng và ly cafe đang bốc khói. Tuấn Chi hết chịu đựng nổi.

- Cám ơn bà, để tôi tự nhiên, hơn nữa tôi chưa xúc miệng rửa mặt mà... hai mươi năm rồi mà vẫn chưa hiểu.

Uyển Lâm cúi đầu khép nép:

- Dạ... em nhớ rồi, em xin lỗi anh.

Nhưng Uyển Lâm vẫn bung tô đậu hũ và ly cafe đứng như trời trồng, mắt thì chớp chớp chực trào nước mắt. Một thoáng nghĩ về chuyện đòi ly dị của Tuấn Chi từ khi hôm nọ Uyển Lâm chắc sợ nên thay đổi thái độ chứ gì?

- Bà không cần phải đóng kịch nữa, tôi đã chán vở hài kịch này lâu lắm rồi. Tôi đâu cần bà phải chăm sóc tôi từng tô đậu hũ, từng ly cafe, tôi đang cần người có tâm hồn chia sẻ thao thức ưu tư với tôi chứ tôi đâu cần người nô lệ bù nhìn. Tôi cũng không muốn bà phải quỳ lụy sợ sệt hầu hạ tôi quá mức như thế.

Bàn tay của Uyên Lâm run lên bần bật và đến lúc không bùng nổi lên cả tô đậu hũ rơi đổ cả xuống sàn... Uyên Lâm càng hốt hoảng, nằng ngời nhặt từng mảnh sành tan vỡ vừa cúi mặt khóc lóc ướt đầm cả chiếc áo tơ hồng xinh đẹp mà Uyên Lâm chỉ mặc vào những dịp hội hè dạ tiệc.

Bồ Tuấn Chi thoáng giây phút xúc động, giọng chàng bốt gây gắt:

- Thôi nín đi, khóc mãi cũng chẳng giải quyết được gì. Có thể không cần phải giải quyết ngay... Anh thành thật xin lỗi em vì theo anh chúng ta không thể kéo dài sự đau khổ này...

Uyên Lâm ngược lên nhìn Tuấn Chi với đôi mắt đầm lệ:

- Anh Tuấn Chi... nếu anh đừng theo đuổi em hứa hẹn đủ thứ và xin cưới em thì ngày nay đâu có chuyện buồn khổ này?

Câu nói của Uyên Lâm như gáo nước lạnh làm cho Tuấn Chi bàng hoàng. Nếu biết được ngày mai... thì mọi chuyện đã khác rồi. Tuấn Chi lắc đầu và tự động bỏ ra ngoài phòng. Uyên Lâm nói với theo.

- Tuấn Chi! Anh lại bỏ đi đấy à? Tử Kiên nó đợi anh từ đêm hôm đấy và nó đang cần nói chuyện với anh đó.

Tuấn Chi đứng khựng lại:

- Bộ em đã nói hết cho Tử Kiên về quyết định của anh à?
- Em đâu còn thời giờ để tâm sự với con.

Tuấn Chi cho là Uyên Lâm đã nói thật vì từ khi có chuyện xảy ra giữa Giang Vỹ, Hiếu Nghiênn thì tình cảm của Uyên Lâm dường như đã rơi trong lòng của Tử Kiên và Bội Nhu. Nên trong ý nghĩ của Tuấn Chi chắc chắn Tử Kiên muốn gặp chỉ về chuyện Hiếu Nghiênn. Cuộc đời thật khốn nạn chỉ biết sống toàn đạo đức giả một cách khôh hài... khôh hài thật.

Tử Kiên đang ngồi ngắm bức họa "Hoa Biển" thấy cha mở cửa vào vội đứng lên:

- Chào ba ạ!
- Con đang làm gì đấy?
- Con đang nhìn bức tranh "Hoa Biển" để xem dì Vũ Thu gọi gắm tâm sự gì đây? Có phải tình yêu không ba?

Tuấn Chi thân mật vỗ vai Tử Kiên:

- Đúng vậy! Tình yêu! Hoa Biển. Trước khi gặp Vũ Thu, ba chẳng khác như khúc gỗ mục trôi dạt bờ biển u thẳm buồn bã này. Nhưng từ lúc nàng hiện đến, khúc gỗ đã nảy mầm xanh và ra hoa tuyệt diệu, con có cảm thấy những hoa biển nở đẹp trên nghìn con sóng nhấp nhô xanh biếc? Mùa xuân đã hiện về trên thân cây gỗ mục. Và cũng như ba đã thực sự tìm thấy mùa xuân. Từ xúc động này qua xúc động khác làm cho tình thương ba tăng lên không thể tưởng tượng được. Tình thế đang rơi vào mê hồn trận nguy hiểm quá.

Mồ hôi toát ra trên trán, Tử Kiên càng lúng túng hơn đang muốn để lại một dịp khác nhưng Tuấn Chi cười mở hơn kéo

ghế ngồi lại gần Tử Kiên:

- Sao đó, con muốn tâm sự gì với ba? Bắt đầu đi.

Tử Kiên ngập ngừng không nói, Tuấn Chi thúc giục:

- Phải chuyện cô bé Hiếu Nghiênn?

Tử Kiên lắc đầu vội đáp:

- Không phải đâu ba, chuyện của con muốn nói là chuyện của ba đấy.

Tuấn Chi cũng tiên đoán được phần nào về mục đích của Tử Kiên, tuy nhiên khi Tử Kiên nói về chàng, Tuấn Chi không thể khó chịu biến đổi ngay sắc mặt. Tuấn Chi gật đầu:

- Ba hiểu rồi, con muốn làm thuyết khách cho mẹ đấy à?

Tử Kiên cố gắng giữ vẻ bình tĩnh nhưng liếc mắt nhìn cha để xem phản ứng:

- Con rất hiểu tình yêu giữa ba và dì Thu, thật tình con không hiểu nhiều về tình yêu và biết về tình yêu một cách sâu sắc. Nhất là con hoàn toàn không thể tưởng tượng hậu quả ghê gớm như một cơn bão cuốn lốc tất cả... vì tình yêu. Nếu đứng về quan niệm thuần túy cho một tình yêu đúng nghĩa... con muốn nói đến sự hòa hợp giữa hai tâm hồn thì tình yêu giữa ba và dì Thu thật là tuyệt vời nhất, một sự đồng điệu về cả hai phương diện tâm hồn lẫn thể xác. Trái lại ở mẹ thì hoàn toàn khác xa có thể một trời một vực, con đã nói với Bội Nhu ở trường hợp con là ba thì con sẽ chọn dì Thu...

Vừa nghe Tử Kiên phát biểu đến đó, Tuấn Chi đã bót cử chỉ phản nộ. Thấy ba có vẻ hòa dịu với mình nên Tử Kiên tiếp tục:

- Thật tình trong thời gian gần đây tính tình của mẹ hoàn toàn thay đổi, không những cau có với ba mà ngay với chúng con mẹ cũng tỏ ra những giận dữ gay gắt bất thường... theo con nghĩ có lẽ vì mẹ suốt năm này sang năm khác quanh quẩn trong nhà bếp, chỉ biết lo chăm sóc gia đình chồng con nên nhiều khi đâm ra bực mình kiếm chuyện gây gổ hết người này đến người khác như người đang mắc bệnh tâm trí... thật tội nghiệp. Đời sống thì mệnh mông như bầu trời, sự hiểu biết thì như hoa cỏ mỗi ngày mỗi rụng. Nên khoảng cách tư tưởng giữa ba và mẹ mỗi ngày cũng phải sâu thẳm hơn...

Tuấn Chi ngồi dựa vào ghế yên lặng nhìn theo khói thuốc có vẻ dăm chiêu, Tử Kiên theo dõi phản ứng của cha qua khói thuốc phủ mờ khuôn mặt cha lãng đãng nhòa mờ ảo có cảm giác đang dần xa người cha yêu dấu thuở nào.

- Tử Kiên! Sang năm con sẽ hoàn tất chương trình đại học rồi con sẽ lên đường quân dịch như những chàng trai khác và rồi con sẽ có một cuộc sống khác như cánh chim trời, họa hoàn lắm con mới quay về tổ cũ. Bội Nhu cũng như con sẽ rời khỏi ngôi nhà này nay mai, chả lẽ ba sẽ giam cầm trong lao tù đau khổ từ hai mươi năm nay nữa sao?

Tử Kiên nhìn ba tỏ vẻ cảm thông và yêu thương thật tình:

- Nhưng con nghĩ rồi mẹ sẽ cố gắng trong những ngày tháng sắp tới... còn hơn bỏ mẹ một mình cô đơn cùng tận với tuổi già nua sâu khổ đến chết mòn trong căn nhà thân yêu này. Con van xin ba hãy nghĩ lại trước khi quyết định.

Tuấn Chi dụi tàn thuốc đứng dậy nhìn qua khung cửa sổ và trả lời:

- Tại sao các con cứ lý luận một chiều lúc nào cũng bảo vệ hạnh phúc cho mẹ và không bao giờ nghĩ đến hạnh phúc cho ba? Bây giờ ba hỏi thật con nhé: Có khi nào con nghĩ sẽ rời xa Hiếu Nghiênn?

- Thừa ba, không bao giờ.

- Thế sao con bắt buộc ba phải xa Vũ Thu?

- Thừa ba, chuyện của con và Hiếu Nghiênn với ba và dì Thu hoàn toàn khác nhau. Ba đã kết hôn với mẹ con hơn hai mươi năm rồi sinh con để cái chịu đựng với nhau trăm ngày cay đắng, ba chỉ còn trách nhiệm và nghĩa vụ đối với các con. Ba không có quyền chối bỏ thực tế và pháp lý đã ràng buộc giữa hai người từ lâu. Còn con với Hiếu Nghiênn là mối tình đầu chúng con đang còn được quyền lựa chọn.

Nghe Tử Kiên lý luận thẳng thắn với Tuấn Chi và đây là lần đầu tiên Tử Kiên dám nói với chàng những lời mà Tuấn Chi không thể tưởng tượng được. Tuấn Chi thoáng ngạc nhiên và không tin vừa rồi mình nghe những điều Tử Kiên nói với Tuấn Chi. Tuy nhiên Tuấn Chi có vẻ giảm đi những hứng thú mà chàng nghĩ có thể san sẻ với Tử Kiên. Người đồng điệu cuối cùng đã chấm dứt.

- Ba hiếu, như vậy đủ rồi. Các con đã lớn rồi phải phát biểu một cách dân chủ chứ? Nhưng dân chủ quá trớn thành ra chạm đến đời tư của người khác nhất là có quyền cấm cả tình yêu của ba? Ba muốn nói thẳng với con là con đang chỉ trích ba một cách kịch liệt, chính con đã vi phạm vào cuộc sống tự do của người khác. Càng học cao càng chả ra gì.

Tuấn Chi có vẻ bức mình ra mặt. Tử Kiên nhìn thấy sự thay đổi của ba đâm ra hốt hoảng sợ sệt.

- Con xin lỗi ba, xin lỗi ba.

Tuấn Chi cắt ngang lời Tử Kiên:

- Con đừng nói đến xin lỗi. Nói thẳng ra những điều con nghĩ như vậy là tốt. Ba đã bảo gia đình mình dân chủ mà. Ba tự nhận tình yêu của ba với dì Thu là không đúng... nhưng có bao giờ các con hiểu được tâm hồn ba đau khổ đến ngần nào hơn hai mươi năm qua. Ba chỉ như một thanh gỗ mục và Vũ Thu đã hiện đến như một cơn mưa làm cho thối gỗ đã nảy mầm và nở nụ hoa. Nên đứng về phương diện tình yêu thì con không có quyền xen vào một cách vô lý như vậy.

Tử Kiên cố gắng lần cuối:

- Nhưng tại sao ba không chịu tỏ ra bao dung với mẹ con...

- Nếu không bao dung thì làm sao ba có thể sống chung với mẹ suốt mấy chục năm qua. Đến nay ba không còn sức để chịu đựng nữa. Nếu con cũng không thông cảm cho tình yêu giữa ba và Vũ Thu thì coi như trên đời này không còn ai hiểu được mối tình đây thơ mộng này nữa. Hết! Hết tất cả rồi.

Tử Kiên bối rối:

- Con hiểu chứ, nhưng dì Thu con người có bản lĩnh mất tình yêu của ba, dì Thu có thể tự sống được nhưng với mẹ... một khi ba đã đi rồi sự yếu đuối có thể thúc đẩy vào con đường tự hủy và ba sẽ là người ân hận suốt quãng đường còn lại.

Tuấn Chi lấy tay xoa trán suy nghĩ lao lung.

- Ba hiểu rồi, con cứ nói mãi... con nên đi đi để tự ba giải quyết.

- Ba, thật tình con vẫn thương ba cơ mà. Ngay từ khi khám phá ra cuộc tình giữa ba và dì Thu con vẫn đứng về phía của ba cơ mà. Cho đến nay con vẫn yêu vẫn kính trọng dì Thu... nhưng con vẫn thương mẹ con, người đã sinh ra con.

Tuấn Chi nắm lấy tay Tử Kiên xiết chặt.

- Con có thể nghĩ mẹ con đã không biết đến tình yêu từ hai mươi năm qua?

- Nhưng mẹ vẫn cần ba!

- Về phương diện gì? Thể xác, tiền tài, địa vị xã hội, danh dự?

- Có thể tất cả những điều cần thiết đó, vì ba vẫn còn là đời sống của mẹ cơ mà!

- Con nói thật ngộ nghĩnh và buồn cười quá.

- Thừa ba. Đời sống vốn là một bi hài kịch triền miên, mỗi người là một diễn viên trọn kiếp phải đóng cho trọn những vai trò nộ ái ố cho đến khi từ giã sân khấu đời buồn thảm này. Mẹ cũng thế, mẹ chỉ là một nhân vật đáng thương tội nghiệp. Mẹ phải đảm nhận một vai trò mà chỉ biết buồn nhiều hơn là phải giữ niềm vui trong hạnh phúc nhỏ nhoi bình thường an phận...

Thấy những lý luận chặt chẽ thông thái của Tử Kiên, Tuấn Chi thật không ngờ con của chàng trưởng thành ngoài dự tưởng, bấy lâu nay dưới mắt Tuấn Chi cứ nghĩ Tử Kiên chỉ là cậu sinh viên cần cù ít nói... Tử Kiên đứng dậy vì cảm thấy không còn vấn đề gì để nói nữa. Tử Kiên lấy mảnh giấy đưa cho Tuấn Chi.

- Thừa ba, Bội Nhu có nhờ con trao lại cho ba mảnh giấy này

và Bội Nhu nói tất cả những gì muốn nói đều bày tỏ hết trong nội dung đó... Tử Kiên chớp chớp mắt để ngăn giòng lệ kịp chảy dài trên má...

- Xin lỗi ba, có lẽ tại vì tình thương bao la của ba dành cho chúng con nên chúng con mới dám có những cử chỉ lộng hành đến như vậy. Chúng con thật là có tội đối với ba, mong ba tha thứ. Và Tử Kiên rút lui nhanh ra cửa. Tuấn Chi chưa kịp phản ứng, bóng Tử Kiên đã khuất sau cửa, Tuấn Chi chỉ còn ngơ ngẩn nhìn theo thở dài.

Tuấn Chi lấy thư của Bội Nhu ra đọc:

... Xa thật rồi sao cuộc tình thơ mộng

Anh như mây bạt gió ngàn khơi

Hôm qua bên nhau đôi chim liền cánh

Giờ một mình cô quạnh bóng phòng the

Nỗi sầu nào cuộc tình xa vạn dặm

Cánh hạc qua rồi sóng nước trắng soi

Cành liễu có nghe lời tâm sự ven hồ

Ánh trăng thuở nào bên cửa lầu nhung nhớ

Anh có hay em vỡ nát tim sầu

Tình xưa đã bay xa lịm kín cơn đau?

Khanh phúc tan theo vầng nguyệt xế

Cành hoa đoạn trường nở suốt trăm năm?

Anh có hiểu tình tan nhòa lệ khổ?
 Một mình em chết lặng tuổi ưu phiền?
 Xa thật rồi sao - đối diện với cô đơn
 Nhưng em vẫn tròn đời yêu anh mãi
 Dù cho mây theo gió đến ngàn phương
 Ngày trở lại hắt hiu sâu thăm thẳm...
 Cuối bài thơ có đề chú thích:

Bội Nhu thay mẹ viết nên lời, xin tạ lỗi với ba.

Tuấn Chi xếp bài thơ lại bỏ vào túi nhưng đầu óc chao động
 rối rắm như tơ vò. Mồ hôi toát ra trên trán, Tuấn Chi cảm
 thấy bàng hoàng thân xác mỗi mảy đến nỗi Tuấn Chi nhắm
 mắt lại và lẩm bẩm:

- Những đứa con của chúng ta thật sự nó đã trưởng thành và
 thông minh đáo để. Tuấn Chi thở dài: không biết đó là điều
 may mắn hay bất hạnh! Và Tuấn Chi thiếp đi lúc nào không
 hay biết. Uyên Lâm hé cửa nhìn Tuấn Chi say ngủ, Uyên Lâm
 lấy tấm chăn bông nhẹ nhàng đắp lên người Tuấn Chi và lui
 ra khỏi phòng... cử chỉ tròn đầy của một người vợ hiền từ
 thuở hai mươi năm qua.

CHƯƠNG 18

Giang Vỹ ngồi dựa ra chiếc ghế bành cũ nhả khói liên miên, đôi mày nhíu lại ra chiều suy tư lao lung lắm, khi Bội Nhu nói về những dự tính của Bội Nhu với Tử Kiên vừa bàn nhau ở nhà.

- Bội Nhu! Thật sự anh hoàn toàn không đồng ý với em về chuyện đó. Tại sao em có thể ích kỷ và hành động một cách thiển cận đến như vậy?

Đang ngồi bên cạnh Giang Vỹ, nghe nói Bội Nhu vội phản ứng ngay, Bội Nhu đứng dậy nhìn chăm chăm vào Giang Vỹ.

- Anh phản đối việc làm của em ha? Em biết mà, trong thâm tâm anh muốn ba mẹ em ly dị cho xong chuyện, coi như cái đình trước mắt phải nhờ đi. Anh mới chính là người ích kỷ nhất thế gian. Em hiểu mà...

- Bội Nhu, sao em nóng nảy quá thế. Đường nào khi cưới em anh cũng phải đối diện với má em cơ mà. Anh chỉ nói ra với ý nghĩ trung thực và khách quan thôi. Như em hiểu đó, mẹ em không bao giờ tương xứng với Ba em về nhiều phương diện, một cuộc hôn nhân nhằm lỗ từ hơn hai mươi mấy năm rồi, đến lúc cần phải trả tự do cho ba em chứ. Đừng bắt ba em phải sống thêm những tháng ngày gian dối miễn cưỡng như một vở bi hài kịch tội nghiệp cho ba em. Thà cố gắng chịu với nhau một lần đau khổ tột cùng rồi thôi, còn hơn níu kéo mãi đến trọn đời. Em nghĩ như thế có phải không?

- Không được, hoàn toàn không được. Rồi mẹ em sẽ dần dần thay đổi để xích dần đến với ba chứ!

Giang Vỹ bật cười lớn tiếng:

Ngoại trừ em là hiện thân một bà tiên có đôi đũa thần biến hóa như ý muốn...

Thấy Giang Vỹ có dáng cười mỉa mai ngạo nghễ, Bội Nhu tức giận:

- Anh Giang Vỹ, em không muốn anh có thái độ như vậy. Anh phải ăn nói tử tế với em, anh còn khinh miệt mẹ em nhất định em bỏ về ngay đấy... và lần này đừng có hòng em trở lại.

Giang Vỹ đứng dậy kéo Bội Nhu vào lòng vỗ về:

- Anh bàn thảo để tìm ra một giải pháp thích hợp, thực tình anh đâu có ý gì. Cũng như anh đã nhiều lần nói với em nếu so sánh giữa bà Thu và má em thì chắc chắn ba em sẽ chọn bà Thu hơn vì bà Thu là ngọc thạch còn mẹ em chỉ như cục đá thôì.

Bội Nhu ngược lên nhìn Giang Vỹ:

- Hay anh cũng mê bà ta rồi?

- Đâu có chuyện ấy, hơn nữa trong trái tim của anh đã có Bội Nhu rồi và em đã chiếm hết chỗ làm sao còn cho hình bóng khác!

Bội Nhu nũng nịu:

- Sao anh khờ quá vậy, ai bảo đi yêu người có bà mẹ là cục đá?

Giang Vỹ buột cười ôm sát thêm Bội Nhu vào lòng:

- Nhưng anh lại yêu những cục đá ấy vì từ nghìn xưa những cục đá đó cho loài người những tia lửa cần thiết cho đời sống. Một cục đá nhỏ nhưng cũng có thể làm tan nát những viên ngọc quý, xây nên những lâu đài kỳ quan của nhân loại. Em thấy không, giá trị của những cục đá. và Giang Vỹ cười cầu hòa với Bội Nhu.

Bội Nhu thấy Giang Vỹ làm lành với mình nguýt mắt người yêu và nũng nịu:

- Anh này thiệt tình khó thương. Em ghét lắm đấy, cứ đem mẹ người ta ra đùa hoài thôi, lần sau em hông chịu đến thăm anh nữa đâu nha. Và Bội Nhu làm bộ nghiêm trang như để nói với Giang Vỹ điều quan trọng:

- Bây giờ em ra lệnh cho anh cùng đi với em đến dì Thu.

Giang Vỹ ngờ ngác:

- Bắt buộc anh phải tháp tùng theo em nữa à? Thế mà anh cứ tưởng anh đã thuyết phục được em rồi chứ? Anh vẫn là kẻ chiến bại dài dài.

Bội Nhu trừng mắt:

- Sao, có chịu đi cùng với em không? Nếu còn yêu em phải đứng cùng chiến tuyến với em, còn không em sẽ xem như đối phương đấy nhé.

Giang Vỹ vừa cười vừa phân bua:

- Nhất định anh về phe em từ lâu rồi mà. Đi thì đi sợ gì.

Bỗng dưng Giang Vỹ ra vẻ băn khoăn lưỡng lự vì Giang Vỹ

nghĩ chấp nhận ra đi cùng với Bội Nhu là vô tình đồng lõa vào một mục đích quá nhân tâm, giết chết một tình yêu xinh đẹp giữa hai người. Một tình yêu thực sự đã chờ đợi hai mươi mấy năm nay. Nếu cuộc tình này tan vỡ chắc chắn ba Bội Nhu sẽ buồn ghê gớm và dì Thu - con người nghệ sĩ giàu tình cảm ấy - sẽ phải đau khổ đến cực nào? Nghĩ đến đây Giang Vỹ cảm thấy buồn không hào hứng theo Bội Nhu. Như đoán được phần nào ý nghĩ Giang Vỹ, Bội Nhu cũng cảm thấy lòng mình ray rứt:

- Anh Vỹ, em biết anh đang nghĩ về những ngày giông bão! Nhưng nếu anh ở vào hoàn cảnh và địa vị em anh cũng phải chấp nhận thực hiện giải pháp như em. Dù sao mẹ em vẫn là người đã từng mang nặng đẻ đau, nuôi em từng ngày, lo lắng khổ cực, nhất là suốt thời gian gia đình em chưa được sung túc. Ba em vẫn chấp nhận sống êm ả dưới mái gia đình - mặc dù em không biết thâm tâm ba nghĩ như thế nào - mãi đến khi dì Vũ Thu xuất hiện thì mọi chuyện đã bắt đầu thay đổi. Thôi, chúng ta không còn thì giờ để mổ xẻ sâu xa vấn đề nữa. Giờ này chỉ còn có lý trí hành xử nếu cảm thấy áy náy lương tâm thì anh nên ở nhà, em đi một mình. Bội Nhu hồi hải quay lưng ra cửa, Giang Vỹ vừa tròn mặt vừa lắc đầu bước theo.

- Nói như thế chứ ông trời cũng không giữ anh ở lại đâu nhá. Nhưng kế hoạch đã sắp sẵn chưa đó?

- Anh yên tâm, em đã tiên liệu mọi vấn đề kể cả "tâm lý đối phương".

- Chỗ khuyết điểm nào?

- Dễ mềm lòng như ba em khi em dùng chiến thuật "khô nhục kế".

Giang Vỹ nhìn Bội Nhu ngạc nhiên:

- Em lợi dụng sự mềm lòng của người ta thật anh không ngờ em lại nhiều mưu trí đến như vậy.

- Chưa đâu anh, em còn thực hiện một kế hoạch phân tán hết sức ly kỳ nữa. Như đêm nay sinh nhật của bác Đỗ Phong, em đã bảo mẹ cầm chân ba bằng những chuyện "vòng vo tam quốc" với bác Phong.

- Còn Hiếu Nghiên?

- Đã bị anh Tử Kiên đưa vào rạp cine rồi. Chỉ còn một mình dì Thu ở nhà thôi, nếu đêm nay không thực hiện đúng kế hoạch thì coi như chúng ta không còn thời cơ nào tốt đẹp nữa.

Giang Vỹ từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, vừa đi vừa nhìn sững Bội Nhu:

- Anh không ngờ một người đẹp như em lại vừa hung dữ và thông minh đến mức như vậy! Anh thật là điểm phúc có người vợ như em.

- Anh châm biếm em đó hả?

- Anh nói thật tự đáy lòng đó. Và Giang Vỹ đưa bàn tay Bội Nhu lên hôn một cách nồng nàn.

- Anh chỉ được tài nịnh em thôi.

Đúng như lời nói của Bội Nhu vì khi bấm chuông chỉ thấy một mình dì Thu ra mở cửa. Vừa bước vào nhà Giang Vỹ và Bội Nhu cảm thấy một không khí dễ chịu. Mùi thơm của củi thông từ lò đốt ở phòng khách. Tiếng nhạc cổ điển nghe nhẹ nhẹ... Một thoáng ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của Giang Vỹ và Bội Nhu nhưng Vũ Thu không để sự ngỡ ngàng ấy

kéo dài, Vũ Thu vồn vã nồng nhiệt ngay:

- Thật là thú vị khi mình ngồi một mình nghe gió thổi ngoài cửa kính, nghe mưa rơi trên vòm lá sau vườn, đang cô đơn bỗng có hai người khách đồng điệu đến với mình.

Và không để cho Giang Vỹ và Bội Nhu mất tự nhiên, Vũ Thu vội pha hai ly trà nóng mang đến.

- Trà thơm nhất của Vân Thọ Đường đây, mời ngồi xuống uống đi nào.

Trước sự niềm nở, trẻ trung của Vũ Thu làm cho Giang Vỹ cảm thấy lòng mình se lại, có cảm tưởng như đang phạm tội đồng lõa với một âm mưu đen tối tàn nhẫn. Giang Vỹ cố đưa mắt nhìn quanh căn phòng như để cố che đậy sự ray rứt của mình, Giang Vỹ bỗng giả vờ reo lên:

- Dì Thu cũng biết đàn Piano à?

Vừa mang hạt dưa và chocolate đến vừa trả lời Giang Vỹ:

- Của Hiếu Nghiên đây. Tôi chỉ biết chút đỉnh thôi, học được từ thời trung học đó. Nhưng có lẽ chiếc đàn này cũng sắp mang đi rồi vì mấy hôm nay Hiếu Nghiên đã làm hòa với ba má và tôi khuyên Hiếu Nghiên nên về sống với gia đình.

Bội Nhu vừa ngược lên nhìn Vũ Thu vô tình nhìn thấy bức họa "Mạc đạo bất tiêu hồn. Liêm quyền thu phong. Nhân tử hoàng hoa sầu..." Bức họa thật tuyệt vời... Bội Nhu thoáng chút ngẩn ngơ. Giang Vỹ cũng trầm mặc theo đuổi ý nghĩ riêng của mình.

Không khí có vẻ ngọt ngào, Vũ Thu như linh tính có điều gì bất ổn vừa xảy ra nên nhìn Bội Nhu hỏi:

- Chắc cô cậu lại có chuyện không vui với nhau rồi?

Bội Nhu đang nhìn bức họa với ý nghĩ mông lung, giật mình quay lại.

- Thừa dì, không có ạ.

Giang Vỹ thu thả đáp lại:

- Có chứ dì Thu. Chúng tôi vừa tranh luận về mấy câu thơ cổ. "Lý Chi sở tất vô tình chi sở tất hữu". Nằm trong một bài thơ hơn ba trăm năm trước, nói lên cái tính chất tình cảm của con người. Khi đề cập đến tình cảm thì tất nhiên phần lý trí không còn quyền uy đến nữa. Người xưa bảo vậy nhưng mãi ba trăm năm sau hậu thế vẫn không công nhận nên mới có chuyện tranh luận dữ dội đấy Dì.

Vũ Thu thiết bèn nhậy chỉ nghe qua giải thích của Giang Vỹ, Vũ Thu đã đoán được phần lý do đến thăm đột ngột này. Vũ Thu khiêu ngọn lửa bùng cháy lên và nói:

- Cô cậu có điều gì hãy nói tự nhiên.

Giang Vỹ đáp nhanh:

- Tôi chẳng có vấn đề gì.

Vũ Thu gật đầu quay sang Bội Nhu:

- Chắc Bội Nhu có điều gì muốn nói với tôi phải không?

Và Vũ Thu nhìn thẳng vào đôi mắt của Bội Nhu như muốn suy xét những điều tiềm ẩn trong khối óc của Bội Nhu trước khi những ý nghĩ được phóng ra bằng lời. Bội Nhu vẫn lúng túng ngồi yên. Vũ Thu uống ngụm trà và tiếp:

- Tôi biết Bội Nhu đến gặp tôi về chuyện của ba cô phải không?

- Thừa dì, đúng như vậy. Không có chuyện gì con có thể dấu gì được, dì thông minh quá hèn gì...

- Bội Nhu, dì chả có thần thánh gì đâu, chính nét mặt của Nhu đã tố cáo điều đó.

- Dì Thu, dì như con chim đại bàng bay lượn trong không trung đậu trên những đỉnh núi hùng vĩ mênh mông. Thế giới của dì đầy những tự tin, vị tha và phóng khoáng tuyệt vời. Trong khi những người đàn bà khác chỉ biết những chuyện tầm thường gạo cơm than củi, suốt năm suốt tháng chỉ biết lo chăm sóc chồng con và sống như một loài cây chùm gửi tội nghiệp. Dì đã thấy qua những người đàn bà như thế chưa?

Nhìn những tia lửa bén lên từ những thanh củi trong lò, Vũ Thu đáp:

- Tôi biết chứ! Mỗi người là một hành tinh tự tạo đời sống riêng cho mỗi người. Tại sao Bội Nhu không đặt câu hỏi thẳng nơi ba Nhu. Dù sao tôi cũng chỉ là một người đàn bà, tình cảm và thụ động. Theo ý tôi, Bội Nhu nên nói ngay với ba, tôi nghĩ như thế là cách giải quyết hay nhất...

Bội Nhu cúi xuống vôn vê tà áo suy nghĩ một lúc mới trả lời:

- Thừa dì, nếu con thuyết phục được ba thì con đâu có đến cầu cứu dì.

Vũ Thu nhú đôi mày:

- Thật là vô lý, tại sao Bội Nhu lại đề nghị tôi một chuyện hết sức hoang đường đến như vậy?

- Thừa dì, con đã nghĩ đến điều đó và sự có mặt của con hôm nay thật là vô lý và vô duyên nữa.

- Đã biết nhưng tại sao Bội Nhu vẫn thực hiện?

- Vì con không còn cách nào hơn. Cho đến bây giờ con cũng không biết yêu cầu điều gì ở nơi dì? Con chỉ muốn tỏ bày những tâm sự thực lòng. Dì nên hiểu giúp con. Nếu mẹ con bị ba con bỏ thì chắc chắn mẹ con không sống nổi, vì mẹ con mềm yếu lắm. Với dì thì lại khác dì như cây đại thụ giữa rừng không sợ bão tố, không có ba dì vẫn hiên ngang sống...

Vũ Thu uống thêm hớp trà nóng nói:

- Bội Nhu! Quả thật con đã lầm, chính ở ba Nhu có một sức hút ghê gớm, nói đúng hơn là sức quyến rũ đáng kể...

- Nói như thế... nghĩa là...

Vũ Thu mỉm cười:

- Sẽ chẳng có gì xảy ra đâu, Bội Nhu cứ an tâm. Làm gì có chuyện phải tự tử vì tình nhỉ. Tôi đã từng lăn lóc trần ai với cuộc đời, đôi khi muốn chết không phải chuyện dễ dàng đâu. Dừng lại một lúc rồi Vũ Thu chậm rãi tiếp:

- Nhưng Bội Nhu có dự liệu những điều có thể xảy ra khi tôi thực sự dứt bỏ với ba Nhu?

Bội Nhu có vẻ suy tư:

- Con không nghĩ ba lại có thể nhu nhược quá mức như vậy. Dù sao ba vẫn là đàn ông mà dì.

- Nếu đúng như vậy thì quả tốt.

Vũ Thu đứng dậy đi đi lại lại đăm chiêu, không khí căn nhà trở nên lạnh ngắt. Giang Vỹ phá tan sự yên lặng khó chịu:

- Dì Thu, theo thiên ý của tôi đến lúc giữa tất cả chúng ta không ai có quyền bắt buộc người khác phải làm theo ý mình như thế là vô lý, bất công. Giả sử mẹ Bội Nhu có buồn lòng vì bị chồng bỏ mà tự tử thì chả có chuyện gì liên hệ đến dì. Có bao giờ người ta kết án hoa khi cánh bướm bay lượn đến rồi bỏ đi không nhỉ?

Nghe nói như vậy Bội Nhu tái mặt:

- Anh Vỹ tại sao anh lại phát biểu như vậy?

Vũ Thu vội nói thẳng với Giang Vỹ:

- Giang Vỹ, theo tôi cậu nên hãnh diện có người vợ ngoan hiền thông minh hơn người. Một thiên tài tuổi trẻ.

- Cảm ơn dì, nhưng chuyện của dì hoàn toàn không có tôi xen vào...

- Anh vỹ, ít ra anh phải có ý kiến chứ, khi này nói khác bây giờ nói khác... anh làm tôi rối loạn cả đầu óc... và Bội Nhu nước mắt lưng tròng:

- Mục đích của con đến thăm gì đêm nay chỉ là yêu cầu dì một điều mà thôi.

- Là điều gì cô cứ nói.

-... Dì hãy thương hại và tội nghiệp cho mẹ con, một người đàn bà cục mịch kém hiểu biết và yếu đuối. Nếu mẹ con được một phần như dì Thu thì con đâu đến nỗi phải lo âu... và van xin dì...

Vũ Thu ánh mắt sắc hơn, nghiêm nghị và quyền uy hơn:

- Thôi được, cô khỏi phải dài dòng tôi đã hiểu mục đích của cô.

Vũ Thu lặng lẽ bước đến dương cầm ngồi xuống, thở dài và mở nắp đàn lấy tay đề lên hàng phím, những âm thanh vọt bén lên trong gian nhà yên lặng như những mũi tên đâm thẳng vào hồn. Vũ Thu quay lại:

- Bội Nhu, Giang Vỹ đây là lần cuối cùng tôi thành thật khuyên hai người mỗi khi làm việc gì kể cả chuyện yêu đương cũng phải thống nhất tư tưởng chứ không một ngày nào đó trong tương lai lại thêm một lần ân hận và thời gian không còn để cho hai người chạy đuổi theo cái thế giới riêng tư của mình nữa.

Bội Nhu cảm thấy ray rứt tội cùng thoáng giây cảm thấy thương dì Thu:

- Dì Thu...

Bội Nhu định nói thật tình cảm của mình đối với dì Thu... nhưng những nốt nhạc như sóng biển ào ạt vỗ đến... và tiếng hát như một loài nhân ngư xa thăm hoang vu thoát lên mơ hồ như có lệ lấp lánh dưới trăng sao.

... Cuộc tình rồi cũng qua đi... Anh có biết chẳng, sao gặp nhau quá muộn màng. Những lời yêu thương như mật ngọt ở hoài trong tim em. Đời vẫn vô tình trôi qua như giòng nước. Em như cánh hoa lục bình bèo bồng trên sông biển ngàn xa. Anh có biết, rồi em sẽ bỏ đi trong cõi phù du này. Thương nhau cho lắm rồi cũng chia tay. Mai sau rồi cũng chẳng còn gì trên bãi vắng hoang vu. Những đợt sóng vô tình vỗ vào

ghềnh đá... vùng trăng xưa héo hắt sườn non...

Bỗng tiếng hát ngừng lại như bị tắt nghẽn, nhưng tiếng đàn vẫn còn như đang rên xiết réo rắt rỉ máu từ trong hồn đau thương. Hai giòng lệ chảy dài trên má Vũ Thu. Tiếng đàn mỗi lúc như cuốn hút nàng vào con mê sáng...

Giang Vỹ hốt hoảng định đến bảo Vũ Thu ngừng đàn nhưng Bội Nhu đã nắm chặt tay Giang Vỹ giữ lại, bàn tay lạnh ngắt làm cho Giang Vỹ nhìn sững sốt vào Bội Nhu:

- Thôi, chúng ta về đi em...

Giang Vỹ hé cửa dui Bội Nhu bước ra ngoài chỉ kịp cho Bội Nhu nói lời từ giã.

- Cám ơn dì Thu, chúng con về...

Khi nốt nhạc lên cao vút Vũ Thu lạnh toát cả người vội dừng lại. Vũ Thu quay nhìn hai người vừa bước ra khỏi cửa. Vũ Thu lấy tay quạt nước mắt và đi lần đến bên lò sưởi. Mưa bắt đầu rơi nặng hạt trên mái nhà. Gió đã thổi bành bật những tàu lá chuối đầu hiên. Vũ Thu vẫn ngồi đăm chiêu nhìn ngọn lửa thật lâu. Bỗng dưng nàng cảm thấy như mùa đông đã thực sự đến với cảnh vật và chính trong tâm hồn nàng. Từ khi có Tuấn Chi nàng đã quên thời gian, nàng đã ngủ vui trong hạnh phúc. Bây giờ thì đã hết rồi, những ngày tháng thơ mộng đã chia xa như những giọt mưa vỡ tan tành trong sân vắng.

CHƯƠNG 19

Chưa bao giờ Tuấn Chi có cảm tưởng như mùa đông kéo dài bất tận. Bao nhiêu suy nghĩ rã rời cuối cùng Tuấn Chi đành phải buông thả theo quyết định của tình cảm con cái, những giọt nước mắt khổ nhục của Uyên Lâm. Gia đình, trách nhiệm như miếng da che mắt con ngựa chỉ biết duy nhất con đường đi tới đến suốt đời. Ở bên vợ con mà hồn Tuấn Chi phiêu du đến tận phương nào. Trái lại đối với Vũ Thu càng ngày càng cuốn hút vào những sinh hoạt xã hội, xông xáo tham dự hết hội đoàn này đến đoàn thể nọ, tên tuổi được báo chí nhắc đến luôn. Tuấn Chi điện thoại đến thăm nhiều lần trong ngày đều không gặp. Đến Hiếu Nghiênn cũng không biết Vũ Thu ở đâu! Vũ Thu như loài sóc mới nhìn thấy đó chưa kịp đến đã biến mất, đôi khi quên cả đường về. Nên Tuấn Chi đã chuẩn bị nhiều vấn đề để mong gặp Vũ Thu tỏ bày, tâm sự. Nhưng Tuấn Chi hoàn toàn thất bại trong ý định này. Tuấn Chi linh tính như có điều gì bất thường xảy đến. Và những thân ái giữa Vũ Thu và chàng càng ngày càng đào sâu hố thẳm chia cách. Sáng hôm nay tiếng chim ríu rít hót vang trong khóm lá, tia nắng mùa xuân đầu tiên chiếu xuyên qua khung cửa kính vào phòng chàng. Mùa mưa thực sự đã qua rồi. Tuấn Chi tự pha cho mình một ly cafe và ngồi nhìn những giọt màu đen rụng xuống đáy ly... Tuấn Chi đã nhớ đến Vũ Thu, những kỷ niệm của đêm ở Vân Thọ Đường. Nỗi nhớ ray rứt không làm sao chịu nổi, Tuấn Chi vội vàng thay áo lấy xe phóng nhanh như lao vút về con đường quen thuộc.

Vừa bấm chuông, Vũ Thu hiện ra với nụ cười xinh đẹp như đạo nào.

- Anh đẩy hờ! Chờ em chút đi... hay anh vào nhà ngồi đợi em nghe... À em đề nghị với anh nên gọi Hiếu Nghiên và Từ Kiên cùng đi cho vui.

Tuấn Chi lắc đầu phản đối:

- Không nên, vì anh muốn dành hôm nay cho chúng ta và... hơn nữa anh muốn nói với em nhiều chuyện.

Vũ Thu bối rối thoáng chốc nhưng cố lấy lại bình thản:

- Vâng cũng được, tùy anh. Em cũng đang có nhiều chuyện nói với anh. Thôi hay là cứ mặc đại như thế này cũng được, chúng ta đi ngoại ô mà.

Với chiếc quần ống mà rượu chát và chiếc áo len mỏng màu đen, mái tóc thả lơi theo gió trông xinh đẹp và lãng mạn. Ở nụ cười và đôi mắt đen láy của Vũ Thu như có sức hút kỳ diệu, Tuấn Chi vừa chớm ý định ôm nàng hôn cho bỏ những ngày nhung nhớ nhưng Vũ Thu đã vụt tránh đi lấy lý do khép cánh cửa sổ lại. Tại sao mình hèn nhát đến như vậy? Tại sao mình không sắt đá một chút? Lý trí cuối cùng đã ngã quy trước những hệ lụy tình cảm trói buộc từ mấy chục năm qua? Tại sao ta không từ bỏ tất cả để ôm vào lòng niềm hạnh phúc tuyệt diệu này nhỉ. Vũ Thu! Em đích thực là thần thánh, em biểu hiện cho hạnh phúc đích thực, sao ta không can đảm đến với nàng? Khanh phúc trong tâm tay sao ta không bắt lấy? Màu sắc âm thanh sự hòa hợp kỳ diệu nhất của vũ trụ đã ngự trong trái tim nàng sao ta mãi ngàn năm không với tới? Thu đi có hạnh phúc đi theo. Thu cười có hạnh phúc đem mùa xuân lại dâng hiến! Chỉ cần một Vũ Thu này thôi là ta đã sống

lại một đời trẻ trung hạnh phúc. Tuấn Chi nghĩ miên man đến nỗi khi ra đến xe chàng còn tần ngần đứng sững. Vũ Thu phải nín tay thúc giục:

- Anh Tuấn Chi! Sao chưa chịu lên xe đi cho rồi, nghĩ gì mà thần thờ ra thế?

- Bây giờ đi đâu?

- Ra bãi biển. Lâu quá em muốn nhìn lại những đợt sóng như những hoa biển ngàn đời yêu dấu đó.

- Em thay đổi nhanh quá, thôi được anh sẽ chịu theo ý em.

Tuấn Chi cho xe chạy chậm chậm theo con đường ven bãi biển. Gió nhẹ thổi tung mái tóc lật phất vương trên áo Tuấn Chi. Vũ Thu quay sang nhìn Tuấn Chi âu yếm như không có gì xảy ra.

- Đạo này trông em có vẻ vui hẳn ra?

- Em bao giờ chẳng vậy... vì đời vốn là một bi kịch nên buồn làm gì, hơn nữa có gì phải buồn khi cuộc đời danh vọng, sự nghiệp, tình yêu đầy đủ thì chẳng còn lý do nào để buồn cả! Mặc dù Vũ Thu cố giữ cho giọng nói bình thường nhưng vẫn không che dấu cái vẻ tự nhiên chân thật như đạo nào. Tuấn Chi quay sang nhìn Vũ Thu:

- Em lại châm biếm anh rồi đấy.

Tuấn Chi đưa tay nắm lấy bàn tay Vũ Thu và xiết nhẹ.

- Anh thành thật xin lỗi em. Anh đã nhiều lần cố tìm gặp em nhưng không được, không phải anh lãng quên chuyện chúng mình đâu.

- Anh không có gì phải xin lỗi. Thôi đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Em muốn buổi sáng đẹp này chỉ dành riêng cho chúng ta thật trọn vẹn, cho dù chỉ một lần rồi thôi.

Vũ Thu trở lại khuôn mặt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa xe. Tuấn Chi cảm thấy lòng đau nhói.

- Chẳng thà có điều gì... em cứ trách móc đay nghiến, hờn dỗi chứ em không nên giữ thái độ yên lặng như vậy!

Vũ Thu đưa tay ra hiệu bảo Tuấn Chi dừng xe lại. Vũ Thu mở cửa xe chạy nhanh xuống giữa rừng hoa vàng. Mái tóc buông thả theo gió như những gợn mây đen huyền ảo. Nàng chạy đùa ngây ngất giữa ngàn cánh hoa vàng trông thật đẹp và thánh thiện vô cùng. Tuấn Chi mở cửa xe đứng ngẩn ngơ nhìn Vũ Thu. Sau khi hái được một khóm hoa nhỏ, Vũ Thu trở về bước lên xe và khoe với Tuấn Chi:

- Đẹp không anh?

- Thực sự em mới là đóa hoa đẹp nhất trần gian.

Vũ Thu cười ròn rã:

- Anh bao giờ cũng "tiểu thuyết hóa " nghe có vẻ cải lương quá.

Tuấn Chi mất hứng định cãi lại vì câu nói vừa rồi thật tình của chàng. Tuấn Chi lầm lì lái xe. Vũ Thu vẫn hồn nhiên nhìn những con thuyền nhấp nhô ngoài biển vắng. Không khí đã nhuốm vẻ nặng nề. Thật sự Vũ Thu đã sống riêng lòng với cái thế giới thu nhỏ hẹp của nàng.

Nàng say mê ngắt từng cánh hoa vàng tung trong gió và hát nhỏ một bài hát về tình yêu lỡ muộn. Tuấn Chi buồn quá nên

cho xe ngừng lại. Mới vào mùa xuân nên biển vẫn còn lạnh. Những cuộn sóng cao quá đầu đuổi nhau chạy vào bờ vỗ trắng xóa. Gió thổi mạnh nghiêng ngửa hàng dương liễu. Suốt cả một giải cát chạy dài ven biển không một bóng người. Tuấn Chi choàng tay qua ngang lưng Vũ Thu dịu dàng đi từng bước chậm trên cát. Vũ Thu vẫn cúi đầu yên lặng. Đến một tảng đá bên hàng dương liễu, Tuấn Chi vừa vuốt tóc Vũ Thu và hôn nàng. Vũ Thu không phản đối nhưng không có cử chỉ trìu mến đồng lõa với nụ hôn như thuở nào, nàng chỉ nhắm mắt lại và chảy những giọt lệ nóng thấm vào môi chàng.

Tuấn Chi bỗng ngớ ngàng lấy tay thấm những giọt lệ của Vũ Thu và hỏi nhỏ:

- Có gì làm cho em buồn thế? Có phải tại anh? Anh xin lỗi em cơ mà.

Và Tuấn Chi định hôn nàng để xin lỗi nhưng Vũ Thu đã ngoảnh mặt tránh đi.

- Đừng anh! Anh không có điều gì phải xin lỗi em. Em đang nghĩ những ngày tháng tới chúng ta thực sự không còn gần nhau nữa!

Tuấn Chi sững sốt hỏi tiếp:

- Tại sao? Có chuyện gì đã xảy đến cho em?

Vũ Thu nhìn ra biển khơi mịt mù gió bão và nàng có cảm tưởng lòng nàng cũng đang bão tố đau thương. Bỗng Vũ Thu ôm chầm lấy Tuấn Chi nghẹn ngào.

- Anh! Em vẫn yêu anh mãi mãi... nhưng cuộc tình này sẽ không đi đến đâu chỉ làm cho chúng ta đau khổ nhiều hơn

thôi. Có lẽ lần gặp này là lần cuối cùng vì tất cả em đã chuẩn bị xong xuôi cho một chuyến đi thật xa...

Tuấn Chi ôm cứng Vũ Thu trong lòng nhưng quá ngạc nhiên trợn mắt nhìn Vũ Thu:

- Đừng có đùa dai như thế, coi chừng anh đứng tim bây giờ!
- Em có bao giờ nói đùa với anh đâu. Đến lúc chim đại bàng về biển trời mênh mông của nó chứ. Giữa anh và em không ai có lỗi trong cuộc tương ngộ này. Em chỉ tiếc chúng ta là nhân ngãi chứ không thể là vợ chồng nên hạnh phúc đã vụt cánh bay xa....

Tuấn Chi cắt ngang lời Vũ Thu:

- Không, em đừng nói thế. Anh hứa với em anh đang cố gắng giải quyết chuyện riêng của anh càng sớm càng tốt để xúc tiến chuyện của chúng mình, tại sao em bỏ cuộc quá sớm như vậy?

Vũ Thu lắc đầu:

- Đừng bao giờ bận tâm đến chuyện giải quyết vấn đề đó nữa anh. Mọi chuyện đã xong rồi...
- Vũ Thu, tại sao em nói những chuyện lạ lùng như vậy? Bộ em đang bị bệnh rồi sao? Có gì làm cho em buồn thế?
- Không đâu anh, em vẫn khỏe mạnh, em vẫn sáng suốt như bao giờ. Em định xuất ngoại một chuyến thật xa để tìm hứng thú cho những tác phẩm của em.

Tuấn Chi có vẻ trầm ngâm vài phút và quay lại nhìn sững vào mắt Vũ Thu:

- Được, nhưng em có thể đợi anh thu xếp cùng đi với em?

Không trả lời ngay câu hỏi, Vũ Thu vứt những cánh hoa vàng tung trong sóng biển.

- Anh không thể đi với em được!

- Tại sao? Tại sao?

Tuấn Chi nhìn Vũ Thu giận dữ hỏi. Vũ Thu cố vẻ giữ bình thản:

- Tại vì anh Lý Phàm không muốn sự có mặt của anh.

- Lý Phàm! Lý Phàm! Tên chó chết ở Hạ Uy Di đó chứ gì. Anh sẽ cho hắn một bài học đích đáng.

- Anh ấy là một người tốt. Lúc triển lãm tranh anh ta đã mua giúp em năm bức tranh với giá cao.

- Hắn chỉ là tên trọc phú tầm thường.

- Không phải như nhận xét của anh đâu. Anh ta có tư tưởng, hiểu biết và phóng khoáng lịch thiệp...

Tuấn Chi thấy Vũ Thu bênh vực Lý Phàm với những lời lẽ hết sức thân ái nên Tuấn Chi sa sầm nét mặt, trong lòng cảm thấy xót xa. Vũ Thu yên lặng ngắt cánh hoa cuối cùng thả tung trong gió.

- Thế em đã quyết định đến Hạ Uy Di gặp hắn?

- Anh đã có mặt tại Đài Loan hai tuần nay và có ý chờ em cùng đi.

Tuấn Chi ghen ngào và tức giận mĩa mai:

- Hèn gì hai tuần nay anh đã cố ý tìm em mà không gặp. Không ngờ em lại xử tệ với anh đến mức như vậy...

- Đúng! Anh không ngờ một người có tâm hồn như Vũ Thu đã từng yêu nghệ thuật hơn tất cả mọi thứ trên đời này bây giờ lại bị đồng tiền giàu sang thu hút đánh đi tâm hồn rồi chứ gì? Anh có quyền nghĩ theo ý anh. Riêng với em bên ngoài đời sống chỉ là giả tượng, em thực sự đã tìm thấy một sự hòa hợp nào đó ở tâm hồn anh ta chứ...

Tuấn Chi bực tức cắt ngang:

- Thôi cô đừng biện minh nữa, không hiểu trong một lúc cô yêu bao nhiêu người đàn ông?

Vũ Thu tái mặt quay phắt lại sùng sộ với Tuấn Chi:

- Anh Tuấn Chi. Anh ăn nói hồ đồ quá vậy. Từ lúc gặp anh, tôi có hứa hẹn với anh điều gì. Tôi không phải là vợ anh kia mà, tại sao anh lại cấm đoán tôi một cách vô lý đến như vậy. Thật tình anh không có quyền gì cả đối với tôi nghe chưa. Vũ Thu cúi đầu nghĩ vài giây rồi lại tiếp:

- Anh Tuấn Chi, nếu tôi là người đàn bà mẫu mực chính chuyên thì tôi đâu có ly dị chồng tôi. Anh làm sao hiểu hoàn cảnh tình cảm hiện nay của tôi chứ. Tôi chỉ cầu mong một ngày nào đó anh sẽ hiểu tôi và lúc ấy thì mọi chuyện đã qua rồi như làn mây phiêu lãng cuối chân trời.

Tuấn Chi nắm chặt lấy đôi bàn tay Vũ Thu kêu trong hơi thở dồn dập:

- Vũ Thu, thật tình anh không hiểu em muốn nói gì.

Và Tuấn Chi hốt hoảng có cảm tưởng Vũ Thu trong tay chàng

mà như sương khói sẽ tan biến vào không gian bất cứ giây phút nào. Tuấn Chi đưa bàn tay nhỏ bé của Vũ Thu lên hôn.

- Vũ Thu, không bao giờ em có thể phỉnh phờ lòng gạt anh được. Lý Phàm chỉ là một lý do không thật. Anh không bao giờ tin lời em đâu. Khang người đó chắc chắn không bao giờ hòa hợp với tâm hồn em. Anh sẽ cố gắng lo chuyện ly dị càng sớm càng tốt, quán Vân Thọ Đường anh sẽ giao lại cho quán lý Trương chăm sóc, mọi chuyện thật dễ dàng để cùng em đi bất cứ nơi nào em muốn. Và chúng ta sẽ sống những ngày tháng thật hạnh phúc bên nhau trong một thế giới thơ mộng bình dị của riêng chúng mình. Tuấn Chi vẽ vời như một giấc mơ hoàn hảo.

Tuấn Chi nói say sưa như người mộng du.

- Chúng ta sẽ đi nhiều nơi trên thế giới, em sẽ thực hiện nhiều bức tranh kỳ diệu tuyệt vời nhất và anh sẽ mở liên tục những phòng triển lãm tranh của em từ thành phố này đến thành phố khác. Cuộc đời sao mà đẹp quá phải không em?

Tuấn Chi mắt sáng lên theo giấc mộng vẽ vời ước mơ của chàng. Vũ Thu nhìn Tuấn Chi lòng cũng menh mang xúc động. Màn lệ mỏng phủ đầu... cơn gió mạnh lướt qua thổi tung mái tóc nàng như bờm lông của một con sư tử sắp phủ phục dưới chân người điều khiển trong một gánh xiếc. Nàng lấy hai cánh tay ôm che khuôn mặt, để tránh bụi cát bay tung tóe quanh mình và làm rơi những giọt nước mắt mà nàng cố che dấu Tuấn Chi.

- Anh Tuấn Chi... em thành thật xin lỗi anh...

Tuấn Chi khoát tay không cho nàng nói tiếp:

- Tại sao em lại nói như vậy? Em không có lỗi gì hết, chính anh mới là người có lỗi đối với em. Anh biết tính em từ lúc mới gặp em, lớp vỏ cứng bên ngoài chỉ là một lớp giả tạo, chính trong trái tim và khối óc của em thì lại khác. Em rất tình cảm... nói khác hơn là em có một tình thương bao la, bén nhạy, dễ xúc động với ngoại cảnh. Anh sẽ đền bù xứng đáng sự đau khổ của em suốt đời, anh chỉ van xin em đừng xa anh nữa, Vũ Thu! Người mà anh yêu một cách thực tình.

Vũ Thu chớp mắt và thở dài xa vắng:

- Anh đã tưởng tượng và đánh giá em quá cao. Em cũng chỉ là một người đàn bà tầm thường. Đôi khi còn tệ hại hơn nên xã hội đã gán cho em là người hư đốn, không chính chuyên, không làm tròn bổn phận một người vợ lo cho gia đình. Định mệnh lại quá khắt khe với em khi em bắt đầu muốn dừng lại thì định mệnh xô đẩy em rơi vào vực thẳm khác. Anh phải đối diện với sự thực.

- Với anh thì lại khác, lúc nào anh cũng yêu em...

Tuấn Chi vuốt những sợi tóc vương trên áo Vũ Thu và tiếp:

- Chắc em còn giận anh nên em mới nói như thế!

- Không. Em không bao giờ giận anh, có lẽ anh mới là mối tình đích thực của em.

- Chính anh đã cảm thấy điều đó từ sau những ngày gặp em.

Đang miên man với những tình cảm êm đềm bỗng Vũ Thu nghĩ đến những lời của Bội Nhu... Vũ Thu nhìn sững vào mắt Tuấn Chi lạnh lùng giận dữ:

- Nhưng có điều em muốn anh phải đối diện với sự thật. Tất

cả... bây giờ đối với em chỉ là muộn màng.

Và Vũ Thu hét lớn:

- Em phải đi. Em phải rời xa nơi chốn này. Đến lúc em không thể chịu đựng nổi...

Tuấn Chi vô cùng ngạc nhiên trừng mắt nhìn Vũ Thu qua cửa chỉ vừa thay đổi của nàng.

- Vũ Thu. Em có điên không, đương nhiên em bỗng thay đổi một cách kỳ dị như vậy?

- Anh Tuấn Chi...

Vũ Thu cười rữ rượi và nước mắt chảy trên đôi má nàng. Hốt hoảng Tuấn Chi ôm Vũ Thu vào lòng vỗ về:

- Vũ Thu, em làm sao thế?

- Em đâu có gì. Em muốn nói em đã nhận lời Lý Phàm rồi, mọi chuyện như định đóng cột. Em sẽ lấy tiền tên trọc phú đó và tiêu pha như một bà hoàng... Còn chuyện tình yêu chúng ta? Kể từ hôm nay anh hãy xem em như không còn ở trên cõi đời này. Ngày tháng qua anh sẽ quên lãng và sẽ bước qua như những người đàn ông khác.

Vũ Thu lấy tay thấm những giọt nước mắt:

- Đó là sự thật mà chúng ta phải chấp nhận. Cũng như em bây giờ đã có hình bóng một người đàn ông khác, và em sẽ sống những ngày tháng tới với hạnh phúc riêng tư của em.

Vũ Thu lại cười như người không còn kiểm soát được lý trí của mình và chính nàng cũng không biết mình đã nói những gì! Sóng biển vỗ vào bãi cát vỗ tan những hoa sóng trắng xóa

buồn tênh. Từng cơn gió vẫn rít trên hàng cây dương liễu. Vũ Thu thần thờ nói tiếp:

- Anh yên tâm. Giữa chúng ta chẳng ai còn vương bận đến ai, mỗi người mỗi ngã. Có trách chẳng chỉ là định mệnh phải không anh?

Tuấn Chi buồn bã đứng dậy lấy thuốc châm hút nhả khói thành vòng tan loãng trong gió, rồi nói:

- Anh hiểu. Cuối cùng rồi anh chỉ là thằng già ngây thơ với tình yêu. Bây giờ anh mới hiểu ý nghĩa của tình yêu. Khi vừa mới khám phá đích thực ý nghĩa của nó thì nó đã tàn nhẫn bay xa. Hèn gì Đỗ Phong chơi bời thỏa thích chê anh quanh quẩn trong nhà như thằng khờ nhất trần gian.

Vũ Thu đứng dậy vỗ vào vai Tuấn Chi:

- Anh không bằng lòng nữa sao. Vợ đẹp con ngoan sự nghiệp danh vọng đủ mọi thứ mà thiên hạ không có được.

Bất ngờ Tuấn Chi vòng tay qua ôm chặt lấy Vũ Thu và hôn nàng như vũ bão. Vũ Thu cố né tránh nhưng không kịp, nàng chỉ biết nhắm mắt lại để cho cảm giác cay đắng lan dần trong thân thể nàng.

- Đừng anh, anh lại dùng bạo lực đối với em rồi sao? Những tiếng ú ớ trong đôi môi gấn chặt của Tuấn Chi. Vũ Thu không còn nghe tiếng sóng vỗ đều đều trên bãi nắng. Tâm hồn nàng đã chấp cánh lên cao và cao mãi theo với những đám mây trời lơ lửng.

Sau cơn bão hôn cuồng nhiệt, Tuấn Chi đánh thức nàng bằng câu hỏi thực tại:

- Em đừng châm biếm anh nữa. Chắc có người xen vào chuyện của chúng ta? Uyên Lâm? Tử Kiên hay Bội Nhu?

Vũ Thu không nói chỉ cúi đầu. Tuấn Chi lại ghì chặt lấy nàng:

- Sao em không nói? Ai đã làm cho em đau khô? Em hãy nhìn lên anh và nói rõ sự thật tự đáy lòng em đi Vũ Thu.

- Không có ai hết, tự một mình em quyết định ra đi.

- Như thế có nghĩa là em không còn yêu anh? Cứ chỉ vừa rồi chứng minh em nói dối anh. Anh không tin.

- Tùy anh, nhưng em đã bảo tình yêu của chúng ta đã tan rồi như bọt sóng.

- Nói láo. Em thề đi!

- Nếu em nói dối xin nghìn con sóng biển cuốn chìm em giữa trùng dương.

- Sao em không dám đem Hiếu Nghiên ra thề độc để chứng minh lòng em?

Vũ Thu thay đổi thái độ nghiêm nét mặt và trừng mắt nhìn Tuấn Chi hét lớn:

- Em đã bảo không còn yêu anh mà, sao anh kỳ quá. Anh bắt buộc người ta phải yêu anh, thật vô lý quá nhỉ?

Tuấn Chi khuôn mặt tái xanh, chàng đưa hai tay ôm lấy đầu bức tung mái tóc cho hả cơn giận. Tuấn Chi vừa thở hỗn hển vừa lắc đầu trông thật tội nghiệp:

- Bây giờ, anh có làm gì cũng không kéo được tình yêu trở lại. Kể như cuộc tình đẹp nhất đời anh đã tan vào mây khói. Mọi

chuyện như định mệnh an bài. Đến từ những hoa biển và cuối cùng tan tành như hoa biển. Không còn gì trên bãi cát chiều quanh quẽ đời anh.

Vũ Thu cố gắng đè nén những tình cảm ẩn kín trong tim, Vũ Thu cố gắng diễn nốt cảnh cuối cùng của một bi kịch đau đớn trái với lòng nàng:

- Anh Tuấn Chi, nếu em là anh chắc chắn em sẽ ngang nhiên bước qua vì cuộc đời vốn đã buồn và chuyện tình nào rồi cũng chia tan như bọt sóng.

Tuấn Chi ngạc nhiên những thay đổi tàn nhẫn của Vũ Thu.

- Em đúng là một nghệ sĩ nhưng thật không khác một đao phủ thủ. Trồng lên và chặt đứt không một từ tâm nhân đạo là em.

- Phải, nhận xét của anh hoàn toàn đúng. Từ trước, khi em đến anh không biết thế nào là tình yêu, em đã mang đến và bây giờ em mang nó đi. Bầu trời hạnh phúc anh đâu có gì vương mắc.

- Gỗ đá cũng buồn hướng gì tâm hồn anh, nhưng thôi mọi chuyện vỡ tan rồi, anh như chàng lái buôn bị khánh tận, lỡ một lần ôm hận đến suốt đời.

Và Tuấn Chi quay sang Vũ Thu lạnh lùng tiếp:

- Vĩnh biệt Thu! Vĩnh biệt cuộc tình đã chết yếu giữa mùa xuân đầy lộc biếc. Thôi chúng ta về đi, không còn gì để nói với nhau nữa thì đứng hoài ở đây cũng chỉ thêm vô ích.

Vũ Thu cúi đầu yên lặng bước theo Tuấn Chi ra xe. Tuấn Chi phóng xe thật nhanh như để sớm trả nàng về ngôi nhà của

nàng. Cả hai đều không nói, mỗi người theo ý nghĩ riêng. Dừng xe ở trước nhà Vũ Thu, nhưng Tuấn Chi để Vũ Thu tự mở cửa xe bước xuống. Đi chậm theo Vũ Thu đến bậc thềm cuối cùng, Tuấn Chi dừng lại ở ngưỡng cửa:

- Vũ Thu, anh nghĩ... Chắc Vũ Thu không còn muốn anh vào nhà nữa?

Vũ Thu mở bóp lấy chìa khóa và lạnh lùng trả lời:

- Chúng ta nên chia tay ở đây thì hay hơn. Vài tuần nữa em sẽ rời Đài Loan, có lẽ bằng tàu... vì em vẫn thích nhìn những hoa sóng... Thôi chào anh ở lại với hạnh phúc như thuở nào. Vũ Thu đưa tay cho Tuấn Chi bắt giã từ.

Tuấn Chi sững sờ lắc đầu vì chàng không tin sự thật xảy ra một cách tàn nhẫn đến như vậy.

- Vũ Thu! Đến hồi kết thúc rồi sao?

Vũ Thu vẫn cố lạnh nhạt nhưng nghe chừng như tim se thắt lại. Một thoáng quyết định Vũ Thu mở cánh cửa bước vào, và vẫy tay chào Tuấn Chi lần cuối. Tuấn Chi đứng ngẩn ngơ nhìn cánh cửa thân yêu khép kín, cánh cửa quen thuộc những hẹn hò chờ đợi yêu đương. Vũ Thu đã tan biến vào bên trong như sương khói. Thế là hết tất cả rồi, hình ảnh một nữ họa sĩ trẻ trung xinh đẹp nhí nhảnh bên chàng như con chim trong vườn thượng uyển thơ mộng. Cánh đồng hoa cúc vàng nàng xõa tóc chạy đuổi thơ ngây. Những kỷ niệm êm đềm đã giết lòng anh em có biết? Hoa Biển với Mạc đạo bất tiêu hồn, Liễm quyền tây phong nhân ti huỳnh hoa sầu... Tuấn Chi tê tái cả lòng và quay gót dẫn xuống những bậc thang như chàng hiệp sĩ già mất đi thanh kiếm báu và những hình ảnh oai phong ngày xưa yêu dấu.

Vũ Thu hé cửa nhìn theo Tuấn Chi đến khi khuất dần sau hàng hoa dâm bụt đỏ, nàng mới thực sự đóng sầm cửa lại hấp tấp chạy vào phòng. Hiếu Nghiênn đang nằm ở phòng khách thấy dì Thu về ngồi bật dậy:

- Dì bị trúng gió hay sao mà mặt mày tái xanh thế?
- Không sao đâu, dì chỉ mệt chút xíu thôi sẽ khỏi ngay.

Vũ Thu ôm lấy Hiếu Nghiênn và hôn lên mái tóc trĩu mền như mọi khi:

- Hiếu Nghiênn, dì bao giờ cũng nghĩ về con và yêu thương con nhưng đến lúc con phải về sống bên ba má. Và con phải tự xóa bỏ dần những hố thẳm ngăn cách giữa con với gia đình, phải tập sống như một đứa con có bốn phận và hiếu thảo. Những ngày tháng tới dì có nhiều chuyện đổi thay nên có thể dì không thể giữ con hoài bên dì được.

Hiếu Nghiênn gục đầu vào ngực Vũ Thu yên lặng.

- Dì mệt quá, Hiếu Nghiênn nên nghe lời dì nhé. Cho dì đi ngủ đã.

Vũ Thu buông Hiếu Nghiênn lặng lẽ vào phòng ngủ. Còn lại một mình, Hiếu Nghiênn đến bên cửa sổ ngược nhìn lên vòm lá đang xôn xao trong nắng chiều hiu hắt. Vài con chim lạc bầy buông những tiếng kêu thật buồn não làm cho Hiếu Nghiênn cũng cảm thấy buồn lây.

CHƯƠNG KẾT

Kể từ ngày Hiếu Nghiênn bỏ nhà ra đi ở cùng với Vũ Thu đã gần năm năm. Đã bao nhiêu lần Vũ Thương - chị của Vũ Thu và mẹ của Hiếu Nghiênn - nhớ con đến thăm đều bị Hiếu Nghiênn lánh mặt. và có điện thoại đến gặp Hiếu Nghiênn đều chỉ nhận sự trả lời lạnh lùng hời hợt đại khái như:

- Con rất nhớ thương mẹ nhưng con không thể về sống chung với gia đình, và con nghĩ mẹ nên coi như con đã chết thật rồi.

Và lần nào Vũ Thương cũng chỉ chuốt lấy niềm khổ đau chua xót. Cho đến một ngày sự lạ lùng, ngạc nhiên xảy đến với Vũ Thương khi bà nhận được tin Hiếu Nghiênn sắp về ở với mẹ, đã làm cho Vũ Thương sung sướng đến chảy nước mắt. Vũ Thương sung sướng không kìm hãm được sự xúc động tột cùng khi đối thoại với Vũ Thu.

- Chị Thương đây hử? em, Vũ Thu đây. Em báo tin vui cùng chị là Hiếu Nghiênn đã quyết định về sống với chị trong vài hôm nữa không biết ý kiến chị ra sao?

- Tại sao em hỏi chị câu đó. Dĩ nhiên chị rất sung sướng đón đưa con yêu của chị trở về, điều mà chị đợi từ nhiều năm qua.

- Nhưng em có điều xin thưa với chị là sự trở về của Hiếu Nghiênn có hai lý do. Thứ nhất là em sắp thực hiện một cuộc du hành xa. Thứ hai là nhờ sự giúp đỡ khuyên bảo của người

thanh niên mà Hiếu Nghiênn đã thực sự yêu mến. Tình cảm lần này khác hẳn ngày trước đây vì đây là mối tình chân thực giữa Hiếu Nghiênn và Tử Kiên, một sinh viên đã tốt nghiệp và rất quý trọng, yêu mến Hiếu Nghiênn hết lòng, nên chị cố gắng đối xử thật tử tế với Tử Kiên để tránh những đáng tiếc về sau.

- Vâng, chị sẽ theo lời dặn của em, em an tâm, chị cảm ơn em nhiều lắm đã giúp mẹ con chị sum họp...

- Em chỉ mong chị nên rộng lượng bao dung tha thứ cho Hiếu Nghiênn, để tạo cho Hiếu Nghiênn những niềm tin vui trong những ngày sắp tới. Vì em đi rồi nhớ có điều gì buồn khổ dễ làm cho Hiếu Nghiênn thiếu nơi nương tựa, có thể tạo nên những chuyện không may đấy chị. Chị nên thay đổi phương pháp huấn luyện con cái bằng cách tạo sự cảm thông giữa tình mẹ con, tình thương đối với tuổi trẻ là điều quan trọng, mình yêu thương chúng dĩ nhiên chúng sẽ yêu thương lại. Với Hiếu Nghiênn bao giờ cũng dễ thương và ngoan ngoãn lắm chị. Em hy vọng chị không làm mất niềm tin nơi em...

Vũ Thu không nghe tiếng trả lời của chị mà chỉ nghe tiếng bật khóc có lẽ vì quá xúc động. Vũ Thu gác điện thoại lên máy nhìn những cánh hoa đỗ quyên màu tím thẫm rụng buồn bên hiên nắng chiều hiu hắt. Vũ Thu nhắm mắt lại cố xua đuổi hình ảnh Tử Kiên dắt tay Vũ Thu chạy đùa trong khu rừng đầy hoa Đỗ Quyên màu tím... và những nụ hôn nồng cháy thương yêu.

Sau khi giã từ Vũ Thu, Tử Kiên đã đưa Hiếu Nghiênn về đến trước cửa gia đình nhưng cả hai đều ngần ngại không dám bấm chuông ngay vì sợ những bất ngờ xảy đến không biết phản ứng ra sao. Hiếu Nghiênn tần ngần đứng bên thềm, Tử Kiên dứt tay vào túi quần đi đi lại lại ra chiều suy nghĩ.

- Năm năm rồi, không biết tình cảm cha mẹ đối với em ra sao? Đến lúc em phải bình tĩnh và can đảm đối diện với thực tế. Vì chỉ có con đường trở về là hay nhất nên em không còn lý do gì hơn. Thôi hãy bấm chuông đại đi em và chờ đợi...

Hiếu Nghiên nghe Tử Kiên nói như thế liền bước tới vài bước mím môi thu hết can đảm với tay bấm chuông. Bà Vũ Thương nghe tiếng chuông từ nhà sau vội vàng chạy lên mở cửa. Trước mắt Hiếu Nghiên hình ảnh bà Vũ Thương với mái tóc điểm sương, những nếp nhăn trên vầng trán, và đôi mắt rưng rưng những giọt lệ. Tất cả những lo âu sợ hãi đều biến mất, Hiếu Nghiên cảm động chạy đến ôm chầm lấy mẹ và kêu lên:

- Mẹ, mẹ. Hãy tha thứ cho con. Con thương mẹ quá!

Bà Vũ Thương ôm xiết Hiếu Nghiên vào lòng, vừa xoa mái tóc Hiếu Nghiên vừa nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của con một cách trìu mến, vì bà không ngờ xa con năm năm bây giờ nhìn lại Hiếu Nghiên thay đổi khá ái đến như vậy.

- Hiếu Nghiên... Mẹ đã chờ con từ lâu, lần này con đừng bỏ mẹ nữa nhé.

Và bà Vũ Thương vừa khóc vì sung sướng và hôn âu yếm lên mái tóc, khuôn mặt Hiếu Nghiên. Hiếu Nghiên cũng ôm xiết lấy mẹ và để mặc cho nước mắt tuôn trào vì cảm động. Sự trao đổi tình thương này xảy ra một hồi lâu. Chợt bà Vũ Thương mới sực nhớ đến sự có mặt của Tử Kiên.

- Cảm ơn cậu Tử Kiên. Vũ Thu đã giới thiệu nhiều về cậu. Cảm ơn cậu đã chăm sóc Hiếu Nghiên và mang Hiếu Nghiên về với gia đình chúng tôi. Mời cậu dùng trà. Và bà đon đả xách giúp chiếc xách tay cùng Hiếu Nghiên vào căn buồng

riêng dành cho những đứa con của bà.

Còn lại một mình nơi phòng khách, Tử Kiên nhìn lên bức tranh Thủy Mạc treo trên tường bỗng nhiên Tử Kiên chạnh nhớ đến dì Thu.

Trong lúc Hiếu Nghiênn và Tử Kiên về đoàn tụ với gia đình cha mẹ Hiếu Nghiênn, Vũ Thu còn lại một mình thu xếp hành lý cho chuyến đi ngày mai. Vũ Thu lúng túng ngẩn ngơ với từng bộ quần áo vì mỗi bộ ắp ủ một kỷ niệm yêu dấu... những cánh rừng vào thu vàng lá... những bãi biển buổi chiều khi ánh tà dương đỏ như say sóng chỉ còn trên nền trời hai bóng đen diu nhau về thành phố yêu đương... Thôi, bây giờ không còn gì nữa, tất cả đã vụt cánh bay đi như cơn mưa đã tan ngoài vạn dặm. Kể cả những khung vải và những sắc màu một thời thân mến say mê cũng đã vào dĩ vãng. Cuộc đời chỉ là hư ảo phù du. Vũ Thu liên miên từng ý nghĩ vui buồn. Vũ Thu lấy ghế đứng lên để tháo bức tranh cuối cùng. Bỗng Vũ Thu gục vào bức tranh để mặc cho những giọt nước mắt chảy dài trên đôi má.

- Tần Vũ Thu! Thực sự đã chết rồi. Suốt cả một đời hiến dâng cho nghệ thuật, như con tằm nhả hết tơ trong lòng mình rồi thôi! Vĩnh biệt.

Bỗng Vũ Thu nghe chuông cửa reo dồn dập. Vũ Thu giơ tay quẹt nước mắt rồi lặng lẽ đến mở cửa. Bỗng Vũ Thu đứng khựng lại trong giây lát vì người vừa bước vào là Tuấn Chi. Tuấn Chi với dáng điệu tiêu tụy, râu để dài trông già hẳn đi thật tội nghiệp.

- Anh có thể vào thăm em lần cuối được không?

Vũ Thu cắn môi yên lặng tránh qua một bên khẽ gật đầu.

Tuấn Chi đứng lại sững sờ vội hỏi.

- Bộ em quyết định đi thật à?
- Em có bao giờ nói dối với anh đâu!
- Nhưng đôi khi em tự lừa dối ngay với chính em!

Vũ Thu không trả lời, dẹp những vật dụng bừa bộn trên ghế vội mời.

- Anh ngồi đi, để em đi pha trà nhé.

Không kịp để Tuấn Chi phản đối, Vũ Thu cảm thấy hơi hộp cơ thể tưởng chừng như kiệt quệ phải dựa lưng vào tường để thở cho qua cơn mệt, được vài phút Vũ Thu mới tiếp tục lấy trà và bình thủy nước sôi. Vũ Thu vì mất bình tĩnh nên cầm chiếc bình không vững làm rơi vỡ tan tành. Tuấn Chi nghe thấy vội vào và nắm chặt lấy bàn tay của Vũ Thu.

- Sao em, có gì không?

Bỗng Tuấn Chi ôm chầm lấy Vũ Thu hét lớn:

- Không thể được, em phải ở lại với anh, em không đi đâu cả. Đừng, đừng bỏ anh Vũ Thu.

Vũ Thu nhắm mắt lại để mặc cho những dòng nước mắt tuôn trào. Vũ Thu gục mặt vào ngực Tuấn Chi và lắc đầu.

- Em không làm khác như thế được. Em phải đi, em phải đi thật xa mà... và Vũ Thu nức nở...

Tuấn Chi càng ôm chặt Vũ Thu vào lòng và Tuấn Chi hôn như mưa bão vào mắt môi Vũ Thu. Vũ Thu không còn khóc nữa những nụ hôn thật dài đã ru hồn Vũ Thu bình bồng vào

cõi mộng mơ. Những tảng mây vô thức như cuốn hút Vũ Thu vào tận chốn thiên đường. Và bên tai Vũ Thu chỉ còn nghe những lời ru nhỏ như giọt đàn rụng giữa đêm khuya.

- Vũ Thu, anh vẫn yêu em vô cùng. Anh sẽ đưa em đến một nơi chốn hạnh phúc an bình. Anh sẽ trồng cho em ngàn loại hoa quý để sớm chiều em dạo chơi như nàng công chúa xinh đẹp nhất của anh. Em sẽ tiếp tục sống với cái thế giới màu sắc thơ mộng của em...

Vũ Thu đưa tay lên vuốt tóc Tuấn Chi và mỉm cười.

- Anh lại xa rồi thực tế rồi, bắt chước người xưa giam người đẹp trong lầu vàng phải không?

- Đâu có chuyện viễn mơ đó, anh sẽ cưới em đang hoàng cơ mà.

- Không bao giờ đâu anh, Tuấn Chi. Làm sao em làm vợ lẽ anh được.

- Trước khi cưới em anh sẽ thu xếp chuyện li dị của anh chứ!

Vũ Thu quay nhìn đi nơi khác, cắn môi ra chiều suy nghĩ. Được một vài giây Vũ Thu quay lại và đẩy nhẹ. Tuấn Chi ra.

- Anh Tuấn Chi, em đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, chắc em không thay đổi quyết định ra đi của em. Em van anh hãy tha thứ cho em.

Tuấn Chi trở mắt ngạc nhiên nhìn Vũ Thu:

- Người đáng được tha thứ là anh. Anh có lỗi với em nhiều quá, đã làm cho em chờ đợi đau khổ.

Và Tuấn Chi lại ôm kéo Vũ Thu vào lòng mình và tiếp tục

những nụ hôn lửa bỏng. Vũ Thu mềm lòng không chống đỡ chỉ biết đồng lõa với đam mê cuồn cuộn sóng của Tuấn Chi.

- Chưa bao giờ em cảm thấy yếu đuối như bây giờ, em phải làm sao đây khi lòng em rối như tơ vò?

- Bỏ tất cả, chúng mình sẽ đưa nhau đến một nơi chốn "thiên đường" để cùng chia sẻ hạnh phúc bên nhau. Có thể Hongkong? Thái Lan?...

Vũ Thu chợt nghĩ đến Hiếu Nghiê, Tử Cường, Bội Nhu và Giang Vỹ những đứa trẻ thông thái phải đối diện, bỗng Vũ Thu chán ngán thở dài.

- Anh Tuấn Chi, quá muộn tất cả rồi Tuấn Chi. Thời gian đã qua làm sao níu kéo lại được.

- Em nhầm rồi, trên đời này có gì là quá muộn. Có những loài chim ngủ suốt mùa đông và ca hát lại khi nắng ấm xuân về, trái đất đã già hàng triệu năm như ta tưởng chừng vẫn trẻ và mỗi ngày vẫn nở đầy hàng triệu vạn đóa hoa xinh. Những diễn biến tình cảm vừa qua chứng tỏ em vẫn nguyên vẹn như ngày đầu. Anh quả thật là tên ngốc nhất trần gian mới tin chuyện ra đi của em. Và Tuấn Chi lại hôn vào đôi mắt ướt của Vũ Thu:

- Đúng là tên ngốc phải không em? Mọi chuyện đã qua rồi. Chúng ta bắt đầu lại như loài chim bắt đầu ca hát khi mùa xuân đến phải không em?

... Vũ Thu nhắm mắt lại mặc cho những rung động tê buốt cả tâm hồn.

- Anh Tuấn Chi tại sao em có thể khổ đến như thế này? Đến lúc em không còn tự do chọn cho chính mình một chỗ đứng

bình an dưới ánh mặt trời với bóng mát của tình yêu sao? Thật là bất công phải không anh? Đạo đức truyền thống chỉ là những thứ giả dối đáng ghét tồi tệ nhất đã phá huỷ biết bao cuộc tình chân thật?

Vũ Thu vừa lắc đầu vừa nói lảm nhảm như người đang mê đắm vào cơn vô thức. Tuấn Chi mất bình tĩnh vội vàng đỡ Vũ Thu nằm xuống trên chiếc giường bên cạnh, vội đi lấy nước lạnh thấm khăn ướt đắp lên trán Vũ Thu và gọi nho nhỏ:

- Vũ Thu! Em làm sao thế? Thôi đừng suy nghĩ quá mức nữa, hãy nằm yên một lúc cho khỏe đã.

- Chính anh mới là kẻ hèn nhát không dám nổi loạn, không dám từ bỏ địa ngục giam hãm từ bao nhiêu năm nay! Tại sao anh không dám sống cho anh một cách ngay thẳng và trung thực? Con người thật mâu thuẫn, cũng biết nhiệt tình với tình yêu nhưng không có một trái tim cứng rắn. Anh Tuấn Chi đến bây giờ em đã thấy rõ khuôn mặt thật của anh cũng chỉ là một nhân vật tầm thường của một vở bi hài kịch muôn ngàn kiếp không đổi thay...

Vũ Thu nhìn thẳng đôi mắt của Tuấn Chi như soi hình bóng mình:

- Anh Tuấn Chi, giả thử nếu vợ anh vì chuyện chúng mình mà tự tử thì em chắc chắn anh sẽ bức rút hối hận suốt đời. Nhưng chính vì sự mâu thuẫn này mà em đã yêu anh. Cả hai chúng ta đều là những kẻ tội phạm nhưng không có trái tim cứng rắn.

Và Vũ Thu níu ghì Tuấn Chi xuống sát khuôn mặt nàng vừa đủ cho đôi môi chạm vào nhau say đắm.

- Anh Tuấn Chi, không còn gì để nói với nhau nữa, tất cả những hình ảnh đẹp này em sẽ mang theo đến suốt đời. Cho dù ngày mai ở phương trời xa lạ tâm hồn em vẫn hướng về anh như một loài hoa hướng dương, và bây giờ anh có thể trở về căn hạnh phúc của anh bên cạnh vợ con đầm ấm rồi đó.

Tuấn Chi nhìn sững sò vào Vũ Thu không nói được lời nào chỉ xiết chặt thêm Vũ Thu vào lòng.

Ngoài kia màn đêm đã phủ xuống từ lâu. Những vì sao lạc loài đậu trên cánh cửa sổ, gió hiu hiu rung động bức màn xanh ngọc, đã khuya lắm rồi, sự yên lặng nhưức mỗi buồn bã bao trùm cả căn phòng. Cả hai người không ai muốn rời nhau... Thời gian kéo dài đến một lúc thật lâu mới tan vỡ vì tiếng nói của Vũ Thu.

- Anh Tuấn Chi, em nghĩ anh nên đi về đi.

- Em vẫn không thay đổi?

- Em đã quyết định xong cả rồi.

- Kể cả chuyện đến ở với hần?

- Dĩ nhiên...

- Hần... hần có thực tâm yêu em không?

- Em tin tưởng được, nhưng yêu nhau chưa hẳn là hạnh phúc. Một sự đồng lõa về xác thịt đôi khi là sự miễn cưỡng nhưng phải chấp nhận. Vì tâm hồn em như anh đã... hiểu... nhưng em sẽ cố gắng.

Bỗng như nhớ ra chuyện bức tranh Vũ Thu vội vã đứng dậy lấy bức tranh ưng ý nhất của nàng ra trao cho Tuấn Chi.

- Món quà kỷ niệm của em, bức tranh em yêu thích nhất. Em thực hiện họa phẩm này một thời gian khá công phu. Bức tranh này nói lên đủ thứ vừa Đông Phương vừa Tây Phương, vừa nổi loạn vừa trầm mặc đ đoan trang. Đó chính là nội tâm đích thực của em.

Tuấn Chi đưa tay ra đỡ lấy bức tranh mà hồn vỡ tan từng mảnh. Tuấn Chi đau khổ nhìn theo từng cử chỉ của Vũ Thu rồi nhìn bức tranh như thể soi tìm dấu vết gởi gắm tâm sự kỳ diệu của nàng. Đột nhiên Vũ Thu ngồi xích lại gần Tuấn Chi hơn, nhìn say đắm chàng và yên lặng ngã vào lòng Tuấn Chi như tìm một sự che chở cuối cùng. Tuấn Chi vừa vuốt tóc Vũ Thu vừa ngâm mấy câu thơ Vũ Thu đã ghi chú bên bức tranh.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu

Nhất chủng tương tư,

hướng nhân sâu.

Thử tình vô kế, khả tiêu trừ,

tài hạ dung đầu, khước tâm đầu.

Lướt dịch

Hai người sâu khi hoa trôi theo giòng nước

Tình khôn khuây đầu bạc vẫn hoài

Vũ Thu chính nàng cũng không hiểu cái mâu thuẫn phức tạp từng giây phút trong tâm trí nàng nữa. Vừa muốn xô đi cũng vừa muốn níu kéo lại để rồi cuối cùng buông thả cho mặc tình cảm cuốn hút vào cơn lốc tình dữ dội cho đến lúc nàng không còn nghe tiếng hạt sương rơi trên những tàu lá chuối như mọi đêm ở hiên nhà...

Vũ Thu muốn thực hiện một chuyến ra đi lặng lẽ nên Vũ Thu không thông báo cho ai hay cả, nhưng có điều làm cho Vũ Thu hết sức ngạc nhiên và cũng lạ lùng xúc động là vì sự có mặt của Tử Kiên, Hiếu Nghiênn, Bội Nhu, Giang Vỹ vừa xuống xe của họ đã chạy vào ôm chầm lấy Vũ Thu. Vũ Thu đã xiết chặt Hiếu Nghiênn, Bội Nhu trong vòng tay ôm, tim Vũ Thu bồi hồi và những giọt nước mắt chan hòa. Vũ Thu khựng lại thoáng giây trước bức tranh Hoa Biển. Bức tranh đầu tiên Vũ Thu mang đến quán Vân Thạ Đường và cũng là đánh dấu cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Vũ Thu và Tuấn Chi.

- Bức tranh này ba cháu quý lắm, treo ở phòng đọc sách của ba và ba nhìn nó mỗi ngày như để nhớ đến người họa sĩ đã tạo ra nó.

- Bây giờ thì giá trị của bức tranh này không còn nữa. Vì ba của Bội Nhu đã có những bức tranh sống thực, Bội Nhu và Tử Kiên là những bức tranh Hoa Biển tuyệt tác hơn trăm lần phải không?

- Không phải đâu dì, có thể ba con đã thay bức Hoa Biển bằng một bức chân dung thiếu phụ.

Vũ Thu gật đầu chấp nhận những cái thông minh lanh lẹ can đảm của những thế hệ mai sau đang đối diện với Vũ Thu. Bồng Hiếu Nghiênn nín lấy tay Vũ Thu:

- Dì Thu, trước khi chia tay con muốn dì nói thật nghe!

- Con cứ hỏi!

Hiếu Nghiênn kéo tay Vũ Thu ra xa, nhìn thẳng vào mắt Vũ Thu:

- Có phải... ông Lý Phàm chỉ là cái cố phải không?

Vũ Thu giật mình bàng hoàng:

- Ai bảo con vậy?

- Con biết hoàn toàn không có chuyện ông Lý Phàm nào cả. Con chỉ biết dì muốn chạy trốn một tình yêu, trốn bác Tuấn Chi đến một vùng đất xa lạ!

Vũ Thu cảm động vuốt tóc Hiếu Nghiên và âu yếm hôn lên mái tóc nàng.

- Hiếu Nghiên, cảm ơn con. Con đã trưởng thành lắm rồi, nhớ xa dì con đừng khóc nữa nhé. Tử Kiên yêu con lắm đấy, đừng để cho Tử Kiên phải khổ vì hờn dỗi nghe chưa? À, về nhà con đã thấy dễ chịu chưa?

- Dạ, con đang cố gắng làm lại từ đầu và con hy vọng thời gian sẽ bắt nổi lại những nhịp cầu thương yêu đó.

Giang Vỹ cũng vội bước đến bên Vũ Thu trìu mến nhìn nàng và đưa tay bắt tay Vũ Thu:

- Thật tiếc, tôi chưa nói hết những ý nghĩ của mình đã phải chia tay với dì, thôi đành vậy. Chúc dì lên đường bình an và may mắn.

Vũ Thu chớp mắt để ngăn những giọt lệ sắp sửa tuôn trào. Tử Kiên cũng bước lại gần Vũ Thu:

- Mọi chuyện an bài của định mệnh, bây giờ con nói gì cũng bằng thừa. Ngôn ngữ không diễn tả hết những sự quý trọng và yêu thương dì. Con và Bội Nhu thành thật nhớ ơn dì.

Khách đã bắt đầu chào nhau xôn xao lần cuối để lên tàu. Mỗi

hồi còi là một ray rút tim nằng. Vũ Thu không hiểu được tâm trạng nên buồn hay nên vui khi tất cả mọi chuyện xảy ra ngoài tầm tay với. Vũ Thu bùi ngùi đưa tay vẫy lần cuối với đám trẻ lưu luyến đứng trên bến tàu. Vũ Thu mang bức tranh Hoa Biển bước theo đoàn người lên tàu.

Con tàu bắt đầu chuyển bánh, những khuôn mặt yêu thương nhặt nhòa dần trong sương khói. Vũ Thu vẫn yên lặng đứng trên boong tàu để nhìn thành phố thân yêu lần cuối. Những cánh chim hải âu bay lượn thảnh thơi trên bầu trời xanh không gợn chút mây. Chợt nhớ đến câu hỏi của Hiếu Nghiê: "Có phải Lý Phàm là cái có phải không dì?" Tại sao nằng lại phải giả dối với chính nằng? Vũ Thu nhớ lại mấy câu thơ của Tô Đông Pha:

"Kính khởi khước hồi đầu

hữu tận vô nhân tỉnh

luyện tận hàn kỷ bất khăng kê

tịch mịch Sa Châu lãnh"

Lược dịch:

"Sa Châu một cõi mệnh mông.

Cánh buồm xa thăm dậm ngàn biển khơi

Xót xa chi cuộc tình đời.

Biển thơ ta mặc rong chơi khắp cùng"

Thật là hay. Ta có gì phải sầu muộn vì lòng ta vốn đã là biển khơi, nhưng bây giờ không biết đi về đâu? Vũ Thu bàng hoàng thực sự? Con tàu lướt đi che những luống hoa biển

trắng xóa. Chợt nhớ đến bức họa đang cầm trên tay. Vũ Thu đưa lên nhìn lần cuối để hình dung đến cuộc tình của nàng và Vũ Thu ném bức họa nhiều kỷ niệm yêu dấu nhất xuống biển. Khung vải chao nghiêng trong sóng nước rồi chìm khuất dạng. Thế là mọi chuyện đã xong, Hoa Biển trả về cho trùng dương. Vũ Thu ngược nhìn những cánh chim hải âu và cố gắng chớp mắt để ngăn những giọt lệ. Sóng vỗ mạnh vào thành tàu tung tóe những bọt sóng, Vũ Thu yên lặng đứng mãi trên boong tàu xa trông tưởng chừng như tượng đá.